

A. M. D. G.

SENTHAMIL KALANJIAM

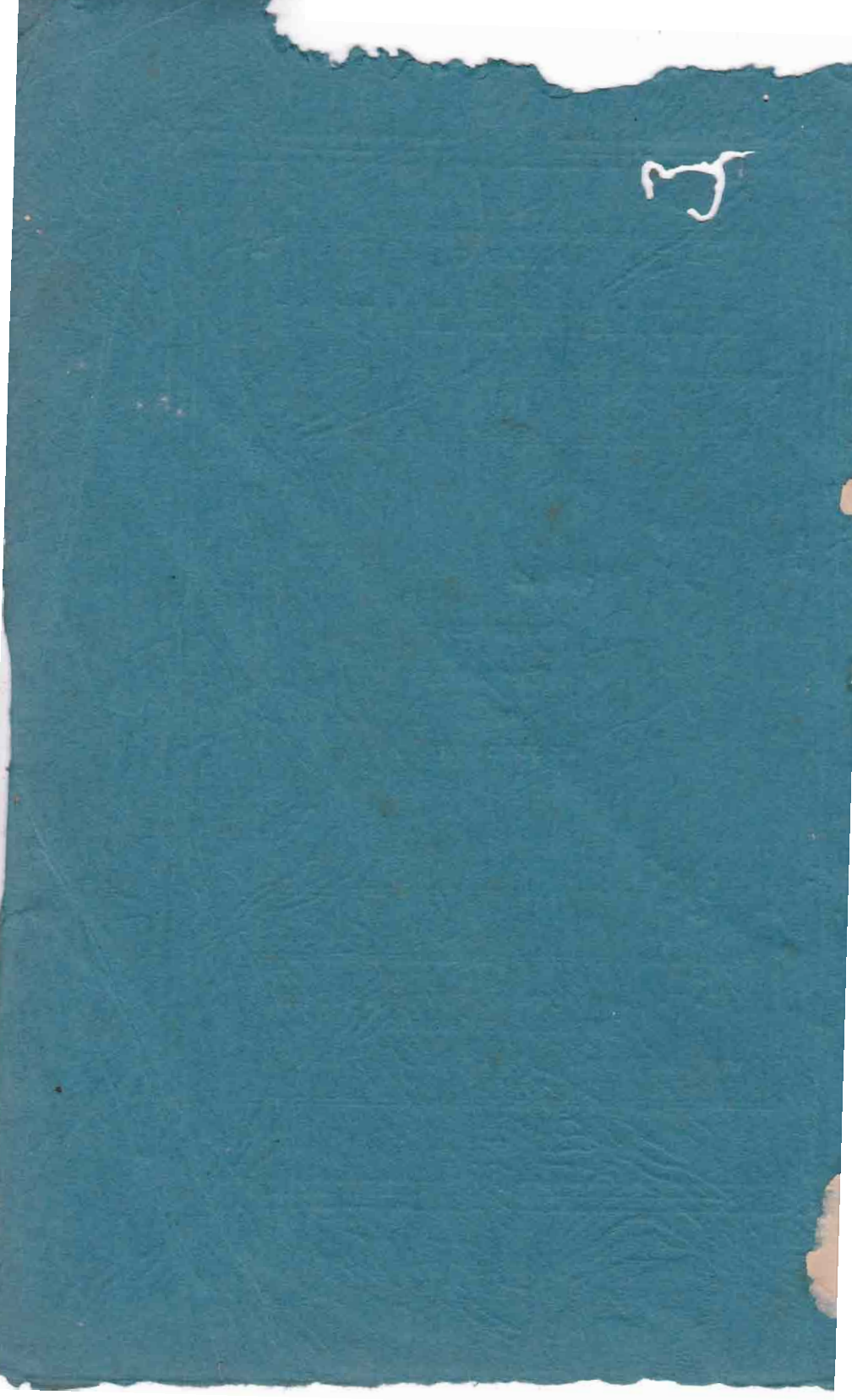
COMPILED BY
A RELIGIOUS
OF
ST. JOSEPH'S.

S. S. SANMUGANATHAN & SONS,
PRINTERS & PUBLISHERS.

VANNARPONNAI.

1936.

JAFFNA.

A. M. D. G.

அநாத்நம.

செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்.

மேற்றர வகுப்பு வாசக புத்தகம்

இஃது

அர்ச். குசையப்பர் சபைச் சந்நியாசிகளுள் ஒருவரால்

தொகுக்கப்பட்டு,

யாழ்ப்பாணம்,

ஸ்ரீசண்முகநாதன் புத்தகசாலை அதிபரவர்களால்

பிரசுரிக்கப்பேற்றது.

1936.

(All rights reserved.)

ஓரிமையுரை

விருத்தம்.

சிந்துசெங் சமலத் தேனேர் சேந்தமிழ்க் களஞ்சி யத்தை
தந்தவன் ஆறவு பூண்டு தலைப்படக் கவர்ந்த காந்தம்
நந்திடாப் பெருமை வாய்ந்த நம் "பெரிய விறத ர"ன்பின்
ஆந்தமில் நன்றிக் கிஃதை அர்ப்பணஞ் செய்கின் றேனே.

J M V.

FORE WORD.

By: J. V. Chelliah Esq., M. A., J. P.
Retired Vice-Principal,
Jaffna College.

I have seen an advanced copy of 'Senthamil Kalanchiam' compiled by Rev. Bro. J. M. Vianney, S. S. J. The book is well got up and contains excellent selections of prose and poetry. As a member of the Tamil Text-book committee, I have had to go through many similar compilations, and my general impression is that a good number of them suffer from two faults. They contain among other good matter, stories and ideas unsuitable for our children at the present day. A second fault is that Indian publications especially contain words and expressions that are strange in Ceylon. I can testify to the fact that this compilation is free from these faults. I can heartily recommend this book for the use of pupils who prepare for the Preliminary Examination for vernacular Teachers.

J. V. Chelliah.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி
உப அதிபராயிருந்து இளைப்பாறியவரான
புரீமான் J. V. செல்லையா. M. A. J. P.

அவர்கள் எழுதிய

முன் வரை.

சங். விற. J. M. வியான்னி, S. S. J. அவர்கள் தொகுத்த
“சேந்தமிழ்க் களஞ்சிய”த்தின் திருத்தமான முதற் பிரதி
யொன்றைப் பார்வையிடலானேன். அது அருமையான செய்
புட்பகுதியையும், உரைநடைப்பகுதியையும் உடையதாய் விளங்
குகின்றது. தமிழ்ப்பாடநூற்சபையின் ஓர் அங்கத்தவனாகியயான்
இவ்வகையான பல புத்தகங்களை ஆராயவேண்டியவனாயிருந்
திருக்கிறேன். இவைகளிற் பல இருவித குற்றமுடையனவாய்ப்
பொதுவில் என்மன திற்பட்டன. அவை, பல நல்ல விஷயங்களு
டன் பிள்ளைகட்குத் தகுதியற்றதாய சில கருத்துகளையும், கதை
களையும் கொண்டிருக்கும் குற்றம் ஒன்று. இவ்வகைக்கு அன்னிய
மாகிய சொற்களையும் விளக்கங்களையும் கொண்டிருக்கும் இந்திய
பிரசுரங்களின் குற்றம் மற்றொன்று. இக்குற்றங்களின்றி
இந்நூல் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற உண்மைக்குச் சாட்சி
சொல்லக்கூடியவனாயிருக்கிறேன். தமிழ்ஆசிரிய மூலாதார பரீட்
சைக்கு ஆயத்தஞ் செய்யும் மாணவர்களின் உபயோகத்திற்கு
இந்நூலை என்மனப்பூர்வமாய்ச் சிபாரிசு செய்கிறேன்.

J. V. செல்லையா.

அறிஞர்கள் அபிப்பிராயம்.

A selection is always a difficulty. A selection that will satisfy everybody is an impossibility. Between the difficult and the impossible, the erudite editor-compiler of *Sen-thamil-Kalanjiam* (செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்) has discovered a safe and pleasant middle course. Candidates for the Vernacular Senior School-leaving Certificate Examination would find this book very helpful. Their preparatory and preliminary knowledge of Tamil may enable them not to miss a glossary, vocabulary or even grammatical notes. The general reader, however, would find such aids a boon.

The work is well done. Its greatest merit is that the verse-passages chosen and the special prose contributions made to it, are calculated to stress the ethical as much as the purely intellectual side of literary studies. A wide range of reading appears to have been covered by the Editor-compiler, and covered with commendable discrimination.

The prose contributions, specially written for this book are all of a practical nature and would amply repay repeated perusal, close study, and absorption. Rev. Fr. GnanaPrakasar's article propounding a theory that is now being tested by scholars aptly closes the book. It has a message for the reader, 'Read what the learned have written and at the same time, think original thoughts even revolutionary'.

It gives me great pleasure to commend this '*Kalanjiam*' to students and to a wider circle of readers.

T. Issac Thambyah, D. D.; D. Phil.

கடவுள் துணை

சுன்னாகம்

பிராசீன பாடசாலைத் தலைமைத் தமிழாசிரியர்
வித்துவான் சி. கணேசையரவர்கள் எழுதிய
மதிப்புரை.

சங். விற். S. ஜோண்மேரி வியான்னி S. S. J.;
அவர்களாற் தொகுக்கப்பட்ட “சேந்தமிழ்க் களஞ்சியம்”
என்னும் நூலைப் பார்த்தேன். அது செய்யுட் பகுதியும்,
உரைநடைப் பகுதியுமென இருபகுதியுடையதாக விளங்குகின்
றது. செய்யுட்பகுதி சிறந்த அரிய செய்யுட்களையுடையதாக
வும்; உரைப்பகுதியுஞ் சிறந்த கட்டுரைகளை உடையதாகவுங்
காணப்படுகின்றன, புத்தகம் தெளிவான அச்சிலும், நல்ல
காகிதத்திலும் அச்சிடப்பட்டிக் கண்டோர் விருப்புற விளங்கு
கின்றது. பிழைகள் பெரிதும் வராவண்ணம் பேரற்றிச் செய்
யப்பட்டுள்ளது. உயர்தர வகுப்பு மாணவர் படித்தற்கு இஃது
ஒரு சிறந்த நூலாகுமென எண்ணுகின்றேன்.

வித்துவான் சி. கணேசையர்

கோப்பாய்

ஆரசினர் ஆசிரிய கல்லூரி விரிவுரையாளர்
முமீமத். பண்டித வ. சு. இராஜ ஐயனுவர்கள்
உவந்தளித்த அணிந்துரை.

“சேந்தமிழ்க் களஞ்சியம்” என்னும் இந்நூல் நம் சுழ
வள நாட்டிலுள்ள தமிழ்ப் பள்ளிவிடுகை வகுப்புப் புத்தகமாக
அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல இனமான செய்யுட் பாடங்க
ளும்; திருத்தமான உரைநடைப் பாடங்களும் இதற் சேர்க்
கப்பட்டிருக்கின்றன. செய்யுட் பாடங்கள், எண்வகை மெய்ப்
பாடுகளும், தெளிவும், இனிமை யுடையனவாய்த் திகழ்கின்
றன. உரைநடைப் பாடங்கள் தற்கால முறைக்கேற்ப, நன்கு
அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழிலுள்ள செய்யுள், உரை
என்றிவற்றைப் பயிலத் தொடங்கும் மொழிப் பயிற்சி மாண
வருக்கு, இந்நூற் படிப்புத் துணையாய் நிற்கும். விடுகை

வகுப்புக்கு (S. S. C.) இது பாட புத்தகமாய் நிற்கும் தகை
மை வாய்ந்தது.

ஆதலால் இந்நூலைத் தொகுத்த உழைப்பில் முனைப்புக்
கொண்ட ஆசிரியரை யாம் பாராட்டுகின்றேம்.

அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரி) பண்டித வ. சு. இராஜ ஐயனார்.
கோப்பாய், 8-7-36.) விரிவுரையாளர்

அநாத்நம நூன்முகம்

எங்கும் நிறைந்து, எவர்க்குந் தோன்றாது எப்பொருட்
கும் இறையாய் நிற்கும் கருணையங் கடலாகிய எம்பிரான்
சிருட்டித்த எச்சிருட்டிகளிலும் உச்சித சிருட்டியாகிய மனி
தனை விசேடிப்பது மனமென்பதும்; அம்மனத்திறை காசி
யாதிகளைப் பிழையற நுனித்து நிதானிக்குந் திறமையும், அத்
திறமையைச் சொற் பிரயோகங்களில் நன்கமைக்கும் வன்மை
யும் அதன் சிறந்த இலட்சணங்கள் என்பதும்; அவ்விலட்ச
ணத்தைப் பிறப்பிப்பது இலக்கிய நூற் பயிற்சியே பென்ப
தும்; ஆன்றறிந்த சான்றோர் கொள்கை. எனவே இலக்கிய
நூற்பயிற்சி அனைவரின் சன்மானத்திற்கும் உரியதேயாம்.

ஆசலின்; தமிழ்க்கலை பயிலும் மாணவர்க்குத் தமிழிற்
சுவையுந், தாய்மொழிப் பற்றும், தமிழ்க்கலையிலார்வமும், அத
னைப் படித்தற்கண் ஊக்கமும், இலக்கிய நூற் பயிற்சியும் உண்
டாக்கவேண்டுமென்னும் அவாவினால் உந்தப்பெற்ற யாம் “சேந்
தமிழ்க் களஞ்சியம்” என்னும் நாமந் தாங்கிய இந்நூலினைத்
தொகுத்தாம்.

இலங்கை வித்தியா பகுதியாரின் புதிய பாட நிறுத்தனை
கட் கேற்க இந்நூலின் செய்யுட் பகுதியில் பல்வேறு காலத்
திய புலவர்களால் இயற்றப்பட்டனவும், இன்சுவை ததும்பியன
வும், மாணவர்க் கேற்றனவுமான பாடல்கள் ஆறு பெரும் பிரிவு
களாய் வகுத்தமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேண்டியாங்கு நூல்
வரலாறு, நூலாசிரியர் வரலாறு, சரித்திரத் தொடர்பு முதலி
யன எழுதப்பட்டுள்ளன. உரைப் பகுதியில், மாணவரின்
மொழிப்பயிற்சிக்கும், அன்னாரின் அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கு
மேற்கப் பயன்படக் கூடியனவும், தமிழ்மொழி வல்லுநரால்
இந்நூலுக்கெனப் பிரத்தியேகமாய் வரையப்பட்டனவுமான
அழகிய பன்னிரு கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன

“சேந்தமிழ்க் களஞ்சிய” மென்னு மிந்நூல் சிரேஷ்ட பாட
சாலைத் தராதர பத்திர வகுப்பு (S. S. C.), லண்டன் மற்ற்
வகுப்பு, (London Matric) ஆகிய உயர்தர வகுப்பு மாண

வர்க்குப் பாட புத்தகமாய் வைக்கப் போதிய தகுதியுடைத்
தென எண்ணுகின்றேம்.

மானிடருக்குத் திரிகரணங்களாற் குறைகள் நேருவது
சகசம். அவ்வாறே இச்சிறு நூலினும் குற்றங் குறைகளுண்
டாயிருக்கலாம். அவற்றை அறிஞர் பாராட்டாது,

“குற்றங் களைந்து குணமழைந்து கொள்ளுதல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்”

என்னும் பொய்யில் புலவர் வாக்கிற்கணங்க அவற்றை மனப்
பூர்வமாய் மன்னித்தருளுமாறு வேண்டுகின்றேம்.

தமது விலையேறப் பெற்ற நேரத்தையுங் காலத்தையுங்
பாராது எம் வேண்டுகோட் கணங்கி அழகிய கட்டுரைகளை
உதவி இந்நூலைச் சிறப்பித்து, இப்பணியில் எம்மை ஊக்கப்
படுத்திய பெருமக்கள் யாவர்க்கும், இந்நூற்கு வேண்டிய அணி
கலன்களைப் பூட்டி, அச்சுவாகனத் தமர்த்தித் தமிழுலகின்
கண் பவனிவரச் செய்த ஸ்ரீ சண்முகநாதன் புத்தகசாலை அதி
பரவர்கட்கும், இது அச்சுவாகனத் திவர்த்தகாலை ஒப்புநோக்
குதல் முதலிய பணிபுரிந்துதவிய அன்புள்ள ஆசிரியர் திரு.
எஸ். நீக்கிலாப்பிள்ளை அவர்கட்கும் எமது மனமார்த்த, நெஞ்சு
நிறைந்த வர்தனங்கள் உரித்தாம்.

தற்காலத்திற் தமிழ்க்கலை பயிலுஞ் சிறுருள்ளத்தே இந்
நூல் உண்மையான தமிழ்பிமானத்தையும், தாய்மொழிப்
பயிற்சியையும் வளர்க்க உதவுமாயின் அதுவே இந்நூலை யான்
தமிழுலகுக் குதவியதாற் பெற்ற பெரும் பேறுகக் கொள்ளப்
படும்.

வித்தியாபகுதியார், பாடநூற் சபையார், ஆசிரியர், மாண
வராதியோர், இந்நூலை அன்புடனேற்றுத் தங்கழகங்களிற் பாட
புத்தகமாக வைத்து ஆதரித்து எம்மை மென்மேலும் இப்
பணியில் ஊக்கித்து விடுவார்களென்பதே எமது தளராத
நம்பிக்கை.

சந்நியாச ஆச்சிரமம், }
கொழும்புத்துறை, }
8-7-36.

இங்ஙனம்,
அன்புள்ள,
J. M. VIANNEY, S. S. J.

A. M. D. G.

உள்ளுறை.

1. செய்யுட்பகுதி.

I-வது:—கடவுள் வாழ்த்து.	...	1
II-வது:—கூட்டுறவியக்கம் (பாடநூல்களியற்றல்)...	...	3
III-வது:—ரீதிகள்	...	5
IV-வது:—இனிய பகுதிகள்	...	14
V-வது:—காதைகள்		
1. தேம்பாவணி (பாலமாட்சிப்படலம்)...	...	18
2. அரிச்சந்திரபுராணம் (மயான காண்டம்)	...	29
3. இராமாயணம்-அயோத்தியாகாண்டம் (சூகப்படலம்)	...	38
VI-வது ஆய்ந்த மலர்கள்	...	49

2. உரைநடைப்பகுதி.

1. கல்வியின்பம்	...	55
2. தற்கால நகரத்து மாணவன்	...	63
3. சொல்வன்மை	...	74
4. மாரியனைய பாரி	...	79
5. கேள்வி	...	85
6. மார்க்கோபோலோ	...	89
7. கம்பிடத்துள்ள சுகாதாரபங்கமான பழக்க வழக்கங்கள்	...	95
8. "தியுங்கொல்லாத் திண்ணை யாட்டியேன்"	...	99
9. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாகரீகம்	...	108
10. ஓளவையார்	...	114
11. புதுவருட சேர்பனம் அல்லது மனப்பாக்கிய மர்மம்	...	123
12. தமிழ் அடிச்சொல் இயல்பு	...	128

A. M. D. G.

அநாத்ரம்.

செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்.

1. செய்யுட்பகுதி

I-வது கடவுள் வாழ்த்து

1. அரும்பொனே! மணியே! என்னன்பே! என்னன்பான
 அறிவே! என்னறின் லூறும்
 ஆனந்த வெள்ளமே! என்றென்று பாடினேன்;
 ஆடினேன்; நாடி நாடி
 வீரும்பியே கூவினேன்; உலறினேன், அலறினேன்
 மெய் சிலிர்த் திருகை கூப்பி
 விண்மாரி யெனவிரு கண்மாரி பெய்யவே
 வே சற்றயர்ந்தே னியான்;
 இரும்பு நேர் நெஞ்சகக் கள்வனானு முனை
 இடைவிட்டு நின்றதுண்டோ?
 என்றுநீ அன்றுநான் உன்னடிமை பல்லீவோ
 யாதேனு மறியா வெறுந்
 துரும்பானே நென்னினுங் கைகிடுதல் நீதியோ
 தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்
 சுத்த திர்க்குணமான பரதெய்வமே! பாஞ்
 சோதியே! சுகவாரியே!!

—சாயுமானவர்,

2. இன்பக்கடலிற் புகுந்திடுவானிரவும் பகலும் நின்னடிக்கே
 யன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யண்ணாவரசே யெனக்கூவிப்
 பின்புற்றழுது சேயென விழிநீர் பெருக்கிப் பித்தாகி
 துன்பக்கடல் விட்டகல்வேனோ சொளுபானந்த சுடர்க்கொ
 [முத்தே

3. வணங்குவாய் ஜெகசோதி யொருவனாகி
 மாநிலத்தை யொருநொடியில் வகுத்து மண்ணில்
 குணமான மனிதரையும் படைத்த பின்பு
 குவலயத்திற் தானுதித்துக் குருவாய்வந்து
 தன்மான சமுசார மொன்றில்லாமற்
 சந்யாசி போலிருந்து தவத்தைக் காட்டி
 அன்பான சித்தர்களை யிருத்திவிட்டு
 அகன்றதலஞ் சென்றவரை யண்டுவாயே.

— அகத்தியர் ஞானம்.

பின்வரும் பாட்டுகள் ஸ்ரீவேதநாயகம்பிள்ளை யவர்களாற்
 பாடப்பெற்றன. இவர் வேளாண்குளத்தாரிலே ஏறக்குறைய நாற்
 பது ஆண்டுகளின்முன் இருந்தவர். கத்தோலிக்குக் கிரீஸ்தவர்.
 கடவுட்பத்தி நிரம்பிய மகாத்மா. மஹா வித்துவான் மீனாட்சி
 சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் மாணாக்கர். பிரதாப முதலியார் சரித்
 திரம், பெண் கல்வீ, பெண்மதிமலை முதலியன இவர் எழுதிய
 பிற நூல்களாம்.

1. விலகரும் அருளின் மிக்கூர்
 விமலனை வாழ்த்த வேண்டின்
 அலகிற் கற்பங்களே நம்
 ஆயுளாய் மும்மைத்தாய
 உலகமோர் உடம்பா யந்த
 உடம்பெளம் வாயாய் நித்தம்
 பலகனி மலை சூட்டிப்
 பரவினும் முடியுங் கொல்லோ?
2. கதிரவன் கிரணக் கையாற்
 கடவுளைத் தொழுவான்; புட்கள்
 சுதியொடும் ஆடிப் பாடித்
 துதிசெயும்; தருக்க னெல்லாம்
 பொதி அலர் தூவிப் போற்றும்
 பூதந் தந் தொழில் செய்தேத்தும்
 அதிர் கடல் ஓலியால் வாழ்த்தும்
 அகமே ரீ வாழ்த்தா தென்னே?

II-வது, கூட்டுறவியக்கம்.

(பாடநூல்க எரியற்றல்.)

(கோமும்பு; சகிராக் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்
திரு. மு. நல்லதம்பி அவர்கள்

1. தண்டமிழ் புரக்குந் தகைமனி புலமையிர்!
பண்டைப் பனுவற் பயன்றெரி மாண்பினிர்!
இறையருள் தெரிக்கு நிறைமொழி அந்தணிர்!
தமிழ்ச்சுவை மாந்திய தவத்தினிர்! சிறந்த
5. கருத்தினை யுடையிர்! கலைத்துறை பேரயினிர்!
தாய்த்தமிழ் மூலுரை தொடுத்திடு வளத்தினிர்!
மறுபுலம் பெயர்க்குந் திறனனி படைத்தனிர்
நினைபு பிறழாது நாணம் வீடாது
தமிழன் யானெனத் தலையெடுத்த யராது
10. புதுப்பணி குயிற்றிடும் புகழ்சால் நெறியினிர்!
மதலையர்ப்ப பயிற்றி மண்ணிய மணியென
வுலகுக் கனிக்கு முயரொழுக் குடையிர்!
எண்ணிற் சிறந்தீர்! எழுத்தின் வல்லீர்!
பண்ணின் மிகுந்தீர்! பாட்டினி னல்லீர்!
15. உளத்திய னுடைய னுரைக்கும் பெரியிர்!
கிலத்தியல் வானியல் நெறிப்பட வறிந்தீர்!
வரலாறு பிறழாது வாய்மையி னுரைப்பீர்!
இயலா றியம்பு மெழிலீர்! நங்கள்
அடியினை தொழுதென நறைகுவன் கெண்டின்!
20. செவ்விய முறையிற் செழுநூ லன்ப்பில
எவ்வெந் நாட்டினு மெவ்வெக் கலையினும்
எழுந்து திசுழ்தலை யாங் கண்டும்மே;
ஈழத் தீநா ளெத்தனை புதுநூல்
நல்லன வென்ன நயந்த வெழுந்தன?
25. பள்ளிச் சிறுக்கைப் படுநூ லவற்றின
ஈழத்து நெறிதழீஇ யெழுந்தன வெத்தனை?

யாமென்று மறியா இடர்ச்சொற் கோட்டி.
ஆயனாட்டு நூல்க ளறிப்பன கண்டுகண்
டென்னே வாளா விருந்தன மியாங்கள்?

30. பன்னாட்டகத்தும் பயனறி வாராப்
பண்டைப் பனுவல்கள் கிண்டிக் கிண்டி
யுலக நுகர்ந்திட வுதவினர் பலரால்,
துண்மதி கொளுத்தி விண்ணின ரிவரென்ப
புகழ்செறி பனுவல்கள் புதுக்கினர் பலரால்;
35. எட்டாச் சேய்மையி னியர்த்தன கண்டு
முட்டா மொழியிற் பெயர்த்தனர் பலரால்,
ஒருவ ரறிந்தன ஒருவ ரறியார்
ஒருவர்க்கு வாய்ப்பன ஒருவர்க்கு வாயா,
உலகிய விதுவே உண்மைபு மிதுவே;
40. யாவரு மியைந்தன மிவையிவை யெமக்கெனக்
கைவரு நெறியி னெவ்வொரு துறையினு
மிக்கனந் திரண்டு வீறுகொண் டெழுந்து
கன் னூல் பலப்பல நாட்டுக வர்மின்!
நுண்ணிய ராகி நூல்பல வெழுதித்
45. திண்ணிய ராயினார் மண்மிசைப் பலரால்,
'நெடுநீர் மறனி மடி-துயி' லுடைமையாற்
கற்றன பிறர்க்குக் காட்டா ராகி
வெற்றுடம் பழித்தவர் மிகமிகப் பலரால்;
கற்றன பாழ்படக் காலம் போக்கு
50. நற்றிறந் தொலைத்தல் நன்றே விளம்புதிர்,
அழுக்காறு வேண்டா அடாப்பகை வேண்டா,
அன்பின் பிணிப்பால் அல்லல்கள் தீண்டா
கூட்டுற வான்மே னாட்டினர் செல்வ
மீட்டினர் புகழுடம் பிருத்தினர் விளங்கல்
55. கேட்டுங் கேட்டுங் கிளர்ச்சி யின்றி
நாட்டினில் வழிதே நாமயர்ந் திருத்தல்
புகழுடம் பழிக்குமல் தான்று
58. மிகையுடை யார்க்கு நகையுந் தருமே.

III-வது நீதிகள்.

I. நாலடியார்.

கீழ்க் கணக்கி லொன்றான இது பல சமண முனிவர்க ளியற்றிய வெண்பாக்களி னின்றும் தேர்த்தெடுத்த நானூற் றின் தொகுதி. எனவே இது நாலடி நானூறென வழங்கும். திருக்குறள் போலவே இந்நூலும் தக்க சந்தர்ப்பங்களிற் பிர மானமாக எடுத்துக் காட்டும் பெருமையுடைத்தென்பதை “ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி; நாலும் இரண்டிஞ் சொல் லுக் குறுதி” என்னும் பழமொழி நன்கு விளக்குகின்றது. இந்நூலில் நன்மொழி புணர்த்தி யிருப்பது “பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்” என்னும் ஒளவை வாக்காற் பெறப் படுமீ.

ஊக்கம்

1. உறுபுலி ஊனிரை யின்றி ஒருநாள்
சிறுதேரை பற்றியுந் தின்னும்—அறிவினால்
காற்றொழி லென்று அருதற்க சையினால்
மேற்றொழிலு மாங்கேமிகும்.
2. நீங்கரும் பின்ற திரள்கால் உளையலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தா அங்—கோங்கும்
உயர்குடி உட்பிறப்பி னென்னும்? பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை.
3. ஊக்கித் தாங்கொண்ட விரதங்கள் உள்ளுடையத்
தாக்கருந் துன்பங்கள் தாட்தலை, வந்தக்கால்
கீக்கி நிறுஉம் உரவோரே நல்லொழுக்கங்
காக்குந் திருவத் தவர்.

ஈகையும், ஈயாமையும்.

4. எனதென தென்றிருக்கும் எழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானும்—தன தாயின்
தானும் அதனை வழங்கான், பயன்றுவ்வான்
யானும் அதனை அது.

5. உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்முடம்பு செந்துங்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டினார் இழப்பர் வான்றோய் மலைநாட!
உய்த் தீட்டுந் தேனீக் கரி.

மேலோருங், கீழோரும்.

6. கடமா தொலைச்சிய காணுறை வேங்கை
இடம் வீழ்ந்த துண்ணு திறக்கும்—இடமுடைய
வானகங் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்
மான மழுங்க வரின்.
7. சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோர்
எக்காலுஞ் சொல்லார் மிகுதிச் சொல்—எக்காலும்
முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேல் கீழ்தன்னை
இந்திரனா யெண்ணி விடும்.
8. கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக் கண்டுந் தம் வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரிங்கில்லை—நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்விரோ
மேன்மக்கள் தம் வாயால் மீட்டு.
9. ஒருநன்றி செய்தவர்க் கொன்றி யெழுந்த
பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர், கயவர்க்
கெழுநூறு நன்றிசெய் தொன்று தீதாயின்
எழுநூறுந் தீதாய் விடும்.

நட்பு.

10. உணர வுணரும் உணர்வுடையாரைப்
புணரப் புணருமா மின்பம்—புணரின்
தெரியத் தெரியுந் தெரிவிலா தாரைப்
பிரியப் பிரியுமாம் நோய்.
11. பலநாளும் பக்கத்தா ராயினும் நெஞ்சில்
சிலநாளும் ஒட்டாரோ டொட்டார்—பலநாளும்
நீத்தரெனக் கை விடலுண்டோ? தன்னெஞ்சுக்
தியரத்தாரோ டியாத்த தொட்பு.

12. கோட்டுப் பூப்போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி—தோட்ட
கயப் பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்புவாரை
நயப்பாரும் நட்பாருமில்.
13. காதலார் சொல்லுங் கமிஞ்சொல் உவந்துரைக்கும்
ஏதிலார் இன்சொலிற் தீதாமோ?—போதெலாம்
மாதர் வண்டார்க்கு மலிகடற்றண் சேர்ப்பு!
ஆவ தறிவார்ப் பெறின்.

மகன்

14. செந்நெலா லாய செழுமுனை மற்றுமச்
செந்நெலே யாகி விளைதலால்—அந்நெல்
வயனிறையக் காய்க்கும் வளவயலூர்!
மகனறிவு தந்தையறிவு.
15. சிதலை தினப்பட்ட ஆலமரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் விழுன்றி; யாங்குக்
குதலைமை தந்தைக்கண் தோன்றின் தான்பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.

2. நான்மணிக் கடிசை.

இந்நூல், விளம்பி நாகனூரால் இயற்றப்பட்டது. நான்கு
மணிகளை இட்டிழைத்த அணிகலம்போல் அரிய பொருள்கள்
நன்னுண்து அடங்கிய பாக்களை யுடையது என்பது நூற்பெயரின்
பொருள்.

1. கள்ளிவயிற்றின் அகில் பிறக்கும்; மான் வயிற்றின்
ஒள்ளரி தாரம் பிறக்கும்; --பெருங் கடலுள்
பல் விளைய முத்தம் பிறக்கும்; அறிவார் யார்
நல்லாள் பிறக்குங் குடி.
2. மொய் சிதைக்கும் ஒற்றுமை யின்மை; ஒருவனைப்
பொய் சிதைக்கும் பொன்போலும் மேனியை—பெய்த
கலஞ் சிதைக்கும் பாவின சுவையை; குலஞ் சிதைக்கும்
கூடார்கண் கூடி விடின.

3. சொல்லான் அறிப ஒருவனை; மெல்லென்ற
நீரான் அறிப மடுவினை; யார்சண்ணும்
ஒப்புரவினூறிய சான்றாண்மை; மெய்க்கண்
மகிழான் அறிப ஒரு,
4. நற்றம் உரைக்கும் மலர்ண்மை கூறிய
மாற்றம் உரைக்கும் வினைநலம்; தூக்கின்
அகம் பொதிந்த தீமை மனமுரைக்கும்; முன்னம்
முகம்போல முன்னுரைப்ப தில்.
5. மசுனூரைக்குந் தந்தை நலத்தை, ஒருவன்
முகனூரைக்கும் உண்ணின்ற வேட்கை—அகனீர்ப்
புலத்தியல்பு புக்கா னூரைக்கும், நிலத்தியல்பு
வான முரைத்து விடும்,

3. சிறுபஞ்சமூலம்

இதனைச் செய்தவர் பெயர்:

மல்லிவர் தோள் மாக்காயன் மாணுக்கன் மாநிலத்துப்
பல்லவர்கோய் நீக்கும் பாங்கினால்—கல்லா
மறுபஞ்சந் தீர் மழைக்கை மாக்காரி யாசான்
சிறுபஞ்ச மூலஞ்செய் தான்.

என்னுந் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தால் இனிது விளங்கும். செவ்வியம், சித்திரமூலம், கண்பேரங்கி, பேரரத்தை, சுக்கு ஆகிய இந் துங் கொண்டிறக்கிய கஷாயம் போல் இந்நூலின் ஒவ்வொரு பாலிலும் உரைத்துள்ள இந்து பொருள்கள் நன்மை செய்வன வாம் என்னும் பொருள்கொண்டு, இந்நூற் பெயர் உவமையாகு பெயராய் வந்தது.

1. கொன்றுண்பான் நாச்சாம் கொடுங்கரியே வான்நாச்சாம்
நன்றுணர்வார் முன் கல்லான் நாவுஞ்சாம்—ஒன்றுனும்
கண்டுழி நாச்சாம் சடவான் குடிப்பிறந்தான்
உண்டுழி நாச்சாம் உணர்ந்து.

2. பிழைத்த பொறுத்தல் பெருமை; சிறுமை இழைத்த தீங் கெண்ணி யிருத்தல்—பிழைத்த பகைகெட வாழ்வதும், பல்பொருளார் நல்லார் நகைகெட வாழ்வதும் நன்று.
3. வான்குருவி கூடரக்கு வாலுண்டு கோற்றருதல் தேன் புரிந் தியார்க்குஞ் செயலாகா—தாம்பரி இவல்லவர் வாய்ப்பன வென்னார் ஒரோவொருவர்க் கொல்காதோ ரொன்று படும்.
4. பண்டாரம் பல்கணக்குக் கண்காணி பாத்தில்லார் உண்டா ரடிசிலே தோழனிற்—கண்டாரா யாக்கைக்குத் தக்க அறிவிலார்க் காப்படுப்பின் காக்கைக்குக் காப்படுத்த சோறு.
5. வார் சான்ற கூந்தல்! வரம்புயர வைகலும் நீர் சான்றுயரவே நெல்லுயரும்—சீர்சான்ற தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோலுயர்தல் ஓவா துரைக்கும் உலகு.
6. தான் பிறந்த இன்னினைந்து தன்னைக் கடைப்பிடித்துத் தான்பிற ராற்கருதற் பாடுணர்ந்து—தான்பிறரால் சாகவென வாழான், சான்றோராற் பல்யாண்டும் ஆகவென வாழ்தல் நன்று.

4. திருக்குறள்.

1. அந்தண ரென்போர் அறவோர்; மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.
2. கறுத்தின்னா செய்தக் கண்ணும்; மறுத் தின்னா செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.
3. அன்பிலா ரெல்லார் தமக்குரியர், அன்புடையர் என்பு முரியர் பிறர்க்கு.
4. எல்லார்க்கும் நன்றும் பணிதல்; அவருள்ளுஞ் செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து.
5. ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய வழக்கியங் வாயாற் சொல்லல்.

6. இணர் எரி தோய்வன்ன இன்னு செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று.
7. இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.
8. பிறர்க்கின்ன முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்ன
பிற்பகல் தாமே வரும்.
9. செவி கைப்பச் சொல்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக் கீழ்த் தங்கும் உலகு.
10. நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயின ராதல் அரிது.
11. தாமின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.
12. இடுக்கண் வருங்கால் நகுசு, அதனை
அடுத் தூர்வ தஃதொப்ப தில்.
13. இன்பம் விழைபான், இடும்பை இயல்பென்பான்
துன்பம் உறுதவி லன்.
14. கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்.
15. ஆற்றுவார் ஆற்றல், பணிதல்; அது சான்றோர்
மாற்றாரை மாற்றும் படை.

5. நீதிநெறி விளக்கம்.

உலக இயல்பு.

1. இன்சொல்லன் தாழ்நடையன் ஆயினும் ஒன் றில்லானேல்
வன்சொல்லின் அல்லது வாய்திறவா—என்சொலினும்
கைத்துடையான் காற்கீழ் ஒதுங்குங் கடல்ஞாலம்
பித்துடைய அல்ல பிற.

மேன்மக்கள் குணம்.

2. கண்ணோக்கரும்பா, நகைமுகமே நாண் மலரா
இன்மொழியின் வாய்மையே தீங்காயா—வண்மை
பலமா நலங்கனிந்த பண்புடையார் அன்றே
சலியாத கற்பகத் தரு.

மானம் இழத்தல்.

3. தம்முடை ஆற்றலும் மானமுந் தோற்றுத் தம்
இன்னுயிர் ஒம்பினும், ஒம்புக;—பின்னர்ச்
சிறுவரை யாயினும் மன்ற தமக்காங்
கிறுவரை யில்லை யெனின்.

சாவு அஞ்சாமை.

4. புழுநெளிந்து புண்ணழுகி யோசனை நாறும்
கழிமுடை நாற்றத்த வேனும்—விழலர்
விளிவுன்னி வெய்துயிர்ப்பர் மெய்ப்பயன் கொண்டார்
சுனியார் சமைபோ தெற்கு.

தீய வெளிவரல்.

5. வஞ்சித் தொழுகும் மதியினிகாள்! “யாவரையும்
வஞ்சித்தேதாம்!” என்று மகிழன்மின்—“வஞ்சித்த
எங்கும் உளனெருவன் காணுங்கொல்?” என்றஞ்சி
அங்கக் குலைவ தறிவு.

மேலோர் செயல்.

6. மெலியார் விழியினும், ஒருவாற்றான் உய்ப்;
வலியார்மற் றென்றானும் உய்யார்—கிலைதப
நொய்ய சமுக்கென விழாவாம்; விழினும்
உய்யுமால் உய்யா பிற.

6. ஏலாதி.

இந்நூலை இயற்றியவர் கணிமேதையார் என்பவர். ஆறு
சரக்குகள் சேர்ந்த ஏலாதி கடுகம், ஏலாதிச் சூரணம் போலுத
லால் உவமை யாகுபெயராய் வந்தது நூலின் பெயர். இவர் ஐநூ
மதத்தினர், ஏலாதியாவன: ஏலம், இலவங்கம், சிறு நாவுப்பூ,
மீளகு, தீப்பிலி, சுக்கு என்பன.

[மேற்

1. கொல்லான் கொலைபுரியான், பொய்யான் பிறப்பொருள்
செல்லான் சிறியா ரினஞ்சேரான்!—பல்லார்
மறையிற் செவியிலன், நீச்சொற்கண் மூங்கை,
இறையிற் பெரியார்க் கிறை.

2. குணநோக்கான், கூழ்நோக்கான், கோலமுநோக்கான் மணநோக்கான் மங்கலமு நோக்கான்—கணநோக்கான் கால்காப்பு வேண்டான்; பெரியோர் நூல் கா தலற்கு வாய்காப்புக் கோடல் வனப்பு.
3. காலில்லார், கண்ணில்லார், காலில்லார் யாரையும் பாலில்லார் பற்றிய நூலில்லார்—சாலவும் ஆழப் படுமு ணமைத்தார் இமையவரால் வீழ்ப்படு வார் விரைந்து.
4. சாவ தெளி தரிது சான்றாண்மை; நல்லது மேவலெளி தரிது மெய்ப்போர்த்தல்;—ஆவதன்கண் சேறலெளிது, நிலையரிது, தெள்ளியராய் வேறலெளி தரிது சொல்.
5. இடைவனப்பும், தோள்வனப்பும், ஈழின் வனப்பும், நடை வனப்பும், நாணின் வனப்பும்,—புடைசால் கழுத்தின் வனப்பும் வனப்பல்ல; எண்ணை டெழுத்தின் வனப்பே வனப்பு.
6. அறுவர்தம் நூலும் அறிந்துணர்வு பற்றி மறுவரவு மாறாந நீக்கி—மறுவரைவில் மாசாரியனாய் மறுதலைச் சொல் மாற்றுதலே ஆசாரி யன தமைவு.

7. அறநெறிச்சாரம்.

இதனை இயற்றியவர் முனைப்பாடியார் என்பவர். இது ஏறத்தாழ ஐஞ்ஞாறு ஆண்டுகேட்கு முற்பட்ட பழைய நூலென்பது துணிபு.

1. இன்சொல் விளைநிலமா ஈதலே வித்தாகி வன்சொற் களைகட்டு வாய்மை யெருவட்டி அன்புநீர்ப் பாய்ச்சி அறக்கதி ரீன்றதோர் பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்.

2. நின்னை யறப்பெறு கிற்கிலேன் நன்னெஞ்சே
பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பேன்?—நின்னை
அறப்பெறு கிற்பனேல், பெற்றேன்மற் றீண்டே
துறக்கக் திறப்பதோர் தாள்.
3. முன்னின் றொருவன் முகத்தினும் வாயினும்
கன்னின் றுருகக் கலந்துரைத்துப்—பின்னின்
றிழித்துரைக்குந் சான்றோரை யஞ்சியே தேவரீ
விழித்திமையா நின்ற நிலை.
4. ஒளியும் ஒளிசான்ற செய்கையும் சான்றோர்
தெளிவுடைய ரென்றுரைக்குந் தேசும்—கனியென்னும்
கட்டுரையாற் கோதப்படுமே விவையெல்லாம்
விட்டொழியும் வேறாய் விரைந்து,
5. அதுதொழி நீத்தாரை மெச்சா தவற்றோ
டுறுரைச் சார்ந்துய்யப் போதல்—இதுவரைமேல்
கண்ணின் முடவன் துணையாக நீள்காணம்
கண்ணிலான் சென்ற துடைத்து.
6. மருவிய காதலன் மனையாளுந் தானும்
இருவரும் பூண்டிய்ப்பி னல்லால்—ஒருவரால்
இல்வாழ்க்கை யென்னும் இயல்புடைய வான்சகடம்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்று.
7. போற்றியே போற்றியே பென்று புதுச் செல்வம்
தோற்றியார் கண்ணெல்லாந் தொண்டேபோல்—ஆற்றப்
பயிற்றிப் பயிற்றிப் பலவுரைப்ப தெல்லாம்
வயிற்றுப் பெருமான் பொருட்டு.
8. உள்ளு ரிருந்துந்தம் உள்ளமறப் பெற்றாரேல்
கள்ளிழி சோலையாங் காட்டுள்ளார்—காட்டுள் ளும்
உள்ள மறப்பெறு கல்லாரேல் நாட்டுள்ளும்
நண்ணி நடு ஆருளார்.
9. கல்லற மெந்தை; நிறையெம்மை; நன்குணருங்
கல்வியென் தோழன்; துணிவெம்பி;—அல்லாத

பொய்ச் சுற்றத் தாரும் பொருளோ, பொருளாய்
இச் சுற்றத் தாரி லெனக்கு?

10. சுற்றதூங் கற்றொருபா னிற்ப, கடைப்பிடியும்
மற்றொருபால் போக, மறித்திட்டுத்—தெற்றென
நெஞ்சத்துள் தீமை எழுதருமேல் இன்னுதே
கஞ்சத்துள் காற்பட்டாற் போன்று.

IV-வது, இனிய பகுதிகள்.

1. ஒட்டக்கூத்தரும், புகழேந்தியும்

ஒருநாட் சோழராசன் புகழேந்திப்புலவர் சிறையிருந்த வீதி
வழியாய் ஒட்டக்கூத்தருடன் வருங்கால் புகழேந்தியாரைக் கண்டு
“இவர் ஒரு பெருந் தமிழ்ப் புலவரன்றோ” எனக் கேட்கக் கூத்
தர், புகழேந்தியார் தம்மினுந் தாழ்ந்தவ ரென்பதை அரசரக்
குணர்த்துவான் வேண்டி.

1. “மானிற்குமோவந்த வாளரி வேங்கைமுன் வற்றிச்செத்த
கானிற்குமோ அவ்வெரியுந் தழுந்முன் கனைகடலின்
மீனிற்குமோ வந்த வெங்கட் சுறவமுன் விசுபனி
தானிற்குமோ வக்கதிரோ னுதயத்திற் தார்மன்னனே”

எனப் பாடினர். இதனைக் கேட்ட புகழேந்தியார் மன்னனை
நோக்கி “யானிப் பாடலை ஒட்டிப்பாடவேச வேட்டிப்பாடவோ
என வினவ அவன் “ஒட்டிப் பாடு” எனவும் புகழேந்தியார்

2. “மானவன் நானந்த வாளரிவேங்கையும் வற்றிச்செத்த
கானவன் நானவ் வெரியுந் தழுந்முன் கனைகடலின்
மீனவன் நானவ வெங்கட் சுறவமுன் விசுபனி
தானவன் நானக் கதிரோ னுதயமுந் தார்மன்னனே”

எனத் தம்மைச் சிறப்பித்துக் கூறினர்.

2. காளமேகப்புலவரும் அதிமதுர கவிராபரும்

காளமேகப் புலவர் கும்பகோணத்துக் கருகேயுள்ள நந்தி
புரத்திலே பிறந்தவர். பிராமண குலத்தைச் சேர்ந்தவர். ஏறத்
தாழ் ஐஞ்ஞாய ஆண்கேட்கு முன் சீவித்தவர். பல நூல்களை
இயற்றியவர். வேடிக்கையாடப் பாவேதில் மிகக் கீர்த்தி பெற்றவர்.

திருமலை நாயக்கன் சமஸ்தானத்திலுள்ள புலவர்கள் இவரையாரேன வின்வியபோது பின்வரும் பாடலைப் பாடினார்.

3. “தூதைந்து நாழிகையி லாறுநாழிகைதனிற்
 சொற்சந்த மாலை சொல்லத்
 துகளிலா வந்தாதி யேழுநாழிகைதனிற்
 றெகைபட ளிரித் தூரைக்கப்
 பாதஞ்செய் மடல்கோவை பத்துநாழிகைதனிற்
 பரணியொரு நாண் முழுதுமே
 பாரகா வியமெலா மோரிரு தினத்திலே
 பகரக் கொடி கட்டினேன்
 சிதஞ்செயுந்திங்கண் மரபினு னீடுபுகழ்
 செய்யதிரு மலைராயன் முன்
 சிறுமா றுகவே தாறுமாறுகள் சொல்
 திருட்டுக் கவிப் புலவரைக்
 காதுங் கறுத்துச் சவுக்கிட் டடித்துக்
 கதுப்பிற் புடைத்து வெற்றிக்
 கல்லணையி றெடு கொடிய கடிவாள் மிட்டேறு
 கவிகாள மேகநானே”

ஹே சமஸ்தானத்திலுள்ள புலவர்கள் தம்மைக் கவிராயரெனச் சொன்னபோது காளமேகப் புலவர் பாடியது.

4. “வாலெங்கே நீண்டெழுந்தவல் லுகிரெங்கே நாலு
 காலெங்கே ஊன்வடிந்த கண்ணெங்கே—சாலப்
 புவிராயர் போற்றும் புலவீர்காள் நீவிர்
 கவிராயர் என்றிருந் தக்கால்.

அதிமதுரகவி அவரை அடக்கப் பாடியது:—

5. மூச்சவிடுமுன்னே முந்தூறும் நானூறும்
 ஆச்சென்றால் ஐஞ்ஊறு மாகாதே—பேச்சென்ன
 வெள்ளைக்கவிக் காளமேகமே! உன்னுடைய
 கள்ளக் கவிக் கடையைக் கட்டு.

காளமேகப் புலவர் பதில் பாடியது.

6. இம்மென்னு முன்னே எழுநூறு மெண்ணூறும்
அம்மென்றோ, லாயிரம்பாட் டாகாதோ—சும்மா
இருந்தால் இருப்பேன் எழுந்தேனே யாயிற்
பெருங்காள மேகம் பினாய்.

3. கூத்தரும் சுவன் முதலாயினோரும்

ஒட்டக்கூத்தர் தமது வினாக்களுக்கு விடையிறுக்க வியலாத சிறு புலவர்களைச் சிறையிட்டு வைத்துப் பின் நவராத்திரிகாலத்தில் அவர்களை வருவித்து அவமானப்படுத்துதல் வழக்கம். அவ்வாறே ஒருகால் புகழேந்திப் புலவரையும் பொருமையாற் சிறை வைத்தனர். புகழேந்தியார் ஆங்கிருந்த புலவருட் சிலரைத் தேர்ந்தேடுத்து அவர்க்கு மேலுங் கல்வி கற்பித்து நவராத்திரி நாளிற் கூத்தரிடம் விடுத்தனர். அவர்கள் கூத்தர் திடுக்கிமோறு துணிவுடன் விடைகூறி அவரை நாணச் செய்தனர்.

கூத்தர் வினா.

7. மோனை முத்தமிழ் மும்மத மும்மொழி
யானை முன்வந் தெதிர்த்தவ ராடா?

சுவன் விடை.

கூணையுங் குடமுங் குண்டு சட்டி.
பானையும் வனை அங்குசப் பையல் யான்,

கூத்தர் வினா.

8. விண்பட்ட கொக்கு வல்லூறு கண்டென்ன விலவிதைத்துப்
பண்பட்ட நெஞ்சொடும் இங்கு நின்றாய் பொட்டையாய்
புகலாய்

அம்பட்டன் விடை.

கண்டிபட்டையாயினு மம்பட்டன் நான் கவிவாணர் முன்னே
பண்பட்ட செந்தமிழ்கீயுந் திடுக்கிடப் பாடுவனே.

4. கோப்பெருந் தேவி கதவைத் திறக்கப் பாடியது.

புகழேந்தியாரைச் சிறைவைத்த சேதியையும், கூத்தரின் பகையையுஞ் சோழன் மனைவி கோப்பெருந் தேவி அறியலாயினள். தன் தந்தையினைய புலவரின் துன்பங் கண்டு மனம்விண்டு சினங் கொண்டனள். தன் நாயகன் பள்ளியறை புகும் சமயம் அறையின் கதவைத் தாழிட்டு உள்ளிருந்தனள். அவன் கோபத்தைப் போக்கக் கருதிய மன்னன் அக்கால வழக்கப்படி கூத்தரை யனுப்ப அவர் சென்று:—

9. நானே இனியுனை வேண்டுவதில்லை நளினமலர்த்
தேனே கபாடந் திறத்திடு வாய்திற வாவிடிலோ
வானே றனைய இரவிசுவாதிபன் நின் வாயில் வந்தால்
தானே திறக்கும் நின் கைத்தலமாகிய தாமரையே

என்று பாடக் கேட்ட அரசி மிகவும் வேதனையுடன் “ஓட்டக் கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்” எனக் கூறி மற்றொரு தாழையுஞ் சடக்கேன ஓட்டனள். பின் அரசன் தன் தேவியின் சினத்தைத் தணிக்குமாறு புகழேந்திப் புலவரை வேண்டவே அப்புலவர் சென்று:—

10. இழையொன் றிரண்டு வகிர்செய்த றுண்ணிடை யேந்திய
பொற்
குழையொன் றிரண்டுவிழியணங்கே கொண்டகோபந்தணி
மழை யொன் றிரண்டுகை மாண்பரணனின் வாயில்வந்தால்
பிழை யொன் றிரண்டு பொருளோ? குடியிற் பிறந்தவரே

எனப்பாட அரசியும் உள்ளம் பூரித்து உடல் தணிந்து தாழைத் திறந்தன ளென்ப.

5. கம்பர் சுவரேழுப்பியது.

கம்பர் சோழனை விட்டகன்று சிறிது தூரஞ் சென்று வழியில் உணவிற்கு வகையின்றி ஓர் ஊரில் வேலி என்பாளிடம் உதவி வேண்டினார். அவர் கூறியபடி பிரமராசுத்தலை தள்ளப்பட்ட சுவரை வைக்கும்போது பின்வரும் பாட்டைப் பாடினார்.

11. மற்கொண்ட தின்புயத்தான் மாநகர் விட்டிங்குவந்தேன்
சொற்கொண்ட பாவின் சுவையறிவா ரிங்கில்லையே
விற்கொண்ட வாணுதலாள் வேலிதருங் கூலி
நெற்கொண்டு போமளவும் தில்லாய் நெடுஞ்சுவரே.

6. கவிக்குக் 3ளபம்

அந்தககவி வீராகவ முதலியார் சேந்தமிழ்ப் புலவரி லோருவ ரேன்பது துணிபு. இவர் பிறவிக் குருடர். கலியயற்றுவதிலும் யாழ் மீட்டுவதிவ்ந் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார், இவ்வரகவி ஓர்நாள் அரசனிடஞ் சேன்று அவனை புகழ்ந்து பாடி அவன் பரிசாகக் கோடுத்த யானைக் கன்றைப் பெற்றுத் தம்மில்லம் வந்து மனைக் கிழத்திபாற் கூறியது:—

12. இம்பர்வா நெல்லை யிரா மனையே பாடி
யென் கொணர்ந்தாய் பாணாநீ யென்றாள்பாணி;
வம்பதாங் களப மென்றேன்; பூசுமென்றாள்
மாதங்க மென்றேன்; யாம் வாழ்ந்தோ மென்றாள்;
பம்புசீர் வேழமென்றேன்; தின்னுமென்றாள்
பகடென்றேன்; உழுமென்றாள் பழனந் தன்னைக்
கம்பமா வென்றேன்; நற்களியா மென்றாள்;
கைம்மா வென்றேன்; சும்மா கலங்கினோ.

7. காளமேகப் புலவர் மேற் சரம கவி.

13. ஆசு கவி மாரி யகில உலக மெலாம்
வீசு கவிக் காள மேகமே—பூசுரா
விண் கொண்ட செந்தழலால் வேகின்றதே ஐயோ
மண் டின்ற பாண மென்ற வாய்.

V. காதைகள்.

1. தேம்பாவணி .

யுத்த திருச்சபையின் வச்சிரத் தூணாகிய யேசு சபையைச் சேர்ந்தவரான வீரமா முனிவரென்றும் இராச குரவர் இயற்றிய தேம்பாவணி யென்றும் தமிழ்க் காப்பியம் அவரது கையெழுத்துப்

பிரதிக்கோப்ப கி. பி. 1851 ல் புதுவையில் அச்சிடப்பட்டது. தேம்பாவணியில் விளக்கப்படுகின்ற வர்த்தமானங்கள் சத்திய வேதாகமங்களினின் றேடுத்த உண்மை நிறைந்த சரித்திரங்கள் என்பதுறுதி. இத்தேம்பாவணி முதற் காண்டத்தில் நான்காவது படலமாகிய பாலமாட்சிப் படலம் இங்கு தரப்படுகின்றது. இப் படலம் சூசைமாமுனிவரின் பாலத்துவத்தினை விளக்கும்.

பாலமாட்சிப் படலம்

1. வானடுத்தர சடைந்து வாழுவக்
கோனடுத்தநற் குணத்த சீரெலா
மீனடுத்தவீ மடைய விண்ணவர்
தேனடுத்தவர் சிறுவற் கூட்டினார்.
2. ஊட்டினாரருள் முடியி னெப்பெனச்
சூட்டினாரறஞ் சுடரும் பூணெனப்
பூட்டினார் தவம் பொற் செங்கோலெனக்
காட்டினாரறி வமைந்த காட்சியே.
3. இளையவான் பிறையென வளர்ந்துளம்
வளையமாகற வயது மூன்றுளா
ஊளையநூலவ ருற்ற காட்சியிற்
றிளையவானறி வெய்திச் சீர்த்தனன்.
4. அறிவுற்றுகையி னலர்ச் செங்கை யெழீச்
செறிவுற்றசையின் மெய்வ மேற்றினில்
நெறியுற்றார் துதல் நிலத்தி ருழந்தனன்
வறிதுற்றமுடற் குயர்ந்த மாட்சியோன்.
5. இரவிகாண்மரை யிகல வாய்மலர்ந்
தருவி மான்றுதி யறைந்து கும்பிட
மருவி யோங்குசெந் கரங்கள் மாலையிற்
பருதி போய்க்குவி பதும மானுமே.
6. தூனிலாவுசெந் சுடரு மீன்களும்
வானுலாவுநி நடு வழங்கிய
பானிலாவையும் பார்த்து நாதனைத்
தேனுலாவுரை செப்பி வாழ்த்துவான்.

7. முலைகளாமென மலை முடிக்குமே
லலைகொள் பாலென வருவி விஞ்சிவெண்
கலைகளாமெனக் கடலிற் சிந்திய
நிலைகொள்மாதென நிலங்கண் டோங்குவான் .
8. சோலைவாயிரால் துளித்த தேறலு
மலை வாய்மலர் வழித்த தேறலு
மலை வாய்கழை யளித்த தேறலு
நூலை யாய்ந்தென துதவி மூழ்குவான் .
9. நிழலின் மேதிகள் நீரிற்சங்குகள்
பொழிவினோகைகள் பூவில் வண்டுகள்
கழனியோதிமந் துயிலக் கண்டிவாழ்
குழவிவாய்நலர் துயில்கொள் வாமரோ .
10. குயில் கட்பாடலுங் குழலொப் போதிமந்
வயல்கட் பாடலு மதுவுண் கிள்ளைகள்
பயில்கட் பாடலும் பாலன் கேட்டி யைந்
தியல்கட் பாடலு மினிதியங்குமால் .
11. மலைமலைக்குரி வனப்பும் வாங்கரு
மலையலைக்குரி மணியுமார்த சீர்
நிலைநிலைக்குரி மருத நீர்மையுங்
கலைகலைக்குரி கருத்து மெய்தினுள்
12. மூக்கிற் றுக்கிய முயல்மெய் தாக்கிய
நாக்கிற் றுக்கிய செவிநள் தாக்கிய
நோக்கிற் றுக்கிய நுணையின் பின்னவாய்
துக்கிற் றுக்கிய நயன்சொல் வாகுமோ .
13. மீதுலாவிய மீன்க டபமாய்
போதுலாவிய புனியும் வீதியாய்க்
கோதுலாவிய குறை கொய் காட்சியான்
மூதுலாவிறை யடைய முன்னினுள் .
14. ஆறுமாறுமொன் றோடலாய்த்தமுன்
மாறுமாறுகொண் டலைமயங்கெனச்

சாறுதாறுமொன் றின்றித்தான்வளத்
தேறுபேறு கொண் டிளவ லோங்குணன்.

15. மாக்கட்டாக்கிய மறங்கொள் கூளிகள்
நோக்கத் தாக்கிய நூண் சடத்திவ
னாக்கத் தாக்கிய வருளைத் தாக்குற
லுக்கத் தாக்கிய விகலுடைத்துளான்.

வேறு.

16. கள்ளங்காட்டு களங்கங் கடிந்தொளி
ருள்ளங் காட்டொளி காட்டிய வொண்முசந்
தெள்ளக் காட்டெழி றீட்டி வரங்கடம்
வெள்ளங் காட்டி வளர்ந்து விளங்குணன்.
17. இன்றெளித்தெவ ரும்நசை யெய்துவ
பொன்றெளித்தெழு தும்படப் பொற்பினுன்
மின்றெளித்தெழு திக்கதிர் வீசெழில்
கொன்றெளித்தென வாயையிற் கோடிலான்.
18. விதிர்முகத்தலர் மேதையின் மேன்மையான்
புதிமுகத்தலர் பூவணிச் சாயலார்
நிதிமுகத்தெதிர் மூடிய நீண்டகன்
மதிமுகத்தெதிர் தாமரை மாணுமே.
19. கதிர் முகத்தலர் கஞ்சங்கொல் கஞ்சமேற்
பொதிர் முகத்தெழும் பொற்பளி கொல்நசை
பிதிர் முசத்திழை யாரிவன் பேரெழில்
முதிர் முசத்திடை மொய்த்தன நோக்கமே.
20. கானிறைஞ்சிய நற்றவக் காவலன்
மீனிறைஞ்சிய மின்விழி யாருரை
பூனிறைஞ்சிய வேலென வோர்ந்துதான்
மேனிறைஞ்சிய திஞ்சொலைக் கேட்கலான்.
21. கார்முகத்து வளைத்தன கார்முகஞ்
சீர்முகத்துச் செயந்தருங் காமவெய்
போர்முகத்து வெல்வான் புரையாயசையற்
மேர்முகத்தெதிரா தொளித்தா, வென்றான்.

22. என்றொளித்தெனக் காணுற வேகினுள்
குன்றொளித்த குருமணிச் சாயலான்
கன்றொளித்த கறவை கணைந்தென
வன்றொளித்தவற் கார்த்தழ யாருமே.
23. தேமுயங்கிய தேன்தரு கீட்டிய
காமுயங்கிய கார்வரை கண்டகாற்
பூமுயங்கு புலந்தரு நீழல்கீழ்
பாமுயங்க வந்தனன் பாடுவான் .

வேறு.

24. வீளைத்தன தனுக்கொடு வெழுதுநிர்க் கடைவடிக்கணை
வீளைப்பட வீளையை யாக்கிய
வீளைத்தன நசைக்கொடு வீளையு நோய்த்திரள்
விடப்பகை பயத்தன பொறிகளீர்த்துபு
திளைத்தன மிறைக்கொடு நசையு நீத்தவை
செகுத்தொடு புதைத்திட வுரியதாய்ப்பொரு
வீளைத்தன திருக்கொடு வளருமாட்சியை யியற்றிய
முசிற்படர் மலையி னூக்கமே.
25. சினைக்கரு முகிற்றலை விலகலுக்குபு திரட்கனி திளைத்
தன பொழில்சுள் சூட்டிய
நினைக்கரு வீளைத்துயரிட மிதாய்க்கதிர் நடத்திய
திருக்கின ருலகின் மேற்செவ
நினைக்கரு முரித்தட மெனவிராப் பகல்
நிறுத்திய தனத்துணை யுதவியாற் பல
வீனைக்கரு மறுத்திறை யவனை வாழ்த்தலின்
விருப்பினு நனித்தகு மலையி னூக்கமே.
26. உடித்தன முதற்சதி ரெழுது மேகாட்டுய
ருளத்திரு நொளிக்தொளி யறிவுகீர்த்தலின்
முடித்தன தவத்துயி ரினிது காத்துளி
முரப்படு பகைப்பட வரணின் மாட்சியா
யிடித்தன மழைத்துளி பெருகு மாற்றொடு
மினைப்பட நிறைபடு மருளி நீத்தமுள்

குடித்தன மனத்தெழு வறுதியாக்கிய
குணத்தருள் குடித்தகு மலையி னூக்கமே.

வேறு

27. என்றெழுந்துவப்பி லோங்கி யிரட்டலைக் கடலினீந்தி
நின்றெழுங் கரைகண்டாற்போ னிழற்றிய திமிசு விம்முங்
குன்றெழுங் குவமினோக்கிக் குயில்குயின்றகவ மஞ்ஞை [சை
யன்றெழுந் தெழுதும் வண்ணத் தலர்ந்தகா னுழைந்தான்கு
28. காரிடைக்குளித்த மின்போற் காணிடைக் குளிப்பப்போகி
னீரிடைக் குளித்தபேபு நிறரை குளித்தோர் மூப்பன்
[கொண்
றரிடைக் குளித்த தேன்போற் றயையிடைக் குளித்தசொற்
டேரிடைக் குளித்த பாலா வியம்புதி போவதென்றான்.
29. ஊடிழந்திகழ் செய்பேய்கள் வினைப்பகைக்கஞ்சி யோடி
நாடிழந்தொளித்துக் கானினயந்துறை யறத்தைநாடி
யீடிழந் துயர்ந்த குன்றத் திடத்து நாடுளினித்த லுள்ளித்
தோடிழந்தேகு தென்றான் றுணையிழந் துயர்ந்தபாலன்.
30. கார்முகத் தலருமுல்லை கடிமுகத்திமைக்கும் வண்கா
லார்முகத்தஞ்சு நாவா யுடைத்திருக் கொணருங்கொல்லோ
போர்முகத்தெதிரா நீங்கிற் புணருமோ விழைந்த வென்றி
[தோன்
யேர்முகத் துணர்னிற் றேர்ந்த விளவிலோ யென்றான் மூத்
31. பைம்பொறி யடவினஞ்சிற் பழிப்படப் பகைத்துக் கொல்லு
மைம்பொறியன்றிச் சூழ்ந்த வளைத்துமே பகைத்தகாலே
செம்பொறி பெய்க பைம்பூ சிதைந்தென வுளமுமேங்கி
வெம்பொறியாக வாற்றுவேவட்கையே யென்றான் சூசை.
- [டும்
32. பொன்னொளிகாட்டுஞ் செந்தி புகையகில் மணத்தைக்காட்
மின்னொளி மணியைக் காட்டும் வினைசெயும்படக்கல்மாட்சி

தன்னொளிகாட்டுந் துன்பத் தகுதியிற் குன்றாவுக்கம்

மன்னொளி காட்டுநல்லோய்மறையி துவென்றான் சான்றோன்

[லக்

33. உள்ளுயிருண்ணுங் கூற்றினுடன்றுகொல் நசையைக்கொல்

[கிக்

தெள்ளுயிர் மருட்டுந் செல்வத் திரள் துறந்தொருங்கு நீங்

கள்ளுயிருயிர்த்த பைம்பூங் காணில் வாழ்தவத்தை நாட[ன்
லெள்ளுயிர் தெளிக்கும்வண்ண, மென்பரேயென்றான் சேட

34. ஒருங்கெலாரீங்கலோர் நானுறுதியே பகைத்துச் சூழ்தகன்
மருங்கெலா மிருப்பவுள்ள வாயடைத்திடைவிடாது

[போர்

நெருங்கெலா நுழையாக்காத்த நெடும்பயன் பயத்த நீண்

சிருங்கெலா நிலையினூங்குத்திறமிதென்றையன் சொண்ணன்

35. நாடொறுங்கனிந்தசெந்தீத நைக்கனி யளித்தனன்றோ
கோடுறு மரமுந் தன்னைக் கொடுத்திலை நன்றோவிவ்வா
நீடுறு முளதுமுள்ளு மீதல்செய்துறவே யென்பார்
வீடுறு தூலோரென்ன விளம்பினு னினவல் மாதோ.

36. காயொடுமார் தந்தாற்போற் கடித்துற வருமைவெஃகி
வேயொடு நெருங்குங்கானில் விழைந்து தானொழுகனன்றோ
தீயொடுகுழை மன்றோருள் செவ்வுறச்செனுத்தனன்றோ.
தூயடுவுணர்வோயென்னச் சொற்றினுன் குரவனம்மா

37. பெற்றறமணிந்த நல்லோய் பிறர்மனைவிளைத்த செந்தி
யற்றறவே வாடித்தகன்வீ டமுன்றிதேபோல வேட்கைப்
பற்றறவுணர்த்தியுள்ளம் பற்றிய நசையில் வெந்தா
வீற்றறவுறுதியன்றோ வென்றனன்றிய சூசை.

38. தீதிலாவிடமே வேண்டிற் சேணுலகெய்தல்வேண்டுங்[போ
கோதிலாவனத்துந் தன்னைக்கொணர்தகால் விளையும்வெம்
ரேதிலா தொழுகலுள்ளத் தியல்பினாலாகு மன்றி
வாதிலா விடத்தாலாகா மைந்தனை யென்றான்சான்றோன்.

39. ஈரறம் வழங்கும் வண்ணத் தியாவையுந் துறந்ததன்மை
பேரறமென்பக் கேட்டேன் பின்னையத் துறனிநூங்கு
மோரற முளதேலையா வுரைக்குதி யுரைத்த வன்ன
ஈரறம் விழைவேனென்றான் சேணுலகுரிய பாலன்.
40. ஈரறம் பிரிந்துநோக்கி வியம்பிய துறவின் மாட்சி
பேரறமாவதன்றிப் பிரிவினாவிரண்டுந் தம்முள்
னோரறமாகச் சேர்க்கி லுறுதியும் பயனுமோங்கக்
தேரறமாகுமென்றான்செழுந்துறைக் கேள்விமுத்தேதான்
41. பாற்கலந்திட்ட தெண்ணீர் பால்குன்றும் பண்புமில்லால்
[தீபம்
மேற்கலந்தொளிர்ந்த வெய்யோன் வெயிலுமுன்னெரித்த
பொற்கலந்திசைத்த மற்றப் புண்ணியந் துறவுவாய்ந்த
சாற்கலந்தியல்பை யேற்றுந் தகுதியோவென்றான்பாலன்
[சொல்வா
42. தெருட்டகு முணர்விற் சான்றோன் சேடனைத் தழுவிச்
னருட்டகு முணர்வன் பூக்க மரும்பொறை யீகை மற்ற
மருட்டகு மியல்தீர்மாட்சி மதியைமீன்சூழ்ந்ததேபோற்
[ரே
பொருட்டகு நாட்டில் வைகும் பொலந்துற வணியுமன்
[ரோர்
43. கான்வளர் தவத்தைக்கானிற் கண்டெளிதடைவார் மற்
[டல்
தான்வளர் தவத்தைக்காட்டித் தமர்க்கெலா நகரிற்காட்
வான்வளர் வலமைபூத்த மாண்பிதே யிதுநின்பாலாம்
[ரேன்
மீன்வளருணர்வோயென்றுமின்னெனமறைந்தான் சான்
44. ஊனுருக்காட்டிவந்த வும்பினென்றறிந்து போற்றித்
[கிக்
தேனுருக்கோதை யொத்தான் றிளைத்தவின் புருகிமுழ்
கூனுருப்பிறையு மெஞ்சக் கொழுங்கதிர் முகத்திலிவீசப்
பானுருச் சமந்துறாறும் பவளநன் மதலையொத்தான்.

45. நீதியுநெறியுஞ் சொன்ன நிலையெலா முணர்ந்தபின்ன
ரா தியுமந்தந்தானு மாயநின் கழலல்லாது [ன்ன
வீதியுமெனக் கொன்றுண்டோ வினையறு மிறையோடுப
[தான்.
வோதியும் விறலும் விம்ம வெளித்ததன் நகரஞ் சேர்ந்
46. கார்வளர் மின்னின் மின்னிக்கதிர்வளர்பசம்பொன்னிஞ்சி
வார்வளர் முரசமார்ப்ப மணிவளர் நகரம் வில்செய்
தேர்வளர் பருதியொத்தான் சென்று புக்குவப்பயாரும்
பார்வளர் திலகமொத்தான் பழிப்பற விளங்கினானே.

வேறு

47. மீனார்வானம் பெற்றவனேதி விதிபெற்றதத்
தேனார்கானம் பெற்றதிருந்துந் தெளிவாரூ
துனார்காயம் பெற்றவனுவ்வோ டெயர்மற்ற
வானார்மானம் பெற்றற மொன்றாய் வனையின்குன்றன்.
48. வானங்கொண்டார் மாணருள் கொள்வா னவர்கொண்ட
ஞானங்கொண்டா னில்லவனில்லோர் நகைகொள்வான்
ரூனங்கொண்டான் மாசிலதுயோன், நவங்கொண்டா
னீனங்கொண்டா ருள்வலி கொள்வா னிவைகொண்டான்
[ண்ட
49. புன்மைப்பட்டார் கொண்டவை வெல்கிப் பொருள்கொ
தன்மைப்பட்டார் யாவையுமுண்ணார் தரல்செய்யா
ரின்மைப்பட்டான் சூசையுழைத்தே யினிதுண்பா
னன்மைப் பட்டார்ந் தேற்குன ருய்வா னனியீவான்.
[டொன்
50. வேய்ந்தார்ந்தொன்றும் வான்பொருள் விஞ்ச விழைவோ
றிய்ந்தா லொன்றே கோடி பயக்கு மெனிலன்பால்
வாய்ந்தா னொன்றுந் தன் வறுமைக்கே மலிவிக
லாய்ந்தா லொன்றும் வான்புகழ்கூற லரிதன்றோ.
51. மெய்யாற்குன்றா தொண்டவமாறு வினையாண்மை
கையாற் குன்றா வண்கொடையோடுட் களிகூர்ந்து

பொய்யாற் குன்ற நெஞ்சரு வல்லோன் புணர்வாக்க
மையாற் குன்ற வெம்வனமேகா மனைநின்றான்.

52. காக்காதுள்ள மைம்பொறிகாட்டும் வழிநிற்ப்பு
போக்கா துள்ள முய்ய மெஞ்ஞானம் புரியான்மை
யாக்காதுள்ள யாவுமகன்றே யழிவாக்கம்
நோக்காதுள்ள தேவருணைக்கி நுதற்கிற்பான்.
53. சொல்லுஞ் செல்லாக் கானுழையாத்தண் டினிதூற்றுஞ்
செல்லுஞ் செல்லாத் தீயெரிகற்றை தீனவேந்த
னெல்லுஞ் செல்லாக் கானகு நற்கா நெனவுள்ளம்
புல்லும் பொல்லாங் கீர்த்துபு புக்கைம் பொறிகாத்தான்.
54. சுட்டாகுலமுற்றோர் வனமுற்றான் நுகடரா
முட்டாசையைபுற் றெங்கணுமுற்றால் முனிதானோ
பட்டாசையிரண் டிர்த்துள மோங்கப் பல யாவும்
விட்டாயுளதோ ராண்டகைமேவி வினைதீர்த்தான்.
55. மைப்பட்டினகுஞ் சேற்றிலுலாவிண் மணிமாலி [மோ
செய்ப்பட்டொளிருஞ் செங்கதிர் மாசாய்ச் சிதைவா
பொய்ப்பட்டயரும் புற்பொருண் மேலும் பொறிவிட்
டால்
மெய்ப்பட் டியரின்ற னுளமாழ்கா வினிகொள்ளான்.
56. போராறென்னும் பூவிடை மாக்கட் புரையெல்லாஞ்
சேராறென்னு மின்பமெலாந்தீர் தெளிவெய்தி
யீராறென்னு மாண்டினனென்று மினிதின்ற
ஆரா றென்னும் மன்றல் செயேனென் றுரனுற்றான்.

வேறு

57. உடல்கிடந்துட லங்கடந்தானொ
மிடல்கிடந்துயர் வீடுளனின்பது
கடல்கிடந்து கனிந்த களிப்புறி
மடல் கிடந்தகள் வாரமலர் மாணுவான்.

58. கலையுற்றுள்ளிரு னீங்கிய காட்சியா
 னலையுற்றிப்பொரு ளோடலை யாதுள
 நிலையுற்றெந்தை நெருங்கடி சேர்த்துயர்
 மலையுற்றனென மாறு பாடானரோ.
59. தேக்கிப்பாரி றிளத்தள யாவையுந்
 தூக்கிப் பார்த்தனன் றேன்றிய தீதெலாம்
 போக்கிப் பாய்பயன் பூத்துக் கலந்த நீர்
 நீக்கிப் பாலுணு மோதிம நேருவான்.
60. மீயிருட்கொணர் மேக மிடைந்தெனப்
 போயிருட்கொண ரைம்பொறி போக்கிலான்
 றாயருட்கொணர் சூட்சி தெளிந்துளம்
 பாயருட்கொணர் பற்றுத லெய்தினான்.
61. கோதிலோர்முறை கொண்டு நடந்தபி
 னேதிலோர்முறை யாரு நடந்தெழ
 நீதியோர்முறை நேர்செறி யோதுவான்
 வேதியோர்முறை விஞ்சிய மர்ட்சியான்.
62. முனிபழித்த வினையமுத் தோனெனப்
 பனிபழித்த பயன்பட யாவருங்
 கனிபழித்த கனிந்தநல் வினை தன்
 றொனிபழித்தசொற் சொல்லிய வாய்பையான்.
63. பொருள் கடிந்த புலன்க ளடக்கலால்
 மருள் கடிந்த மனந்தெளி காட்சியா
 னருள் கடிந்த வசடனர நோக்கலோ
 டிருள் கடிந்த விரக்கமுற் றேங்குவான்.
64. தவர்க்கு மூங்கரி தந்தயைத் தாங்குளத்
 துவர்க்கும் வேலை யுடுத்தன பாருறை
 பெவர்க்கு நன்றி யியற்றி யின்னாசெயு
 மவர்க்கும் வாய்த்த வறத்துணை யாயினான்.
65. அன்புவாய்ந்த வுயிர்நிலை யஃதிலார்க்
 கென்புதோலுடல் போர்த்த தென்றன்புறை

யின்புதோய்ந்த நிலையெனத் தானிவன்
 டுன்புகாய்ந்த வுயிர்த்துணை யாயினன்.

நீர். பொறையதாண்மையி னோடெரி பூனென
 மறையதாட்சி யணிந்த வளன்றகும்
 திறையமாட்சி நிகர்ப்பது நூல்வழி
 யறையவாய்மைய ரெய்துப வாண்மையோ.

2 அரிச்சந்திர புராணம்.

கோசலநாட்டின் ராசதானி அயோத்திமா நகரென்ப இதனை யாண்ட அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரரின் சூழ்ச்சியாற் தன் நாடு நகரங்களையும் மனைவி மக்களையும்ழந்து புலையனாக் கடிமைப்பட்ட டிருந்தான். இவனது மனைவியாகிய சந்திரமதி தன் மகன் லோகி தாசன் நாகத்தினு லுயிர்த்ததை யறிந்து அவனைத் தன் தோண் மேலேற்றித் தகனஞ் செய்யச் செல்லும் 'மயான காண்டத்தைக்' கீழே குறிப்பிகேன்றோம். இப்பகுதி படிக்குந்தோறுந் தேவிட் டாத இன்பத்தைத் தருமென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

மயானகாண்டம்

சந்திரமதி லோகிதாசனைத் தகனஞ்செய்யப் போதல்

பார்ப்பான் வீட்டிற் றனக்குக் குறிக்கப்பட்ட வேலைகள் னைத்தையும் ஒழுங்காகச் செய்து முடித்தபின், சந்திரமதி பிரா மணரிடஞ் சென்று, லோகிதாசன் அரவுகடித் திறந்தானென்னுஞ் செய்தியைத் தெரிவித்துப் பிள்ளை இறங்குகிடக்கும் இடத்துக்குப் போக உத்தரவு கேட்டாள். பிராமணன் சீறிச் சினந்து "அவ னிற்பின் எனக்கன்றி உனக்கென்ன நஷ்டம் நீ செல்லலாகா" தேன உரப்பினன். சந்திரமதி அவன் பாதத்தில் வீழ்ந்து "ஐயரே பெற்ற வயிறு பற்றி யேரீகிறது; இறந்து கிடப்பவனைத் தேடி யெடுத்துத் தகனஞ்செய்து கதிரோ னுதயத்தின் முன் ஈண்டு வரு கிறேன்" எனக் கூறி அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு பட்டி னத்தைக் கடந்து சென்றாள்.

செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்

தாவியேன் மகனேயென்பள்; பதைப்பள், மென்முசுத்
[தில் மேதித்
தாவியே விழுவள்; நின்று தயங்கியே மயங்கி வீழ்வள்;
காவியங் கண்ணீர் பாயக் கதறுவள்; பதறியேங்கி
ஆவியைத் தேடித்தேடி அமலரும் உடலம் ஒத்தாள்.

2. ஓடினாள்; உள்ளமெல்லாம் உருகினாள் கருகி மேனி
வாடினாள்; விறகுவைத்த வடத்தினுக்கருகே வந்தாள்
நாடினாள்; கழுகும்பேயும் நரிகளுங் குறளூர் துன்றிக்
கூடிய குழுவின நாப்பண் குமரனைச் சென்று கண்டாள்.
3. கண்டனள் கதறிவீழ்ந்தாள்; கழுகெலாம் இரியல்போகக்
கொண்டதோர் மகவினாசை ஆவியைக் கொள்ளுகொள்ள
முண்டகக் கரத்தால் ஏந்தி முருகனை மடிமேல் வைத்தே
அண்டரும் மறுகி ஏங்க வாய்திறர் தரற்ற லுற்றாள்.

வேறு.

4. பனியால் நனைந்து வெயிலால் உலர்ந்து
பசியால் அலைந்தும் உலவா
அனியாய வெங்கண் அரவால் இறந்த
அதிபாவம் என்கொ லறியேன்
தனியே கிடந்து விடரோய் செறிந்து
தரைமீதுருண்ட மகனே!
இனியாரை நம்பி உயிர் வாழ்வம் என்றன்
இறையோனும் யானும் அவமே.
5. வானின் நிழிந்து சொரிகின்ற தாரை
மழைபோல வீழ விழிரீர்
உனின்றி மேனி உதிருங்கள் சிந்த
உயிரின்றி வெம்பு தழுவின்
மேனினு வெந்த தளிர்போல் உயங்கி
விதியாரை தொந்து தனியே
யானின் நிரங்க ஏனென்ப தில்லை
இதுவோ உன் நீதி மகனே!

6. செங்கோ லறத்தின் முறையே செலுத்து
 திறலோன், எவர்க்கும் உரவோன்
 வெங்கோ பயானை விறல்மன்னன் நம்மை
 விடுவிக்க வெண்ணி வருநாள்
 பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு
 வதனா! மகிழ்ந்த பரிவால்
 “எங்கே யென்றாசை மகன்”? என்றுரைப்பின்
 எதிரேது சொல்வன்? மகனே!
7. நீராள வாவி செநிராடனைத்தும்
 நிறைமாதவற் குதவினும்
 பாராளுநீர்மை தொடர்பற்ற தென்று
 படியாளு மெந்தை முடியிற்
 காரார் களேர்கள் கடலோசை ஓய்வில்
 சன்னோசி நாடதனை மேல்
 ஆராள வல்லவர் அவமே வனத்தில்
 அரவால் இறந்த மகனே!
8. நல்லோர் வகுத்த முறையா மறங்கள்
 நாலெட்டி லொன்று குறையேம்;
 இல்லோரை யற்பம் இகழேம்; இயுக்கும்
 இறையின் தி யேற உகவேம்;
 சொல்லோ மறுத்து முரையேம்; உரைத்த
 துறவோர்கள் புத்தி கடவேம்;
 எல்லோர் தமக்கும் இனிதே விளைப்பம்;
 ஏதாக வந்த திதுவே?
9. சனமுந் தருக்கள் குலமுந் தரித்த
 காமும் பெருத்த உரமும்
 தினமும் சிறக்கும் முகமுந் தரித்த
 சிகையுங் கிடக்கும் முறைகண்
 டினமுந் தரித்த துயிரான பாவி
 இறவாமல் என்றன் மகனே
 சனமுந் தரிப்ப திலை நொந்து பெற்ற
 வயிறுந் தரிப்ப திலையே.

10. வடியேறு வெற்றி நெடுவேல் மலர்க்கை
 மகனோடிறந்து மடியாக்
 கொடியேன் முகத்தில் விழியார் முனிக்கு
 வளநாடளித்த கொடையார்
 இடியே நடர்த்த மரமாகி மண்ணில்
 இடையே யுழத்தல் அழகோ
 அடியேனை யொக்க முடியா திருத்தல்
 அநியாயம் மிக்க யமனே!

இங்ஙனம் துக்கித்தபின் பிள்ளையைத் தோண்மேற் சமந்து
 கோண்டு சந்திரமதி மயானம் நோக்கிச் சென்றனர். பிணங்கள்
 சுடுகின்ற புலையர் அரவத்தாலும், பிணங்களின் தலைகள் வெடிக்
 கிற சப்தங்களினாலும் மயான மின்னதேனத் தேளிந்து, அங்கே
 சென்று பிள்ளையை ஓரிடத்தில் வைத்தாள். பின் ஆங்காங்கு சித
 றுண்டு கிடந்த குறக் கொள்ளிக் கட்டைகளைப் பொறுக்கி யடுக்கி
 ஓர் கோள்ளிக்கட்டை கோண்டு வந்து நெருப்பை மூளப்பண்ணி
 அதன்மேற் பிள்ளையை யெடுத்து வளர்த்தினாள். மூண்டெரிகின்ற
 நெருப்பின் வெளிச்சத்தை மயானங் காத்துநின்ற அரிச்சந்திரன்
 கண்ணுற்றான்.

கோடுக்க வேண்டிய பொருளைக் கொடாமற் தகனஞ் செய்யலா
 தேவ அரிச்சந்திரன் தடுத்தல்.

11. அரவுகடித் தரசினங்கோ இறந்தா னென்ப
 தறியாமல் வெகுண்டிறைவன் “ஆரே இந்த
 இரவுதனிற் பிணஞ்சுவார் அறிவேம்” என்ன
 எழுந்திருந்து விரைந்தோடி “ஏடி மூடி!
 தரவுரிய பொருள் எனக்குத் தராதே நீ
 தனியே இப் பணியிருளிற் சவங்கொணர்ந்து
 கரவின் அழல்சுவ துனக்கடையோ?” என்னுக்
 கால்வீசிக் கான்முளையை எடுத்தெறிந்தான்.

12. எறிந்திடலும் உயிரோங்க ஏங்கி வேனில்
 இடிவிழுந்தாற் படிமிசையே யடிசாய்தாடி
 முறிந்து விழும் மரம்போற் சென்றடிமேல் வீழ்ந்து
 மொழி குழறி விழியருவி சொரிய வல்லி

“அறிந்துமில்ன் இவ்வூரில் வழங்கும்நீதி
 அருவினையேன் ஆருமீலி; அறவும் பாவி
 மறிந்த மகன்றனைச் சுடநான் வந்தேனையா!
 வறியேற்குப் பொருளுளவோ வழங்கு” என்றான்.

13. “பொருளுடையேன் தமருடையே னூலல் இர்தப்
 புத்திரனைத் தோண்மீது வைத்துப் போந்திவ்
 விருளிடையிற் சுடலையில்வர் தெய்துவேனோ?
 எரிந்த குறைக் கட்டையினி லேற்றுமேவோ?
 தெருளுடையாய்! அறமுடையாய்! வினையே வீன்ற
 சிறுவனையான் சுடக்கருனை செய்யாய்; தேயா
 அருளுடையாய்! ஆதாரமற்றேற் குன்றன்
 அடியினையே தஞ்சு” மென அலறி வீழ்ந்தான்.

14. “பொன்னையாய்! விடுவிடுயான் புலையென்னிற்
 புலையனுமல்லேன்; புலையற்கடிமை கண்டாய்
 என்னடி நீ தீண்டிவது தகாது நீதான் [வோன்
 இப்பொருட்கு யானுரியனல்லேன்; என்னை யாள்
 சொன்னபணங் காலுண்டு; கொள்ளியாடைத்
 துண்டமு மொன்றுண்டு; தந்துசுடுதி; அன்பால்
 அன்னவன் தான்படியாக எனக்குத் தந்த
 வாய்க்கரிசி யானளிப்பேன்; அறிதி” என்றான்.

15. “துஞ்சிய மைந்தனை யெடுத்துச் சுமந்து போந்து
 சுடுவாரற் றிடுகாட்டிற் றேண்மே லேற்றிப்
 பஞ்சி படும் பாடுபடும் பானியேற்குப்; பணமேது?
 கொள்ளி, முறிப் பாதியேது?
 நெஞ்சுதளர் தருவினையேன் வருந்தக் கண்டும்
 நீ இரங்காய்” என இரந்து நிற்குங்காலை
 வஞ்சிதிரு மணிமிடற்றில் வயங்கா சின்ற
 மங்கலநாண் கண்டிறைவன் மறித்துச் சொல்வான்.

16. “நல்லைல்லே அறச்சமர்த்தி நீயே கண்டேன்
 நன்னுதலா சனைவரினு மிர்த்த சாலம்

வல்லைவல்லை விறகுகளுங் களவே; செம்பொன்
 மங்கலநாண் உன்கழுத்தி லிருக்க ஏதும்
 இல்லையெனச் சொல்லுவது சற்றும் ஏலா (து)
 இதனை யெனக்கீவாய்” எறியம்ப வேடர்
 பல்லமுயர் நிலவாயிற் பட்டமாபோற் [ள்.
 பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறி வீழ்ந்தா

17. “அலைநிலா அரிச்சந்திரற் கல்லது
 தொலைவில் யாவர்க்குந் தேதாற்றரு மங்கலம்
 புலையன் காணவும் போதுவதேதா”? என
 உலையின்மீது மெழுகொத் துருகினான்.
18. அற்புக்காழி அனான் அரிச்சந்திரன்
 விற்பப்போயின மேன்மைக் குலத்தொடும்
 பொற்புப்போம்; பொறைபோம்; நிறைபோம்; என்ற
 கற்புப் போவதென்”? என்று கலங்கினான்.

அப்போது அரிச்சந்திரன் அவள் தன் மனைவியென்றும்,
 இறந்த பிள்ளை தன் மைந்தனென்றும் மதித்து, மனமயங்கி, அறிவு
 தயங்கி, மெய் தியங்கித் துக்கிக்கலாயினன்.

19. “அன்னையின்றி அருங்காணி லெய்திய
 உன்னையோடி யரவங் கடித்தலின்
 மின்னையு முனையும் விற்ப வெவ்வினை
 யென்னை யெவ்வண்ணம் நொந்தனை”? எந்தலே.
20. “ஒன்றிலாத உயிரினை ஒம்பியே
 பொன்றிலாது புலையனுக் காட்பட்டான்
 வென்றி வேந்தினி மீட்கக் தகுவினா
 என்றிறந்தனையோ”? என்றியம்பினான்.
21. “விற்பநாளில் என மேனிதழீஇய நிற்ப
 பற்றி யந்தண ஈர்த்ததும் பார்த்திருந்
 திற்பநாள் மட்டிரங்காத என்வயின்
 உற்றபாவம் ஒழித்தனையோ”? வென்றான்.

இங்ஙனந் துக்கித்ததைக் கேட்டு அவன் அரிச்சந்திரனென்று சந்திரமதி யுணர்ந்து அவனடி பணிந்து

22. “தீமைசெய்த துனக்குஞ் சிறுவற்கும்
வாய்மைதானது மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும்
தூய்மையேயினி என்று துணிந்தனன்
நீ மயங்கல் அறத்தைநீனை” என்றான்.

அரிச்சந்திரன் “என்னை அடிமையாகக் கொண்டவனுக்குக் காற்பணமும், கொள்ளித்துண்டு வஸ்திரமுஞ் சேரவேண்டும். எனக்குப் படிச்சேலவாக ஏற்பட்ட வாய்க்கரிசியைக் கொடுக்க வேண்டா. அவனுக்குரியதை யான் வாங்காவிட்டால் நீதி தவறாகும். உன்னை அடிமையாகக் கொண்ட பார்ப்பானிடம் இவற்றைச் சொல்லி இவைகளை வாங்கி வந்து கொடுத்து அதன்பின்பு மகனைத் தகனஞ்செய்க” என்றான். தன் கணவன் சொற்கமைந்து பிள்ளையைச் சுகோட்டிலே விட்டுச் சந்திரமதி சென்றான்.

சந்திரமதி கொலைத் தண்டனை பெறுதல்.

போகும்போது; திருடர் காசிகாவலன் குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு தேருவிலே போட்டிருந்தனர். பிராமணன் வீட்டிற்குப் போகும் சந்திரமதி; தேருவிற் கிடந்த குழந்தையை உற்றுப் பார்த்தான். குழந்தையைத் தேடிவந்த அரண்மனைக் காவலர் அவளைக் கொண்டுபோய் அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்தி தினர். அரசன் அவளுக்குக் கொலைத்தீர்ப்பிட்டு வீரவாகுவை அழைத்து அவளைக் கொலைசெய்யும்படி அவனிடம் ஒப்பித்தான்.

23. மின்னைக்கொண்டு முன்கட்டினை இறுகுற விசித்து
மன்னைக் கைதொழுதேத்தித் தன்சேரியில் வந்து [மான்
பின்னைத் தன்வயின் விலைப்பட்ட அயோத்தியர்பெரு
றன்னைக் கூவியே அவன் கையிற் தையலைக்கொடுத்தான்.

24. “பிள்ளையைக் கொடுபோய் உடல்பிளந்துயிர் தொலைத்த
கள்ளியைக் கொலைக்களத்திடைக் கொண்டுபோய்க்கவந்தம்
துள்ளியோட நீவெட்” டெனத் தோகையைக் கொடுத்து
வள்ளியோன் கையில் தன்சையின் வானையுங்கொடுத்தான்

வானை வாங்கிக்கொண்டு மாதையுங் கூட்டிவந்த அரிச்சந்திரன் அவளைத் தன் மனைவியென்றறிந்தான்: சந்திரமதியுந் தன்னை வெட்டவந்தவன் சுகோட்டிலிருந்த தன்னையகனே யென்றறிந்தான். அரிச்சந்திரன் “கடவுளுக்கு இது சம்மதந்தானே” என மெலிவதைச் சந்திரமதி கண்டு:—

25. “முன்னையநான் அரசாண்டனிமுடி புனைந்திருந்த மன்னர் செய்கையும் அறங்களுந் திறங்களும் வளர்ந்த இன்னமுங் குறைந் துயிர்தரித்திருந்தவர் இல்லை அன்னதே துணி(வு) அடியினேற் கிரங்கலை” என்றான்.

அப்போது அரிச்சந்திரன்

26. இடக்கை பாசமும் ஏதியும் பிடித்திட வலத்துத் தடக்கை பற்றிய சவம்சுடு கோலினுற் தள்ளித் சுடர்த்தெருத் தனிற் தோன்றிடத் துணுக்கமுற்றேங்கி மடக்கொடித் திருமாதரும் மைந்தரும் உரைப்பார்.

27. “எங்கோமகன் சுதற உயிருண்ட கொலைகாரி இவனோ?” எனத் தொடருவார்
 “வெங்கோபன் கரியின்முன் போடும்” என்று சிலர் வெகுள்வார்; நெருங்கி அடர்வார்
 “பங்கோபறைக்கிவளை வதைசெய்தல்? நம்படை படாதோ?” எனப் பதறுவார்.
 “செங்கோல் முறைக்கு வழு, நீர் கொல்வ” தென்று சிலர் செயலால் விலக்கி வருவார்.

அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியின் கைகளைக் கட்டியிருக்கிற கயிற்றைத் தன் கையிலேகொண்டு பட்டினத்து மதிலுக்கு வேளியே வந்துசேர்ந்தான்.

அவ்வமையம் விசுவாமித்திரர் விரைவாக வந்து “எனக்கு நீ முன்னே கொடுத்த நாட்டை “நான் கொடுத்திலேன்” என்று சொன்னால் உங்கள் துன்பமெல்லாம் ஒழியும்” என்றார். அப்போது இராச தம்பதிக ளிருவரும்:—

28. “சேய்மை அண்மையில் உயிர்க்கொரு துணையெனச்சிறந்த வாய்மையால் அசுந் தூய்மையாம்; மற்றில்; அம்புயத்தைத் தூய்மை செய்வது நீரலாற் சொல்லின் வேறுனதோ நோய்மைசெய்யினும் வாய்மையே நோன்பெனக் கருதி”
29. புலையனும் விரும்பாத இப்புன் புலால் யாக்கை நிலையென மருண்(டு) உயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்தே தலைமைசேர் தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேய் கலையுணர்ந்தநீ எமக்கிது கழறுவ தழகோ?”
30. இம்மை அம்மை வீடென மறைபுலங்கொள இயம்பும் மும்மையுந் தரும் முறையுடைத் தெனுநிலை முரணி எம்மை ஆழ்வயிற்றடக்கி மீட்டுமிழ்கலா எரிவாய் வெம்மைகூர் நாகுய்க்கினும் மெய்ம்மையை விடேமால்.
31. “பதியிழந்தனம்; பாலனையிழந்தனம்; படைத்த நிதியிழந்தனம்; இனி நமக்குள தென நினைக்கும் கதியிழக்கினுங் சுட்டுரை இழக்கிலேம்;” என்றார் மதியிழந்து தன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான்.

அப்போது இந்திரன் விசுவாமித்திரரை யழைத்து “நீர் முன்னே சொன்ன காரணத்தை முழுதும் அறிந்துகொண்டு போம்” என்றான். விசுவாமித்திரர் நிறைந்த வேட்கமும், அடங்காத் துக்கமு முண்டாகத் தமது நினைவு குறைவாகி இந்திரன் முதலானவர்களுடனே கூடியிருந்தார். அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை மயானத்திடங் கொண்டுபோய்:—

32. “வழக்கின் என்றும் நீ வழிபடு தெய்வத்தை வணங்கிக் கிழக்குநோக்கி ஈண்டிரு” எனக்களிமொழி மடநதை பழக்கமான அக்கணவனைப் பரவி” என ஆணீ இழக்கற் கஞ்சி நீ அறம் வழவேல்” என இயம்பும்
33. “பொருந்தும் நீத்தத்தில் புற்புத வாழ்வை நீ மெய்யென் றருந்தவத்தையும் அறத்தையும் மெய்யையும் விடுத்து வருந்தல் மன்னவ! வழிவழி சிறக்க(கு)” என வாழ்த்தி இருந்தபின் சுடர்வாட்படை வலக்கையின் எடுத்தான்.

34. நெறியின அன்ன என்றனைவிடா நிறை இவட்குளதே தல்
இறுதி யின்மையைப் பெறுக, இல்லெனி விவளிறிதி
பெறுக” என்று வாள் வீசினன் பேதை தன் கழுத்தில்
மறுமணத்திடு மாலையாய் வீழ்ந்ததவ் வடிவான்.

அவ்வமயஞ் சந்திரமதி புடமிட்டேடுத்த மாற்றாயர் போன்
போலும் அரிச்சந்திரன் கடைச்சல் பிடித்தேடுத்த மாணிக்கம்
போலும் விளங்கினர்.

3. இராமாயணம்,

அலோத்தியா காண்டம்—குகப்படலம்.

கவியரசராகிய கம்பரியற்றிய இராமாயணத்தில் அயோத்தியா
காண்டத்தின் ஒரு பகுதியாகிய குகப்படலம் கீழே தரப்பட்டுள்
ளது. இது இராமனைக் சானகத்தில் நின்று மீட்டுக்கொண்டுவரு
மாறு பயணப்பட்ட பரதன் குகனைச் சந்தித்த வரலாற்றைக்
கூறும் படலமாகும்.

1. பூனிரி பொலன்கழற் பொருளி றுனையான்
காவிரி நாடன்ன கழனி நாடொரி இத்
தாவர சங்கம மென்னுந் தன்மைய
யாவையு மிரங்கிடக் கங்கை யெய்தினான்.
2. எண்ணாருஞ் சுரும்பு தம் மினத்துக் கல்லது
கண்ணகன் பெரும்புனற் கங்கை யெங்கணு
மண்ணல்லெங் கரிமதத் தருவி பாய்தலா
னுண்ணவுங் குடையவு முரித்தன் றுயதே.
3. அடிமிசைத் தூளிபுக் கடைந்த தேவர்த
முடிமிசைப் படர்வதோர் முறைமை தேர்ந்திலை
னெடிதுயிர்த் துண்டவு நீந்த நின்றவும்
பொடிமிசைப் புரண்டவும் புரவி யிட்டமே.

4. பாளையேய் நிறத்தொடு பண்டு தான்பட
ரோளையேய் நெடுங்கட லோடிற் றில்லையான்
மாளையேய் நெடுமுடி மன்னன் சேனையாம்
வேளையே மடுத்ததக் கங்கை வெள்ளமே.
5. கான்றலை நண்ணிய காளை பின்படர்
தோன்றலை யவ்வழி தொடர்ந்து சென்றன
வான்றவ ருணர்த்திய வக்கு ரோணிகண்
முன்றுபத் தாயிரத் திரட்டி முற்றுமே.
6. அப்படை கங்கையை யடைந்த வாயிடைத்
துப்புடைக் கடலினீர் சுமந்த மேகத்தை
யொப்புடை யண்ணலோ டுடற்ற வேகொலா
மிப்படை யெடுத்ததென் றெடுத்த சீற்றத்தான்.
7. குகனெனப் பெயரிய கூற்றி னூற்றலான்
றொகைமுரட் சேனையைத் துகளி னோக்குவா
னகைமிகக் கண்கட நாற நாகியிற்
புகையுறக் குனிப்புறும் புருவப் போர்விடான்.
8. மையுற வுயிரெலா மிறுதி வாங்குவான்
சையுறு கவரயில் ழிடித்த காலன்ற
னையந்நா ருயிர முருவ மாயின
மெப்புறு தானையான் வில்லின் கல்லியான்.
9. கட்டிய சரிகையன் கடித்த வாயினன்
வெட்டிய மொழியினன் விழிக்கட் டயினன்
கொட்டிய துடியினன் குறிக்குந் கொம்பினன்
கூட்டிய தமரெனக் கிளர்ந்த தோளிணன்.
10. எலியெலா மிப்படை யரவம்யானென
வொலியுலாஞ் சேனையை யுவந்து கூயினான்
வலியுலா முலகினில் வாழும் வள்ளுகிர்ப்
புலியெலா மொருவழிப் புகுந்த போலவே.
11. மருங்கடை தென்கரை வந்து தோன்றினு
றொருங்கடை நெடும்படை யொல்லெ னூர்ப்பிடு
டருங்கடை யுகத்தனி லசனி மாமழை
கருங்கடல் கிளர்ந்தெனக் கலந்து சூழவே.

12. தோன்றிய புளிஞரை நோக்கிச் சூழ்ச்சியி
லூன்றிய சேனையை யும்ப ரேற்றுதற்
கேன்றனெ னென்னுயிர்க் துணைவற் கிசுவர்
னூன்றபே ரரசுநீ ரமைதி ராமென்றான்.
13. துடியெறி நெறிகளுந் துதறபுஞ் சற்றுற
வொடியெறி யம்பிகள் யாது மோட்டலீர்
கடியெறி கங்கையின் கரைவந் தேதர்களைப்
பிட்யெறி படவெனப் பெயர்த்துங் கூறுவான்.

வேறு

14. அஞ்சன வண்ணென் னூருயிர் நாயக னாளாமே
வஞ்சனை யாலா செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ் கின்றன சொல்லாவோ
வுஞ்சிவர் போய்விடி னாய்க்குக னென்றனை யோதாரோ.
15. ஆழ நெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் னில்லாளோ
[ன்றோ
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்ல
வேழமை வேட னிறந்தில னென்றனை யேசாரோ.
16. முன்னவ னென்று தினைந்திலன் மொய்புலி யன்னோர்
பின்னவ னின்றன னென்றில னன்னவை பேசானே
லென்னிவ னென்னை யிகழ்த்ததிவ் வெல்லை கடந்தன்றோ
மன்னவர் நெஞ்சினில் வேடர் விடுஞ்சரம் வாயாவோ.
17. பாவமு நின்ற பெரும்பழி யும்பகை நன்போடு
மேவமு மென்பவை மண்ணுல கான்பவ ரெண்ணாரோ
வாவது போகவென் னூருயிர்க் தோழமை தந்தான்மேற்
போவது சேனையு மாருயி ருங்கொடு போயன்றோ.
18. அருந்தவ மென்றுணை யான விவன்புவி யாள்வானே
மருந்தெனி னன்றுயிர் வண்புகழ் கொண்பின் மாயேனே
பொருந்திய கேண்மை யுகந்தவர் தம்மொடு போகாதே
யிருந்தது நன்று கழிக்குவெ னென்கட னின்றோடே.

19. தும்பியு மாவு மிடைந்த பெரும்படை சூழ்வாரும்
வம்பிய ரூரிவர் வாள்வலி கங்கை கடந்தன்றோ
வெம்பிய வேட ருளீர் துறை யோடம் விலக்கீரோ
நம்பிமுன் னேயினி நம்முயிர் மாய்வது நன்றன்றோ,
20. போன படைத்தலை வீரர் தமக்கிரை போதாவிச்
சேனை கிடக்கிடு தேவர் வரிற்சிலை மாமேகஞ்
சேனை படக்குடர் சூறை படச்சுடர் வாளோடுந்
தானை படத்தனி யானை படத்திரள் சாயேனோ.
21. நின்ற கொடைக்கையெ னன்ப னுடுக்க நெடுஞ்சீர
மன்று கொடுத்தவண் மைந்தர் பலத்தையெ னம்பாலே
[டித்
கொன்று குவித்த நிணங்கொள் பிணக்குவை கொண்டோ
துன்று திரைக்கடல் கங்கை மடித்திடை தூராதோ.
22. ஆடு கொடிப்படை சாடி யறத்தவ ரேயாள
வேடு கொடுத்தது பாரெனு மிப்புகழ் மேவீரோ
நாடு கொடுத்தவென் னாயக னுக்கிவர் நாமாளுங்
காடு கொடுக்கில ராகி யெடுத்தது காணீரோ.
23. மாமுனி வர்க்குற வாகி வனத்திடை யேவாழுங்
கோமுனி யத்தகு மென்று மனத்திறை கொள்ளாதே
யேமுனை யுற்றிடி லேழு கடற்படை யென்றாலு
மாமுனை யிற்சிறு கூழென விப்பொழு தாகாதோ
24. என்பன சொல்லி யிரும்பன மேனிய ரேனோர்முன்
வன்பனை வில்லினன் மல்லுயர் தோளினன் வாள்வீரற்
கன்பனு நின்றன றின்றது கண்டரி யேறென்ன
முன்பனில் வந்து மொழிந்தனன் முரிய தேர்வல்லான் .

வேறு.

25. கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயா
னுங்களுக்குத் தனிநாதற் குயிர் த்துணை வனுயர்தோளான்
வெங்கரியி னேறணையான் னிற்சிறுத்த வேலையினன் [ன்
கொங்கலரு நறுந்தண்டார்க் குகெனென்னுங் குறியுடையா

26. கற்காணுந் திண்மையான் கரைகாணுக் காதலா
 னற்காணிற் கண்டனைய வழக்கமந்த மேனியான்
 மற்காணுந் திருநெடுந்தோன் மழைகாணு மணிநிறத்தாய்
 நிற்காணு முள்ளத்தா நெறியெதிர்தின் றனனென்றான் .
27. தன்முன்னே யவன்றன்மை தந்தைதுணை முந்துரைத்த
 சொன்முன்னே யுவக்கின்ற துரிசிலாத் திருமணத்தான்
 மன்முன்னே தழீஇக்கொண்ட மனக்கினிய துணைவனே
 [முந்தான் .
 வென்முன்னே யவற்காண்பென் யானேசென் றெனவெ
28. என்றெழுந்து தம்பியொடு மெழுகின்ற காதலொடுங்
 குன்றெழுந்து சென்றதெனக் குளிர்கங்கைக் கரைகுறுகி
 நின்றவனை நோக்கினான் றிருமேனி நிலையுணர்ந்தான்
 றுன் றுகரு நறுங்குஞ்சி யெயினர்கோன் றுண்ணென்றான் .
29. வற்கலையி னுடையானை மாசடைந்த மெய்யானை
 நற்கலையின் மதியென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக்
 கற்கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்
 விநகையினின் றிடைவீழ விம்முற்று நின்றொழிந்தான் .
30. நம்பியுமென் னாயகனை யொக்கின்ற னயனின்றான்
 நம்பியையு மொக்கின்றான் றவவேடந் தலைக்கொண்டான்
 றுன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்ற
 [ன்றான் .
 எனம்பெருமான் பின்பிறந்தா ரிழைப்பமோ பிழைப்பெ
31. உண்டிடுக்க னொன்றுடையா னுலையாத வன்புடையான்
 [லாங்
 கொண்டதவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பெல்
 கண்டுணர்ந்து பெயர்கின் றேன் காமின்க னெறியென்னைத்
 தண்டுறையோர் ஞாவாயி லொரு தனியே தான்வந்தான் .
32. வந்தெதிரே தொழுதானை வணங்கினான் மலரிருந்த
 வந்தணனுந் தனைவணங்கு மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்
 றந்தையினுந் கனிகூரத் தழுவினான் றகவுடையோர்
 சிந்தையினுந் சென்னியினும் விற்பிருக்குஞ்சீர்த்தியான்

வேறு.

33. தழுவின புளினர் வேந்தன் றுமரைச் செங்க ணை
யெழுவினு முயர்ந்த தோளா யெய்திய தென்னை யென்ன
முழுதூல களித்த தந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்
வழுவின நதனை நீக்க மன்னனைக் கொணர்வா நென்றான்
34. கேட்டனன் கிராதர் வேந்தன் கிளர்ந்ழெ முயிர்ப்பனாகி
[நகத்
மீட்டுமெண் ணாதனில் வீழ்ந்தான் விம்மின னுவகை பொ
தீட்டரு மேனி மைந்தன் சேவடிக்கமலப் பூவிற்
பூட்டிய கையன் பொய்யி லுள்ளத்தன் புகலுற்றான்.
35. தாயுரை கொண்டு தாதை யுதவிய தரணிகளைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப்
போயின யென்ற போழ்து புகழினேய் தன்மை கண்டா
லாயிர மிராமர் நின்கே ழாவரோ தெரியி னம்மா
36. என்புகழ் கின்ற தேழை யெயினகை விரவி யென்பான்
றன்புகழ்க் கற்றைமற்றையொளிகளைத் தவிர்க்குமாபோன்
மன்புகழ் பெருமை நுங்கண் மரபினோர் புகழ்களெல்லா
முன்புக ழாக்கிக் கொண்டாயுயர்குணத்தூரவுத் தோளாய்
37. எனவியையென்ன மாற்ற மியைவன பலவுங் கூறிப்
புனைகழற் புலவு வேற்கைப் புளிஞார்கொன்பொருவில்லாத
லையவற் கமைவிற் செய்தா னூரவற் கன்பி லாதார்.
[காதல்
நினைவருங் குணங்கொ டன்றோ விராமன்மே னிமிர்ந்த
38. அவ்வழி யவனை நோக்கி யருடரு வாரியென்ன
செவ்வழியுள்ளத் தண்ண நென்றிசைச் செங்கைகூப்பி
யெவ்வழி யுறைந்தா னம்மு னென்றலு மெயினர் வேந்த
னில்வழி வீர யானே காட்டுவ லெழுக வென்றான்.
39. காரெனக் கடிது சென்றான் கல்லிடைப்படுக்க புல்லின்
வார்சிலைத் தடக்கை வள்ளல் வைகிய பள்ளி கண்டான்

- [கான்
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான் பருவரற் பரவைபுக்
[ணன்.
வார்மணிப் புனலான் மண்ணை மண்ணுரீ ராட்டுங் கண்
- [ழ்து
40. இயன்றதென் பொருட்டி னாலிவ் விடருனக்கென்ற போ
மயின்றனை கிழங்குங் காயு மமிர்தென வலிய புல்லிற்
றுயின்றனை யெனவுமாளி துறந்திலென் சுடருங் காசு
சூயின் றுயர் மகுடஞ்சூயின் செல்வமுங்கொள்வென் யானே
41. தூண்டா நிவந்த தோளான் பின்னருஞ் சொல்லுவானற்
நீண்டவன் றுயின்ற சூழ லிதுவெனி னிமிர்ந்த நேயம்
[நீத்த
பூண்டவன் றொடர்ந்து பின்னே போந்தவன் பொழுது
[சொன்னான்.
தியாண்டென வினிது கேட்டா னெயினர்கோ விதனைச்
42. அல்லையான் டமைந்த மேனி யழகனு மவளுந் தஞ்ச
வில்லையுன் றியகை யோடும் வெய்துயிர்ப் போடும் வீரன்
கல்லையான் டயர்ந்த தோளாய் கண்கணீர் சொரியக் கங்கு
லெல்லையான் பளவு நின்ற ளிமைப்பில னயன மென்றான்
43. என்பத்தைக்கேட்ட மைந்த னிராமனுக்கீளையரென்று
முன்பொத்த தோற்றத்தேமில் யானென்று முடிவிலாத
துன்பத்துக்கேது வானே னவனது துடைக்க நின்ற
[ரான்.
என்பத்துக்கெல்லையுண்டே யழகிதென் னடிமையென்
44. அவ்விடையண்ண ருனு மன்றரும் பொடியின் வைகித்
[மரஅ
தெவ்விடை தரநின் றார்க்குஞ் செழிகழற் புளிஞர் கோ
னிவ்விடைக் கங்கை யாற்றி னேற்றினை யாயி னெம்மை
வெவ்விடர்க் கடனின் நேற்றி வேந்தன்பால் விடுத்ததெ
[ன்றான்

45. நங்கையர் நடையி னன்ன நாணுறு செலவி னுவாய்
கங்கையு மிடமி லாமை மிடைந்தன கலந்த வெங்கு
மங்கொடிங் கிழித்தி யேற்று மமைதியி னமரர் வையச்
திங்கொடங் கிழித்தியேற்று மிருவினை யென்ன லான.
46. வந்தன வரம்பி னுவாய் வரிசிலைக் குரிசின் மைந்த
சிந்தனை யாவ தென்று சிருங்கிபே ரியர்கோன் செப்பச்
சந்தர வரிவி லாணுஞ் சமந்திரன் றன்னை நோக்கி
[ரூன்.
யெந்தையித் தானை தன்னை யேற்றுதி விரைவி னென்
47. குரிசில தேவ லாலக் குரகதத் தேர்வ லானும்
வரிசையின் வழாமை நோக்கி மரபுளி வகையினேற்றக்
கரிபரி யிரதங் காலாள் கணக்கறு கரையில் வேலை
யெரிமணி திரையின் விசுங் கங்கையா நேறிற் றன்றே.
48. இடிபடு முழக்கம் பொங்க வினமழை மகரநீரை
முடிவுற முகப்ப ஆழி யிறுதியின் மொய்ப்பபோலக்
கொடியொடு வங்கம் வேலை கூம்பொடு படர்வபோல
நெடியகை யெடுத்து நீட்டி நீர்தின நெடுங்கை வேழம்.
49. சங்கமு மகர மீனுந் தரளமு மணியுந் தள்ளி
வங்கநீர்க் கடலும் வந்து தன்வழிப் படரமானப்
பொங்குவெங் களிறு தூக்கக் கரையொரீஇப் போயிற்
[றம்மா
கங்கையு மிராமற் காணுங் காதல தென்ன மாதோ.
50. கொடிஞ்சொடு தட்டு மச்ச மாழியுங் கோத்த மொட்டு
நெடுஞ்சவர்க் கொடியும் யாவு நெறிவரு முறையி னீக்கி
விடுஞ்சவற் புரவி யோடும் வேறுவே நேற்றிச் சென்ற
மடிஞ்சபி னுடம்பு கூட்டும் வினையென வயிரத் தேர்கள்.
51. நாவிரண் டாய கோடி நவையினு வாய்கண் மீதாச்
சேறிரண் டனைய வாய்க் கதியொடு நதியிற் சென்ற
பாறிரண் டனைய மெய்ய பயந்திரண் டனைய நெஞ்ச
காறிரண் டனைய கால கடுநடைக் கவினப் பாய்மா.

52. இக்கரை யிரைத்த சேனை யெறிகடன் முகந்து வெண்கி
யக்கரை யடைய வீசி வறியன வணுகு நாவாய்
புக்கலை யாழி நன்னீர் பொறுத்தன போக்கிப் போக்கி
யக்கணத் துவரி மீளு மகன்மழை நிகர்த்த வம்மா.
53. அகிலிடு தூபமன்ன வாய்மயிற் பீலி யார்த்த
முகிழிடு முரண்மாத் தண்டுகூம்பென முகிலின் வண்ணத்
[தழுத்த
துகிலொடு தொடுத்தசெம்பொற் றட்டிடைத் தொடுத்
நகுக்கொடி நெடிய பாயினி னமெனச் சென்ற நாவாய்.
[ய்த்
54. ஆனநங் கமலத் தன்ன மின்னன்ன வயிர்தச் செவ்வா
தேனை குழலா ரேறு மம்பிகள் சிந்துமுத்த
மீனென விரிந்த கங்கை விண்ணெனப் பண்ணை முற்றி
வானவர் மகளி ரூரு மானமே நிகர்த்த மாதோ.
55. துளிபடத் துழாவு திண்கோற் றுடுப்பிரு காவிற்றேரென்ற
ந்ளிர் புனற் கங்கை யாற்றி னடந்தெனச் செல்லுநாவாய்
கரியுடை மஞ்சையன்ன கனங்குழை கயற்கண்மாத
ரொளிசடிக் கமலத் தீண்ட வுயிர்ப்படைத் தனவேயொத்த.
56. மய்யறு விசம்பின் மண்ணின் மற்றுமோ ருலகின் முற்று
மெய்வினை தவமே யன்றி மேலுமொன் றுள்தோகிழோர்
செய்வினை நாவா யேறித் தீண்டலர் மனத்திற் செல்லு
மொய்விசும் போட மாகத் தேவரின் முனிவர் போரார்.

வேறு.

57. அறுபதி னாயிர மக்கு ரோணியென்
நிறுதிசெய் சேனையு மெல்லை தீர்நகர்
மறுவறு மாந்தரு மகலிர் யெள்ளமுஞ்
செறிதிரைக் கங்கைபின் கிடக்கச் சென்றவே.
58. சுழித்துரீர் வருதுறை யாற்றைச் சூழ்ப்படை
சுழித்துரீங் கியதெனக் கள்ள வாசையை
யழித்துவே றவனிபண் டாண்ட வேந்தரை
யிழித்துமே லேறினான் ருனு மேறினான்.

59. தன்னன தம்பியுந் தாயர் மூவருந்
சொன்னதேர் வலவனுந் தூய தோழனுந்
துன்னின ரேறலுந் துழாது நுப்பெனு
நன்னயக் காலினு னடத்தன் மேயினுன்.

60. சுற்றத்தார் தேவரொடுந் தொழ நின்ற கோசலையைத்
தொழுது கோக்கிக், கொற்றத்தார்க் குரிசிலிவ ராரென்று குகன்
வினவக் கோக்கன் வைகு, முற்றத்தான் முதற்றேனி மூன்றுலகு
மீன்றனை முன்னீன் றுனைப், பெற்றத்தாற் பெறுஞ்செல்வம்யான்
பிறத்த லாற்றுறந்த பெரியா ளென்றான்.

61. என்றலுமே யடியின்மிசை நெடி துனிமுந் தழுவானையிவன்
யாரென்று, கன்றுபிரி காராவின் றுயருடைய கொடிவினவக் கழற்
கான் மைந்த, வின்றுணை வனிராகவனுக் கிலக்குவற்கு மினையவற்
கு மெனக்கு முத்தான், குன்றனைய திருநெடுந்தோட் குகனென்
பா னிந்நின்ற குரிசிலென்றான்.

62. னைவீர வீர்மைநீரினித்துயரா னுழறந்து காநீரோக்கி,
மெய்வீரர் பெயர்ந்ததுவு நலமாபிற் றுமன்றே விலங்கற் றின்
டோட், கைவீரக் களிற்றைய காணையிவன் றன் னோடுங் கலந்து
நீவி, ரைவீரு மொருவீரா யகலிடத்தை நெடுங்கால மனித்தி
ரென்றான்.

63. அறந்தானே யென்கின்ற வயனின்ற றுனைரோக்கி யைய
வன்பி, னிறைந்தானை யுரையென்ன நெறிதிறம்பாத் தன்மெய்யை
நிற்பதாக்கி, பிறந்தான் றன் னினந்தேவி யாவர்க்குந் தொழுகுலமா
மிராமன் பின்பு, பிறந்தானு முளனென்னப் பிரியாதான் றனைப்
பயந்த பெரியா ளென்றான்.

64. சுடுமயா னத்திடைத்தன் றுணையேகத் தோன்றறயர்க்
கடலினேகக், கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார் கலியேகக்கழற்
கான் மாய, நெடுமையா லன்றளந்த வுலகெல்லார் தன்மனத்தே
நினைந்து செய்யுங், கொடுமையா லளந்தானை யாரிவொன் றுரை
செய்யக் குரிசில் கூறும்.

65. படரெலாம் படைத்தானைப் பழிவளர்க்குஞ் செவ்வியைத்
தன் பாழ்த்த பாவிக்க, குடரிலே கெடுங்காலங்கிடந்தேற்குமுயிர்ப்
பாரங் குறைந்துதேய, வுடரெலா முயிரில்லா வெனத்தோன்று
முலகத்தே யொருத்தி யன்றே, யிடரிலா முகத்தானை யறிந்திலை
யே விந்நின்ற ளென்னை யின்றான்.

66. என்னக்கேட்டவ் விரக்க மிலானையுந்
தன்னற் கையின் வணங்கினன் றுயென
வன்னப்பேடை சிறையில தாய்க்கரை
துன்னிற் றென்னவும் வந்தது தோணியே.

67. இழிந்த தாயர் சிவிகையி னேறத்தான்
பொழிந்த கண்ணிற் புதுப்புனற் போயின
னொழிந்தி லன்குக னும்முட னேகினுள்
கழிந்த னன்பல காவதங் காலினே.

68. பரத்தி னீங்கும் பரத்துவ னென் னும்பேர்
வரத்தின் மிகுயர் மாதவன் வைகிட
மருத்தி கூர வணுகின னுண்டவன்
விருத்தி வேதிய ரோடுதிர் மேவினான்.

VI. ஆய்ந்த மலர்கள்.

பள்ளிப் பருவம்.

[வாற்

1. அள்ளிக் கொடுக்கின்ற செம்பொன்னு மாடையு மாதா

[லாற்

கொள்ளிக்கும் பட்ட கடனுக்கும் என்னைக் குறித்ததல்
துள்ளித் திரிகின்ற காலத்திலே யென்றுடுக்கடக்கிப்
பள்ளிக்கு வைத்திலனை தந்தையாகிய பாதகனே.

(சங்கப் புலவர்)

கூற்றம்.

2. கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றறிந்தார் சொற் கூற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க் கறங்கூற்றம்—மெல்லிய
வாழைக்குத் தானீன்ற காய் கூற்றம் கூற்றமே
இல்லிற் கிசைந் தொழுகாப் பெண்.

பழக்கம்

3. சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப் பழக்கம்—நித்தரித்தம்
நடையும் நடைப்பழக்கம் நட்புந் தயையுங்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.

தேவாலயச் சிறப்பு.

4. மண்ணிய முடியேர முடியின் மாமணியோ
வானிடை வயங்கு செஞ் சுடரோ
பண்ணிய வுடலத்துயிர் கொலோ முகமோ
பொல முகக் கண் கொலோ யாதோ
கண்ணிய வளவற்றிடமெலா நிறைந்த
கடவுடா னுறைந்தருள் காட்டப்
பண்ணிய வம்மா நகரிடைப்பகலைப்
பழித்தெரி பரந்த வாலயமே,

(தேம்பரவணி)

கல்வியழகு.

5. குஞ்சியழகுங் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம் யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்
கல்வியழகே யழகு.

ஆழரில் வேங்கட முதலியாரின் துந்நகளைப்

புகழ்ந்து பாடியது

6. ஆறும் பதினாறு மாமூரில் வேங்கட்டன்
ஏறும் பரிமாவே யேற்றமா—வேறுமா
வெந்தமா சும்மா வெறுமா களிகிற
வந்தமா சந்த மாமா.

(கரளமேகப் புலவர்)

படிக்காகப் புலவாநமை,

7. மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காசன்
உரைத்த தமிழ் வரைந்த ஏட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும் பரிமளிக்கும்
பரிந் தவ் வேட்டைத்
தொட்டாலுங் கைம்மணக்குந் சொன்னாலும்
வாய் மணக்குந் துய்ய சேற்றில்
நட்டாலுந் தமிழ்ப் பயிராய் வினைந்திடுமே
பாட்டிஹுறு நளினந்தானே.

(சொக்கநாதப் புலவர்)

நீந்தாஸ்துதி.

8. வாதக்காலார் தமக்கு மைத்துனர்க்கு நீரிழிவாம்
போதப் பெருவயிரும் புத்திரனுக்—கோதக்கேள்
வந்தவினை தீர்க வகையறியார் வேளுரை
எந்தவினை தீர்ப்பா ரிவர்.

(கரளமேகப் புலவர்)

சத்திரத்தை இகழ்ந்து பாடியது.

9. சத்துகடல் சூழ்நாகைக் காத்தன்றன் சத்திரத்தில்
அத்தமிழ்க்கும் போழ்தில் அரிசிவருங்—குத்தி
உலையிலிட ஊரடங்கும் ஓரகப்பை யன்னம்
இலையிலிட வெள்ளி யெழும்.

ஞயம்படவுரை.

10. தொட்டித்தோ னன்றிச் செய்து யோனிருவர்க்கும்
பட்டினத்துப் பிள்ளை பகர்ந்தது பார்—மட்டுலவுந்
தென்பாகை புன்னைவன தீரனே யாரிடத்தும்
அன்பாய் ஞயம்பட வுரை.

(பட்டினத்தார்)

திருக்குறட் சிறப்பு.

11. ஆயிரத்து முந்நாற்று முப்பதருங் குறளும்
பாயிரத்தினோடு பகர்ந்த தற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுளவோ மன்னுதமிழ்ப் புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்.

(நச்சத்தொர்)

12. வள்ளுவர் பாட்டின் வளமுரைக்கின் வாய் மடுக்குந்
தெள்ளமுதின் தீஞ்சுவையு மொவ்வாதாற்—றெள்ளமுத
முண்டறிவார் தேவருல கடைய வன்னுமால்
வண்டமிழின் முப்பான் மகிழ்ந்து.

(ஆலங்குடி வங்கொர்)

காலே மாலேச் சிறப்பு.

13. காலையொளிர்ந்துளி மொட்டிதழ் விண்ட
கடிக்கமலந் தவிசின்
சூலை யுளைந்தொளிர் முத்து சொரிந்த
வளைக்குல நின்றிரிய
மாலையுறைந்துளி பொற்சிறை வந்தது
தற்கரு வென் றடைகாத்
தாலே யுளைந்திழி யிக்கடு மின்ப
மனித்திசை பாடினவே.

(வீராமுனிவர்)

விகட ராமன் துதிரை.

14. முன்னே கடிவாளம் மூன்றுபேர் தொட்டிமுக்கப்
பின்னே யிருந்திரண்டு பேர் தள்ள—எந்நேரம்
வேதம் போம் வாயான் விகடராமன் குதிரை
மாதம் போம் காதவழி.

15. பண்புளருக் கோர்பறவை; பாபத்திற் கோரிலக்கம்
நண்பிலரைக் கண்டால் நாற்காலி—திண்புனியை
ஆள்வார் மதுரை அழகியசொக் கர்க்கரவம்
நீள்வா கனநன் னிலம்.

(காளமேகப் புலவர்)

வைப்பு.

16. வைத்தனை வைப்பென் றுணரற்க தாமதனைத்
துய்த்து வழங்கி யிருபாலு—மத்தகத்
தக்குழி நோக்கி யறஞ் செய்யி னஃதன்றோ
ஏய்ப்பினில் வைப் பென்பது.

தமிழ்நாடுகள்.

17. வேழம் உடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்து—பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயல்தொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து,

(ஒளவையார்)

ஏர்நடத்தல் சிறப்பு.

18. கார் நடக்கும்; படிநடக்கும்; காராளர் தம்முடைய
ஏர் நடக்குமெனிற் புகழ்சா லியலிசை நாடகம் நடக்கும்;
சீர் நடக்கும்; திறநடக்குந்; திரு அறத்தின்செய னடக்கும்
பார் நடக்கும்; படைநடக்கும் படுநடக்க மாட்டாதே.

உழவின் சிறப்பு.

19. அலகிலா மறைவிளங்கும்; அந்தணரா குதிவிளங்கும்;
பல கலையாந்தொகைவிளங்கும்; பாவலர் தம்பாவிளங்கும்
மலர்குலாந்திருவிளங்கும்; மழைவிளங்கும்; மனுவிளங்கும்
உலகெலா மொளிவிளங்கும்; உழவருமும் உழவாலே.

(கம்பர்)

வெளிவேடம்

20. காசி காசி யென்றுநீர் கால்கடுக்க ஒடுநீர்
காசியோ டாடினுங் கறுப்பு வெள்ளை யாகுமா
ஆசைபாசம் விட்டுநீர் ஐவரும் ஒடுங்கிறை
காசி நீருமும்முள்ளே காணலாகு முண்மையே.

(சிவவாக்கியர்)

யாக்கை நிலையாமை.

21. எரியெனக்கென்னும் புழுவேவெனக்கென்னு மிர்தமன்
[ஊர்
புசிக்க
சரியெனக்கென்னும் பருந்தோ வெனக்கென்னுந் தான்
[லைப்
நரியெனக் கென்னும் புன்றையெனக்கென்னு மிந்நாறுட
பிரியமுடன் வளர்த்தே னிதனாலென்ன பேறெனக்கே.

துயர்செய்வன

22. தட்டா னிடத்திற் தங்கப் பணிகள் சமைப்பதுவும்
வட்டாடுவாரைத் திருத்தினல் மார்க்கத்தில் வைப்பதுவும்
பட்டாங்கிலுள்ளதைக் காகிதத் தச்சிற் பதிப்பதுவுந்
தொட்டார் மனத்தைப் பலவாறு நானூந்துயர்செய்யுமே.
(சண்டாயுசபாணி சுவாமி)

ஒவ்வோருவர்

23. ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன்றும் புலவர்
வார்த்தை பதினாயிரத் தொருவர்—பூர்த்தமலர்க்
தண்டாமரைத் திருவே தாதா கோடிக்கொருவர்
உண்டாயி னுண்டென் றறு,

வீரந்தாயர்

24. “நெடுக சிந்தை சுடிதிவள் துணியீவ
முதில் மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேனாள் உற்ற செருவிற் கிவள் தன்னை
யானையெறிந்து களத் தொழிந்தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கிவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலங்கி யாண்டுப் பட்டனனே
இன்றும் செருப்பறைகேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கை கொடுத்து வெளிது விரித்து உமஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே”

(ஒக்கர் மாசாத் தியார்)

25. "நரம்பெழுந்துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
 முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
 படையழிந்து மாறின னென்று பலர்கூற
 மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்
 னாக மறுத்திடுவென் யானெனச் சினை இக்
 கொண்ட வானொடு படுபினம் பெயராச்
 செங்களந் துழுவேவாள் சிகைந்து வேறுகய
 படுமகன் கிடக்கை காணாஉ
 ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது வந்தனளே"
-

செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்.

2. உரைநடைப் பகுதி

1. கல்வியின்பம்.

கல்வியென்பது ஈண்டு வித்தையெனப் பொருள் தந்து திற்பது. ஒரு பொருளை ஆராயுங்கால் பிண்டமாக அறியும் உணர்ச்சி போலாகாது அப்பொருளைப் பற்றிய விவரணங்களைப் பாகுபாடு செய்தறியும் உணர்ச்சியைத் தருதற்குக் கருவியாவது கல்வியேயாம். இக்கல்வியில்லாதார் உணர்ச்சி உண்டாகப் பெறார். விலங்கினங்களோடொப்ப அறியும் பஞ்சேந்திரிய உணர்ச்சியின் வேறாய், மனிதர்க்கே உரியதாய், மனத்தின்கண் நிகழும் பெற்றித்தாய், நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் பகுத்தறிந்து கோடற்குக் கருவியாயுறுவதும் இக்கல்வியே யென்க.

கல்வியின் சிறப்பு:

கல்வியே மனத்தைத் தீயவழியிற் புகவிடாது நல் வழியிற் செலுத்தி மாட்சி பெறுவிப்பது. மனிதர்மாட்டுள்ள மிருகத் தன்மையை மாற்றி அவர்க்கு மனிதத் தன்மையைக் கொடுக்க வல்லதுக் கல்வியேயாம்.

“மேற்பிறந் தாராயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துக்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு”

என்பதால் உடலோடழியுங் குலச் சிறப்பினும் அது மிகச் சிறப்புடைத்து.

“எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடிக் கற்றேரை மேல்வரு கென்பார்”

என்பதனால் கல்வியின் சிறப்பு இனிது விளங்கும்.

அது கள்வராற் கவரப்படாது. தாயத்தாராற் பாதிக்கப்படாது. அரசராற் கொள்ளப்படாது. வெள்ள முதலிய வற்றால் அழிக்கப்படாது. பிறர்க்கெடுத்த தீயுந் தோலுங்குறைவுறாது நிறைவுறுவது. அறிவை வளர்ப்பது. இவை போல்வனவாகிய மற்றும் பல்வகைச் சிறப்புகளை யுடையது.

“வைப்புழிக் கோட்படா; வாய்த் தீயிற் கேடில்லே
மிக்க சிறப்பினரசர் செறின் வவ்வார்”

“கேடில் விழுச் செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றையவை”

என்பனவற்றாற் கல்வியின் பெருமை நன்கு புலப்படும்.

கற்றாற்பெருமை:—

உலகத்தார் அரசனைத் தெய்வமாக மதிப்பார். அவ்வரசனிலும் பன்மடங்கு சிறப்பெய்துவோர் கற்றவரேயன்றி மற்றவரன்று. அரசனுக்கு அவன் நாட்டில் மட்டுமே சிறப்பு. கற்றோர்க்குச் சென்றுழியெல்லாந் சிறப்பு. அவர்க்கு உலகின் ரெல்லாம் உலிவினராவர். எல்லாராலும் புகழ்ந்து போற்றப் படுவர். கடவுள் கருணைக்கு முரியர். இவ்வுண்மையைப் பண்டைக்காலப் புலவர் சரிதை வாயிலான் நன்குணரலாம். சோழ வேந்தனாற் சிறிது புறக்கணிக்கப்பட்டு, நீர் நாட்டைவிட்டு மலை நாட்டை யெய்திய கம்பர் அம்மலைநாட்டு மன்னர் பெருமானால் மிகவும் பாசாட்டி மதிக்கப்பட்டு மீண்ட சரிதமொன்றே இதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

“விலங் கொடுமக்களையர் இலங்குநூல்
கற்றாரேர டேனை யவர்”

“கண்ணுடைய ரென்பர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
பண்ணுடையர் கல்லாதவர்”

என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்.

கற்கத்தக்கன:—

“அலகுசால் கற்பின் அறிவு நூல் கல்லாது
உலகுநூ லோதுவ தெல்லாம்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போலந் துணையறிவா ரில்”

“கல்வி கரையில; கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—மெல்லவே
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் தெளிந்து”

என்பதற்கிணங்க கற்கப் புகுபவர் அறம். பொருள், இன்பம், வீடென்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கினையும் போதிப்பனவாகிய நூல்களையே கற்கக்கடவர். அன்றியும் அரசு நீதி முதலியவற்றை உணர்த்தும் நூல்களையும், தொழின் முறைகளைக் கற்பிக்கும் நூல்களையும், நல்லறிவை விர்த்திக்கும் ஏனைய நூல்களையும் கற்கவேண்டும். இவற்றை விடுத்து அற்ப விஷயங்களை உணர்த்தும் நூல்களைக் கற்றல் வீண்காலப் போக்காவதின்றிப் பிறிதில்லை.

தற்காலம் ஆங்கிலக் கல்வி எங்கணும் பல்கத் தொடங்கவே, பல இடங்களில் நம்முன்னோர் கொள்கைகள் நழுவவிடப்படுகின்றன. ஆங்கிலக் கல்வி மணம் வீசத் தலைப்பட்ட கலாசாலையில் நம் நாட்டுச் சிறுவர்கள் இளமையிற் கற்கும் பாடங்கள் பெரும்பான்மையன நாய், பூனை, சிங்கம், குதிரை என்பவற்றைப்பற்றியவைகளாகவே இருப்பது கண்கூடு. நம்முன்னோர் ஏற்படுத்திய பாடங்களைப் பற்றி ஆராய்வாம். அவை: ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை, கல்வழி நன்னெறி முதலியனவாகும். இச்சிறு நூல்களின் பொருளமைப்பைப் பார்த்து வியவாதவர் எவர்? “தொட்டி.லிற் பழக்கம் சடுகாடு மட்டும்”; “சிறுமையிற் கல்வி சிலையி லெழுத்து”. என்பதற்கிணங்க இந்நீதி நூல்களால் இளமைப் பருவத்திற் கற்றறிந்த நீதிகள் நம்முள்ளத்தே ஊன்றிப் பதிவனவாகும். அவ்வனம் பதியவே நமக்கு எத்தனை வயது சென்றபின்னும் இளமையிற் கற்ற சிறு நூல்களின் சாரம் எம்முள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டு பன்னலம் புரிவனவாகும்.

எனவே கற்பிக்கும் ஆசிரியர், மாணவரது பருவத்திற் கேற்றவாறு நற்பொருள் போதிக்கும் சிறந்த நூல்களைப் படிப்படியாகக் கற்பிக்கவேண்டும். தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்செய்

யாது வினோதமாகச் சிறிதுபோது மகிழ்வுடன் தன்மையன வாசிய வேடிக்கைப் பாக்களையும், போலிச் சரித்திர நூல்களையும் போதித்தல் கூடாது. கற்பிப்பாருங், கற்பாரும் நன்கு ஊகித்துணரற்பாலதிது. இவ்விரு திறத்தினரூன்றும் முதலில் இவ்வுத்தரவாதம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கே உரியதாம். இத னற்றான் நல்லாசிரியரை யடுத்துக் கற்கவேண்டுமெனக் கருதி ஆசிரியரிலக்கணத்தை நம்முன்னோர் நன்கு விரித்தோதி வைத்துள்ளனர். நம்மவரிற் பலரிதனைச் சிந்திப்பதில்லை.

கற்கும் முறை:—

கல்வி கற்கும்போது துன்பமாகத் தோன்றினும், “தொடங்குங்காற் துன்பமா யின்பம் பயக்கும்” என்றவாறு அது பிற்பயப்பதான இன்பத்தைக் கருதி வருத்தமுற்றாலுஞ், சலியாது அதனை ஊக்கத்துடன் கற்கவேண்டும், காலந் தாழாது கலாசாலைக்குச் சென்று, ஆசிரியரை மகிழ்வுடன் வழிபாடு செய்து ஆசிரியர் குறிப்பறிந்து அவராணைக்கடங்கி, பசித்துண்பவனைப்போலக் கற்பதில் விரும்பு மிகக்கொண்டு கற்கவேண்டும். தம் மாண்புடையோருடன் அளவளாவிப் பயிலல்வேண்டும். தாங்கற்ற பாடங்களை யெல்லாந் தம்மிற்றாழ்ந்த நிலையுள்ள மாணவர்கட்குப் போதிக்க வேண்டும். இவைபோல்வன வெல்லாந் தாங்கற்ற கல்வியை நிலைநாட்டற்குரிய சாதனங்களென்க. கற்குங்கால் மனத்தை வேறு துறைகளிற் செலுத்தல் தவறு. இதனைப்பற்றிய வேர் சம்பவம் வருமாறு:

காரிகை கற்கப் புக்க மாணவனொருவன் மிக்க கவனத்துடன் கற்றுவருங் காலையில் ஒருநாள் உண்ணும்போது அன்னத்தில் பசுநெய் வார்ப்பதற்குப் பதிலாய் மறதியால் வேப்ப நெய்யை அவன் அன்னை வார்த்தனள். அவன் கல்வியிலேயே தன் கவனமெல்லாந் செலுத்தினானின் கசப்புணராத வழக்கப்படியுண்டு சென்றனள். அவன் அன்னை தான் மறதியால் வேப்பநெய்யூற்றியதையுந், தன் மைந்தன் கல்வியின்மாட்டுள்ள கவனத்தால் கசப்பறியா துண்டதையு மறந்து அவ்வாறே தினமும் வேப்பநெய்யூற்றிவந்தனள். அவனும் உண்டு வந்தான். காலகெதியிற் காரிகைப் பாடம் முடிவெய்தியது. பின்பு அவன் வழக்கப்படி உண்

ஊம்போது “அம்மா நெய் கசக்கிறதே” யென்றான். அதற்கவள் “அப்பா இன்றுதான் உனக்குப் படிப்புங் கசந்ததாக்கும்” என்றாள். பின்னர் நடந்த செய்தியை யறிந்து இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு ஒருவழிப்பட்ட மனத்துடன் கற்றாற்றான் கல்வி நிரம்புவதாகும். பழைய பாடங்களைப் போற்றாது, புதிய பாடங்களுையே ஆசிரியரிடங் கேட்டு வருதல் பயனற்ற செயலேயாம். அது கையிலுள்ள பொருளைப் பாதுகாவாது கொட்டிவிட்டு மீண்டும் வருந்திப் பொருள் தேடுவார் செயலை ஒக்கும்.

“வருந்தித் தாங் கற்றன வோம்பாது மற்றும் பரிந்து சில கற்பான் ரொடங்கல் — கருந்தனம் கைத்தலத்த வய்த்துச் சொரிந்திட்டுரிப்பரித்தாங்கெய்த்துப் பொருள் செய்திடல்.” என்றார் பெரியோர்.

கற்றது சிறிதளவாயினுந் தாங் கற்றமட்டிற் சிறிதுஞ் சந்தேகமின்றி, இதற்கிதுவே பொருளாமென்று நிச்சயித்துக் கொண்டே மேற் கற்கவேண்டும். முன்னர்க் கற்ற பாடங்களின் பொருளை நன்கு தெரிந்துகொள்ளாமல், ஐயப்பாட்டுடன் விட்டு, மென்மேலுங் கற்றுப்போதல் கூடாது. உண்மைப் பொருளை நன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்னரே மேலே கற்கவேண்டும்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க வதற்குத் தக” என்பது ஈண்டு கவனித்தற்பாலது.

கற்றவர் கடமை:—

“கற்றபின் நிற்க வதற்குத் தக” என்றவாறு, கற்றறிந்தவர் தாங் கற்ற நூல்களிற் கூறிய பொழுக்கங்களின் வருவாது நடக்க வேண்டும். கல்வியின் பயன் ஒழுக்கம். கற்றும் அதன்படி ஒழுகாதவர் கல்லாதவரினுங் கடையரே யாவர். மெய்வருத்தம் பாராது, பசினோக்காது, கண்துஞ்சாது, எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளாது, அருமையும், அவமதிப்புங் கருதாது அரிதின் முயன்று கற்றபின் கற்றவா ரொழுகலை விடுத்து, வீண் விவாதமிட்டுக் காலத்தை அவமே போக்குதல் கேவலம் மதியினமே.

“ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்”

எனவும்,

“கற்றதினாலாய பயனென்கொல்? வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்?”

எனவுந் திருவள்ளுவ நாயனார் ஓதிய திருவாக்குகளை உய்த்துணர்
தல் வேண்டும்.

கல்லாமையின் இழிவு:—

கல்லாதவர் முகஞ் சுடுகாட்டை யொக்குமெனவும், கல்லா
தவர் உருவம் மரம்போலு மெனவும், கல்லாதார் கண்கள் முகத்
திரண்டு புண்களே போலுமெனவும், கற்றா ரணவயிற் கல்லா
தார் போயிருத்தல் நாயிருத்தல் போலிருக்கு மெனவும் அன்னா
ரங்கே ஏதேனும் பேசுதல் நாய் குரைப்பதுபோலு மெனவும்,
கல்லாதா ருடம்பு அவர்க்குப் பாழேயாகுமெனவும் அறிஞர்
கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மை,

“கற்றிலாய்கலை கற்றுணரார்முகம்
உற்றுநோக்கின்ம யானத்தை யொக்குமால்!
பெற்றுளார்பெறும் பேறுதங் காதலர்
சொற்ற கல்லியிற் றாய ரென் றேதலே”

“கல்லாது நீண்ட ஒருவன் உலகத்து
நல்லறிவாளர் இடைப்புக்கு—மெல்ல
இருப்பினும் நாயிருந்தற்றே; இராஅ
துரைப்பினும் நாய் குரைத் தற்று”

“கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டசத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்லமரங்கள்—சபைநடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய
மாட்டாதவனே மரம்”

என்பவற்றால் வெள்ளிடை வெற்பெனத் தெள்ளிதி லுண
ரப்படும்.

சுற்றவர்பா லிறைவ னருள்:

பஞ்சேசுத்திரியங்களா லறியப்படும் பொருள்களைப் பற்றிய உணர்ச்சிக்குங் கல்வி வேண்டப்படுவதாயின்; எங்கும் நிறைந்து எவர்க்குந் தோன்றாது எள்ளினுள் எண்ணெய் போன்று எப் பொருட்கும் இறையாய் நிற்கும் இறைவனைப்பற்றி யறியவேண் டின் கலைஞானம் இன்றியமையாததென்பது கூறாமலே அமை யும். மாயவலையிற் சிக்கி யுழன்று பாவக் கடலில் முக்குளித் லுழலு மான்மா இறைவனை யறிந்து என்றும் அழியாப் பேறு பெற் றுய்தற்கு முக்கிய துணையாய் நின்றுதவறுவது வித்தையே யன்றிப் பிழிதொன்றன்று, “உவமையிலாக் கலைஞானம்” எனச் சிறப்பித் தோதும் பூநீசேக்கிழாரின் வாக்கும் ஈண்டுச் சிந்திக் கற்பாலதாம். சுற்றவர் பக்கல் இறைவனருட் பெருக்கம் தெற் றென விளங்குதலைப் பற்றி நம்முன்னோர் கூறிய அருமைத் திரு வாக்குகளை நற்சான்றாகு மென்க.

கல்வியாற்பெறும் இன்பம்:—

உலகிற் றேன்றிய ஆன்மரக்களெல்லாம் இன்பத்தை விரும் புமென்பது போதரும். துக்க நிவிர்த்தியையும் இன்பப்பேற் றையும் விரும்பாத உயிர்கள் கிடைப்பதருமை. ஆகார, நித் திரை யாதியவற்றால் வரும்இன்பம் எல்லா வுயிர்கட்கு முண்டு, அவ்வின்பம் நிலையற்றதென்பது வெளிப்படையு. எனவே அது சிற்றின்பமெனப்படும்; இம்மை மறுமை இரண்டிடத்தும் இன்பமே ஈந்து ஆன்மேராற் புகழப்படுகின்ற மற்றின்ப மொன்றுளது. இதுவே கல்வியின்பம் என்ப. அது தொடங் குங்கால் துன்பமாகத் தோன்றிப் பின்னர்ப் பெரிதும் இன் பம் பயப்பதாகும், இதலைன்றோ,

“தொடங்குங்காற் றுன்பமா யின்பம் பயக்கும்

மடங்கொன் றறிவகற்றுங் கல்வி”

எனப் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

சிற்றின்பம் ஞானத்தைக் கெடுக்கும். கல்வியின்பம் ஞானத் தைக் கொடுக்கும். சிற்றின்பம் கவலையை ஆக்கும். கல்வியின்பம் கவலையை நீக்கும். சிற்றின்பம் அறம், பொருள், விடு

பெறுதற்குக் தடையாம். கல்வியின்பம் அவற்றை ஈட்டற்குத் துணையாம். சிற்றின்பத்தை யடைந்தவர் தாமடைந்தவாறே பிறரடையிற் சகியார். கல்வியின்பத்தை யடைந்தவர் தாமடைந்தவாறே உலகமெல்லாம் எய்த விரும்புவர். இதனொருன் திருவள்ளுவரும்,

“தாமின்புறுவ துலகின் புறக்கண்டு

காமுறுவர் சுற்றறிந்தார்” என்று கூறியிருக்கின்றார்-

இங்ஙனம் இம்மை மறுமை ஈரிடத்தும் இன்பந் தருதல் பற்றியே கல்வியைக் கற்புடைப் பெண்டிராகவும், கவி பாடுதலை மக்கட் பேராகவும், பிறவற்றை ஏற்றவாறு புணர்ந்தும் நம் முன்னோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

“கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிரப் பெண்டிர்க்குச்

செல்வப் புதல்வனே ஈர்ந்கவியாய்ச்—சொல்வளம்

மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ்

செல்வமு முணமி சிலர்க்கு.,’

எனவே,

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே”

என்னும் அமிர்த வாக்கைச் சிரமேற் கொண்டு கடவுளால் நமக் கருளப்பட்ட வாணளை வீணாக்காது, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்பம் பயப்பதாகிய கல்வியினை ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து அஞ்ஞானத்தில் நீங்கி, மெஞ்ஞானத்தில் தேங்கி, எஞ்ஞானமும் முடிவிலா முத்தியில் நித்தியமாய் வாழ முயல்வோமாக.

2. தற்கால நகரத்து மாணவன்.

[கொழும்பு, சகிராக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிகர்,

தீருழ நல்லதம்பி அவர்கள்.]

பண்டைநாளில் கடலையடுத்துள்ள இடங்களே நகரங்கள் அல்லது பட்டினங்கள் எனப்பட்டன. இக்காலத்தில் நகரமெனப்படுவது அரசியற்றுறைகள் நிரம்பிக் குடிக்களு நெருங்கியுள்ள விடமாகும். அது கண்டியாயினென்? அதுரதபுரியாயினென்? கொழும்பாயினென்? அது நிற்க,

இற்றைஞான்று இயற்கைநிலை யமைந்த நாட்டுப்புறங்களிற் குடியிருக்கலையும் கலைபயிலுதலையும் மக்கள் பெரும்பாலும் வெறுக்கின்றனர். மருதமும், நெய்தலும், முல்லையுங், குறிஞ்சியு மென்னு மிவற்றுள் ஏதாவதொன்றைச் சார்ந்த விடம், தற்கால நகரம் போன்றிராது விடுமாயின், அதில் வாழ்க்கை நிகழ்த்தல், அறிவு குன்றியவாதியல்பெனப் பலர் எண்ணுகின்றனர். தாமிருக்குமிடம் அல்லது கலைபயிலிடம் உண்ணுடென்று கூற நாணமுண்டாகின்றது. நாட்டவன் அல்லது தீவான் என்ற சொல் காதுகளில் விழுந்தாலோ! அம்மம்ம! சொல்லவேண்டியதில்லை. தற்கால நகரங்களினுள்ளோர் நாட்டார் தீவார் என எள்ளி நகையாடப் பின்னில்லார். மக்கள் குடியிருக்கு மிடங்களோ, அவையெல்லாம் நாடுகள் எனப் படும் என்பதையும் இவர் கருதார். மற்றுத் தேடுதற்கரிய தவமணிகளாகக் கிடைத்த தம் அரும்பெற்ற புதல்வர் புதல்வியரை நகரங்களிற் கற்க விடுதலை சால்வுஞ் சிறத்ததாகக் கொள்கின்றார் பலர். இங்ஙனம் நகரங்களிற் கற்கும் மாணவர் அடையுந் தீமைகளையும் நன்மைகளையும் ஒரு சிறிது ஆராய்ந்து கோடல் நன்றாமெனக் கருதி இக்கட்டுரையை வரையப் புகுந்தாமென்க;—நகரங்களிற் கற்கும் மாணவர்க்குளதாம் நன்மைகளினுந் தீமைகளே மிக்கனவாதலின் முதலிற் தீமைகளையே நோக்குவம்.

இயற்கையின் நிலையை எங்கெங்கு உற்று நோக்கினாலும் அங்கங்கெல்லாம் வளர்ச்சி நிகழ்ந்துகொண்டேயிருக்கக் காண

லாம். அவ்வியற்கையின் வளர்ச்சியை மனமானது பற்றினோர்க்குதலாலேயே மாணவர்தம் மறிவு விரிவடைகின்றது. பயிர்கள் வளர்தல், பச்சிலைகளினிடையே பல்வேறு பூக்கள் மலர்ந்து அழகு செய்தல், நறுநாற்றங் கமழல், காய்கள் தோன்றல், பழமாதல், கதிர்முற்றி மணியாதல், முகில் படிதல், யாறுகள் பல்வேறு நிலங்களினூடே சென்று நல்வளமீதல், கடல் கொந்தளித்தல், அலைமோதல், இரைதல் முதலியவற்றை அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள மாணவர் நாளுக்குநாள் அவதானித்து வருதலால், அவர்க்குக் கிளர்ச்சியோடு உள்ளப்பொலிவும் உடற்பொலிவும் உண்டாகின்றன. இயற்கைத் தோற்றங்களைக் காண்டலாற்சடவுளது இயல்பு தோற்றுகின்றது. அவர் மாட்டும் அவரடியார் மாட்டும் பற்று உண்டாகின்றது. ஆறுத ளமைந்த வாழ்க்கை தலைப்படுகின்றது. கடல், உயர்ந்தமலை களங்கமற்ற வானவெளி என்னு மிவைகள் பாரிய எண்ணங்களையும், ஊன்றியாராயுந் தன்மையையும், பிறர் வயப்படாமலிருக்கும் தன்னிட்டமான நெறியையும் உண்டாக்கும். தற்கால நகரங்களில், சுவர்களுந், தெருவீதிகளும், அழுக்கு நிறைந்த சாக்கடைகளும், காற்றோட்டமில்லாத ஓடிக்கமான வீதிகளும், மாணவன் மனதில் எங்ஙனங் கிளர்ச்சியையுந் தன்னிட்டத்தையு முண்டாக்குப்? ரபிந்திரநாத்ராகூர் அவர்கள் தம்முடைய “சாந்திநிகேத” என்னும் பல் கலைக்கழகத்தை இயற்கையழகு களமைந்த நாட்டுப் பக்கத்தில் வைத்திருக்கின்றமை நகர வாழ்க்கையால் மாணவரையுந் தீங்கையுன்னியே யென்க. நகரத்திலுள்ள மாணவனுக்கு நிலம் பண்படுத்தல், உழுதல், வித்திடல், பயிர்வளர்த்தல், அறுவடை செய்தல் முதலியவற்றை மிகவும் வருந்திக் கற்பிக்க யேண்டுமென்பது எம் பயிற்சியிற் கண்டது. ரோசாமாமும், குரோட்டன் மரமும், வளர்த்தலும் அவற்றை அழகுபெறக் கத்தரித்தலுமாகிய செயல்களையே நகரத்து மாணவனறிவான். மற்றிண்டு, மலைநாட்டு வாழ்க்கையையுந் காட்சியளவையோடொட்டிக்கூறல் நலமென்றெண்ணிச் சில கூறுவார்ம். பெரியோர்கள் பொறுப்பாராக.

மலைநாட்டவரான நேபாளர், காசுமீரர், ஆபுகானித்தர், சவிற்சலந்தர் முதலியோரும், கடலோர முறைவேரான பண்டைக்கிரேக்கர் தற்கால அங்கிலேயர் முதலியோரும் மிக்க வலிபடைத்த

வராய்ப் பிறர்வயப்படாத தம்மாட்சியராய்க், தத்தம் விருப்பின் வழி யொழுக்குவோராய், விளங்கியமையும், விளங்குகின்றமையும், இயற்கை மலிந்த மலைநாட்டு வாழ்க்கையாலும் கடலோர வாழ்க்கையாலுமே யென்பதை நாம் மறந்துவிடல்கூடாது. கடலோரத்துறைந்த கொலம்பஸ், வாஸ்கோடிகாமா முதலியவர் உயிர் துரும்பென மதித்துச் செய்த துணிவுடைச் செயல்களுமுற்று நோக்கற்பாலன. ஆழிய பெருங் கடல்களைத்தாண்டி வணிகஞ் செய்தலும் பிறவும் எனினில் உணவைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஆற்றங் கரையிலுஞ் சமவெளிகளிலு முள்ளார்க் கியலாச் செயல்களாகும். உணவு முதலியவற்றுக்கு வறுமைப்பாடுடையராய் கடலோர வாசிகளான வெனிசர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலர், யப்பானியர், முதலியோர் வர்த்தகத்திற் சிறந்து விளங்கலுங் காண்க. இவை தீவார் நாட்டார் எனக்கேட்டுங்கால் நாணமடைவார்க்குந் நாடுகள், தீவுகளிற் கற்றலையும், வாழ்க்கைநிகழ்த்தலையும், வெறுப்பார்க்குமாகக் குறிக்கப்பட்டன.

இனி, நகரத்திற் காற்று, ஒளி, நன்னீர், இவற்றால் வறுமையடைய நோக்கின்றது. பாடசாலைகளும் பாடசாலை விடுதிகளும் பெரும்பாலுஞ் சுகமுறைக் கியைய அமைக்கப்படுகின்றனவாயினும் குடிநெருக்கமற்ற நாட்டுப்புறங்களிலிருந்துங் கடலோரங்களிலிருந்தும் மேட்டுப் பூமிகளிலிருந்து முண்டாகுந் தூய காற்றைப்போன்ற காற்றைக் குடிநெருங்கிய நகரங்களிலுள்ள மாணுக்கன் பெறுமாறில்லை. பல வேறு வகையில் நகரங்களிலுள்ள காற்றுத் தூய்மையை யிழக்கின்றது. “காற்று நுழைபறிபாகக் கூற்று நுழையிருப்பு” எனப் பல வீடுகளை அழகுபடுத்தியுரைக்கலாம். இவ்விடத்தில் கடலோரத்தார் காற்றால்டையுநன்மையைப் பற்றிச் சிறிது சிறப்பித்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

கடலிலிருந்து விசுக் காற்றில் மட்டும் “ஓசொன்” எனப் பெயரிய தெள்ளி ஷுத்த உயிர்க்காற்றுத் தங்கியிருக்கிறது. இது நல்ல காற்றாகிய பிராணவாயுவினோ டொப்பிட்டால் எத்தனையோ மடங்கு சிறந்ததெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதை யருந்தும் பெரும்பேறு பெற்றவர்கள் கடலோர வாசிகளே.

இதனாலன்றே கடலோரவாசிகள் நீண்ட ஆயுளுடையவராயிருக்கின்றனர். நெடுந்தீவு, அனலைதீவு முதலிய பெருங் கடலினிடையே யுள்ள தீவுகளில் வரழ்வேரர் மிக்க வலிய வுடம்பினராயும் நீண்ட வயதனராயு மிருத்தலும், அவ்விடங்களில் இறத்தல் விரைந்து நில்லாமையுஞ் சிந்திக்கற்பாலன. சசும் முதலிய கொடிய வியாதியுடையவர் கடலோரங்களுக்குப் போய்த் தங்கிச் சுகமடைதலும் காண்க. இன்னும் மற்றையவிட மெங்கணும் காற்றோட்ட மின்றிய காலத்துங் கடலோரத்தில், பசுவில் கடலினிருந்து தரையை நோக்கி விசுங் கடற்காற்றாலும் இரவில் தரையிலிருந்து கடலேநோக்கி விசுந் தரைக் காற்றாலும் நன்மை யுண்டாதலு மறிக்க. இவை காற்றின் இன்றியமையாமையைக் கருதி சண்டிரைக்கப்பட்டன.

இனி மச்சளியிர்க் குறுதியாயுள்ள இந்நல்ல காற்றை அடிக்கடி யுட்கொள்ளாததால் குடிநெருங்கிய நகரத்து மாணவனினுடலந் தளர்ச்சி யறுகின்றது. நல்லிரத்த மின்மையால் வெளிநி வளர்ச்சி குன்றுகின்றது. வீடுகள் மிகமிக நெருங்கியிருத்தலாலும் இடைவெளியின்றிப் பல வீடுகள் ஒரே தொடராகக் கட்டப்பட்டிருத்தலாலும் போதிய வெளிச்சமும் நகரத்தி லெப்படுவதில்லை. இவை குடிப்பதுங் கட்டுப்பட்ட நீர், குளிப்பதுங் கட்டுப்பட்ட நீரிலே, நாளுக்குநா ளிறைக்கப்பட்டு, நன்கு சுரந்துறும் பழுதடையாத கிணறுகளிலிருந் தெடுக்கப்படுமீ நீருக்கும் இதற்குமுள்ள வேறுபாடு சொல்லுந்தரத்தன்று. யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்து நீரையும் சுன்னாகத்து நீரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்க.

இனி, நகரங்களில் நிறைந்த வண்டிப் போக்கு வரவால் எந்நேரமும் புளுதி கிளம்பியவண்ணமாகவே யிருக்கும். சசும் முதலிய தொற்றுநோய்களை யுடையாரும் பிறரும் உமிழும் எச்சில்களும் சனிகளும் காய்ந்து புழுதியோடு கலந்து காற்றோடு முச்சுப் பைக்குட் செறிதலால் பல வியாதிக ளுண்டாகின்றன. கண்கள் மழுக்க மடைகின்றன. தெருக்களுக்கிடப்பட்ட தார் முதலியவற்றால் சூடு மிக்க வாட்டுகின்றது. பிறருண்ட எச்சிற் பாத்திரங்கள், துடைத்த துண்டுகள், படுக்கப்படுக்கைகள் முதலியவற்றைக் கையாளல் போலுஞ் செயல்

கன், நகரத்து மாணவனைத் தம் வயமாக்காமல் விடுதலருமை. இவனுக்குக் கிடைக்கும் உணவுப் பொருள்கள் புதியனவாய்க் படமாட்டா- காய்த்தனவும் வற்றியனவும் நாற்பனவுமான பொருட்களை பெரும்பாலு மகப்படுவன தயிர், பால், நெய் போன்ற உணவுக ளகப்படுத லருமை. பால் மிக்க நீர் கலந்த தாயும், நெய், தெங்கினெய்யைப்போன்ற பிற நெய்க் கலப்புக் ளுடையதாய் மகப்படும். உணவுக் கடைகளைப் பற்றிப் பேச வேண்டியதில்லை. உணவு விலைஞரெல்லாம் பணத்திலேயே குறியுடையவர். குறைந்த விலையில் உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுதலிலே நாட்டமுடையவர். சில கடைகளி லுள்ள செப்புப் பாத்திரங்கள் ஒழுங்காக சுயம் பூசப்படுவ தில்லை. ஐயோ! எமதருமந்த பிள்ளைக்கு சுயம் பூசாப பாணிய லாக்கவோ சோற்றை? என்று கருதும் அன்புநுவாகிய தாய் மார் போன்றோரா எல்லாக் கடைக்காரரும்? சுயம் பூசாத் செப்புப்பாண்களின் சோறு ஆக்கடின, வழக்கமாய் உண்ண வருவோர் குறைத்துண்பரென் றெண்ணவும், ஒரு பாக்குத் துண்டை யுடையுளிட்டு அரிசியுட னுக்கின் படிப்படியே யுண் பதைக் குறைப்பரென்று எண்ணவும் பின்னிலார் சிலர். உணவு களைச் சுவையுடையவா யாக்கவும், சுகத்துக்கீகற்றனவாயாக்கவும் மட்பாண்டங்களை தக்கனவென்று நகரக் கடைக்காரா கருதுவ ரோ? நாளுக்குநா விரண்டு சட்டியு மொரு பாணையுமாயுடைந்து விட்டால் பண அழிவாகு மென்றன்ெரு கருதுவர். பெரிய பாத் திரங்கள் மண்ணூற் கிடைப்பது மருமை. மிகச் சில கடைகளி லன்றி ஏனைய கடைகளில், நோயனுக்களை விரைவிற் கொண்டு செல்லும் சக்களால் முத்தமிடப்படு முணவுகளே யுண்டு.

அப்பால், விடுதிகளைப்பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். பொது வாய் விடுதிகளில் விடப்படும் பிள்ளைகள், ஒருவாற்றூற் சிறைப் படுத்தப்படுதலாலும் பல கட்டுப்பாடுகளு ளடங்கி நடத்தலா லும் தம் வாணளி லக்களிப்பா யிருத்தலை யீழ்ந்து விடுகின் றன ரென்பது சில பெரியோர் கருத்து. பாடசாலை விடுதி களினன்றி வெளியி லுள்ள விடுதிகளில் தக்க காவலின்றி விடப் படுவதால் பல மாணவர் தம் மனம்போன போக்கெல்லாம் போகத் துணிகின்றனர். பொதுப்பட விடுதிகளிலெல்லாம் அன்பிலா ரீடுமுண்டியே கிடைக்கின்றது. படிபெறுவாரே

மடைத்தொழி வியற்றுபவர். இவர் அட்டிற் ரொழி வியற்றுந்
காலை மண் முதலிய அழுக்குகள் படியாமல், பல்வி யெச்சம்
முதலியன விழாமல் மிக்க பாதுகாப்புட னுக்கிக்கொள்வரோ
என்றது ஐயத்துக்கிடம். ஆக்கிய காலை தற்செயலாய்ச் சின்
பொருட்கள் மண்ணில் விழ்ந்துவிடின் அன்றேல் பழுதுசெய்
யும் பூச்சி புழுக்க ளவற்றுள் விழ்ந்து விடின் விடுதித் தலைவ
ரறியாமல் அவற்றை நல்லனபோற் செய்து உண்ணச் செய்வர்.

சிலபோது, விடுதியை மேற்பார்ப்போர் சிலர், தர்வய
மொழுகும் மடையரை வைத்துப் பாலுக்குங் காவல் பூனைக்
குந் தொழினென நடந்துகொள்ளப் பார்ப்பர். எதற்காக இங்
கனம் பார்ப்பர் என்பதை நாமே ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாடுனாக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—விணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையைபோ
அன்பில்லா எிட்ட அழுது.

என்னும் பாட்டுக்கிலக்கியமானவே பெரும்பாலும் விடுதிக
ளென்னலாம். தாயார் போன்ற நல்லரின் உண்டியை யிழந்து
நகரங்களை யடைந்து வாழும் மாணவர் வளர்ச்சியிலுங் குன்று
வர். தாம் அட்டிற் சாலையை யெட்டிப் பார்க்கினும் பெருமை
குன்று மென் றெண்ணி வேலைக்காரர் பொறுப்பிலேயே
மடைத் தொழிலை விடுத்து வாழும் பெரியோரின் பிள்ளைக
ளுக்கு நகரத்துணவுஞ் சரியே நாட்டுணவுஞ் சரியே. ஆனால்
நாட்டில் நல்ல குத்தரிசி யகப்படும். நகரத்தில் கட்டரிசிதர
னுண்டு.

இனி, நகரத்தி லுறையும் மாணவன் “பயஸ்கோப்” எனப்
படும் அசைவுப் போலிப் படக்காட்சி, நாடகக் காட்சி என்னு
மிவற்றை அடிக்கடி விழையுந் தன்மையனாகின்றான். இவனுக்கு
மூக்குக் கண்ணாடி மிக இன்றியமையாததாகின்றது. கொழுப்பு
போன்ற நகரங்களில் மதுவுண்டல் முதலிய கொடிய பழக்
கங்களைத் தங் கொண்டாட்டங்கட்கு நனி வேண்டப்படுவன
வெனக்கொண்டு வாழும் மாந்தரது கூட்டுறவு மிவனுக்குண்
டாகின்றது. அத்தன்மையருடன் நட்புக்கொள்கின்றமையால்

அவரது கொண்டாட்டங்கட் கிவன் செல்லவேண்டியவனாகின் றான். சென்றவன், உறுதியான ம்னமுடைய னல்லனாயின், உறுதியான ஓழுக்கமுடைய னல்லனாயின், அவர் வயப்பட்டுக் கொடிய மதுவை யுண்பன். அம்மது தனக்குத் தொடர்பு டைய மற்ரெல்ஹைக் காட்டிவிட, அதையு முவந்துண்பன். இவனுக்கு, எங்குலத்துக் குரியனவும், எமது நாட்டுக் கால நிலைக்குவந்தனவுமான உடைகளை யடுத்தலில் நாணமுண்டா கின்றது. புறநாட்டவ ருடைகளை மதித்து, எமது நாட்டுடை களை வெறுக்கின்றான். தெருவில் வேட்டியுயித்தி நடத்தலை, யாராவது (இவன் மனதிற் பெரியோரெனக் கருதப்படுபவர்) கண்டுவிட்டால், தகை மரபுக்கே இழிவு வந்துவிடுமென் றெண்ணி அங்கனஞ் செய்ய மனங் கொள்கின்றானில்லை. பின்னை ஆண் பாலாரன்றிப், பெண்பாலாருந் தம்மழகிய தமிழுடையை மாற் றல் எத்துணைக் கொடுஞ் செயலாகும். அழகுக் குறைவிட மாயமைந்து, சுற்பெணும் பெரும்படை தாங்கி நாணத்தால் மயிளின் சாயலைப்பொப்ப நடந்து, தமிழ்மாதா தண்மைபு மினி மையு மொழுக்கமுந் தழுவிவவன் தானென எவரும் பார்த்து நல்லுரை வழங்க விளக்கமுற்றுத் திகழவேண்டிய தமிழின் புகல் வியர், தம்முரிமை யுடைகளை மறந்து, அம்மம்! பிறர்போ லுயித்தி வாழும் வாழ்க்கை, நகரத்தி லுறைந்து கற்றலாலேயே பெரிதும் வந்தடைகின்றது. தமிழ்ப் பெண்டி ருயித்தூர் தமிழு டையை வெல்லற்கு, உலகிலேயே உடையில்லை யென்பதை நாம் மறந்துவிடல் கூடாது.

இனி, நகரத்து மாணவனுக் கேற்படும் வீண் செலவுகளுக் கோ அளவில்லை. இவை முன்னர்க் காட்டியவற்றாலும் விளங் கக் கிடந்தன. சவர்க்காரங் கையாளல், வெள்ளைச் சுருட்டுப் புகைத்தல், மேனி மினுக்கப் பூந்துகன்னன் வெள்ளிய தூள் னிதல், இழுவைவண்டி யிவர்தல், முதலிய வேண்டாதனவற் றிற்கெல்லாம் பணம் வேண்டியிருக்கின்றது. வெள்ளைச் சுருட் டிற்றிக் கொளுவிச் சுட்டுவிரலுக்கும் நடுவிரலுக்கு மிடையே அழகுபெறப் பிடித்து இடையிடையே வைத்திழுத்துக்கொள் ளல், தலையை பொருபுறஞ் சாய்த்துக் காட்டுங் கம்பிரத்துக்கு மிக உவந்ததெனத் தற்கால மாணுக்கரிற் பலர் கருதுகின்ற னர். குறுநடை கொள்ளற்குத் தானுந் தற்கால நகரத்து மாண

வன் விரும்புகின்றானில்லை. கால் நடையாகப் பாடசாலைக்குச் சென்றால், தன்னை வறியவனென எண்ணுவரென்பது இவனெண்ணம். நாட்டுப் புறங்களிலுள்ள பெற்றார், மிகப் பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தை, நகரத்து மாணவன் சிறிதுங் கவலை யின்றியுங் கட்டுமட்டின்றியும் வீணிற் செலவு செய்ய முந்திக் கொண்டான். இனிவருங் காலத்தில் நகரத்து மாணவனுக் கேற்படுப் புதுச் செலவுக ளெவையெவையோ ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். புதிது புதிதான நாகரீக முறைகள் பல வந்துகொண்டிருக்கையில், புதுப்புதுச் செலவுக ளேற்படாம லிருக்குமா? இவை நிற்க,

கண்டுக் கூறுமிஃது, மங்கல முறையற்றதாய் நல்லீலார் முன் நவுலுவதற் கொவ்வாதவேனும், சிலர் பழுதடைதலாலுரைக்க நேர்கின்றது. மன்னிக்க. விலங்குகளும் பறவைகளங்கூட விழையா நிலையில், இயற்கையின் மாறிச் சில ரொழுக்குந் தீச்செயலுமுண்டு. மனவடக்கமும் அறிவின்மையுமுடைய புன்னெறியாளரோடு கூடுதலா விஃதை யிவர் பழகிக்கொள்சின்றனர். இக்கேடான பழக்கத்துக் காட்பட்டவரின் நரம்புகள் வலியற்றனவாகின்றன. பல்லாற்றானு மோம்புதல் செய்யும் அருமருந்தன்ன உடம்பு மினுக்கங்குன்றி, அழகிழந்து பார்த்தார் வெறுக்கு நிலையை யெய்துகின்றது. அன்றலர்ந்த செந்தாமரையன்ன பளிங்கின் முகம் பாழடைந்து போகின்றது. கண்கள் ஒள் மழுங்குகின்றன. பிற்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிற்கு நல்ல தோன்றல்களை யின்றுதவி யேம்பாடுதர வேண்டியோருட் சிலர் இத் தீச்செயலாற் கோழை நெஞ்சின ராகிப் பல்லு மென்பும் புறப்பட்ட நிலையினராகின்றார். இத் தீச்செயலால் எய்துங் கேட்டை யெடுத்துச் சொல்லி, எங் செங்கு மிஃதில்லாதுபோகச் செய்யவேண்டியது பெரியோர்கடவ். கூறின் நாணமே யென்று கொள்ளின் இந்தக் கொடிய நஞ்சு பரவிக் கொன்றுவிடப் பார்க்கும். பெரியோரென்றும் ஆசிரியரென்று மிருக்கு மவருள் எவராயினும் இம்முசடிக்கடியராதல் கூடாது. வெள்ளை யுள்ளமுள்ள பாலரைக் கெடுக்க நினைத்தலுங் கூடாது.

இவ்வளவுங் கூறியவாற்றால் ஒருவாறு நகரத்து மாணவனுக் சேற்படுந் தீங்குக ளுரைக்கப்பட்டன. இனி அவரடையுந் நம்மைக் கீழ்ச் சிந்திப்போம்.

அரசியற்றுறைக னிரம்பி, அரசியற் றலைவரு மவர் வழி யொழுஞ்சுத் தண்டத் தலைவரும், படைத் தொழிலாளரு, முலகங் காப்பாரும், புலம்பெயர் மக்களு, முதலாயினார னிறைந்து, சட்டசபை உயர்தர மன்றம் போன்ற பேரவைகள் செழுமி, பல்வேறு புதினப் பத்திரிகைகண் மலிந்து, யாண்டுங் கற்றார் பலர் கூடிப் புறநாடுகளிலிருந்து வரும் பெருங்கலைவாணரை அன்போடும் வரவேற்று விரிவுரை நிகழ்த்து விக்கும் ஓலக்க மண்டபங்கள் பல செறிந்து கொழும்புபோன்ற நகரங்கள் திகழ்தலால், ஆண்டிக் கற்கும் மாணுக்கர், அரசியலறிவுந், பொழியியலறிவு மிக வுடையராய் விளங்குவர். நாட்டுப் புறங்களிலுள்ள மாணவர், அரசியன் முறைகளைக் காட்சி யளவையிற் காணார். புதினப்பத்திரிகைகள் யாவர்க்குங் கிடையா. பிறதேயங்களினின்றும் போதரு மறிவினருட் பலர் நாட்டுப் புறங்களை யடையார். இவை கண்கூடல்லவோ?

இனி, நகரத்து மாணவன் மின்சார விளக்கு, தொலை யோசையனுக்கம், மின்சார வண்டிப் போக்கு முதலிய கண்டு பிடிப்புகள் பலவற்றை எளிதிலறிந்து கொள்வான். பலதேசத்து மக்களோடும் பயிலுதலால் பலவேறு வகையானவரின் போக்குகள், பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவற்றை யறிகுறன். பொது அறிவில் விருத்தியடைகின்றான். நேர்மையற்றவர், கயவர், திருடர் முதலியோரின் தன்மைகளையும் பல குலத்தவரின் குண குணங்களையும் இம்மாணவன் அடிக்கடி யறிகின்றமையால், மக்களியற்கையை யெளிதி லறிதலும், அவதானமும், சுறுசுறுப்பும் நேரத்துக்கேற்ற சூழ்ச்சியும் உண்டாகின்றன. பொறியூர்திக ளினால் அடிக்கடி தீங்குக ளுண்டாதலை யறிதலால் என்றும் எச்சரிப்போடு வாழத் தலைப்படுகின்றான். நகரங்களில் வாணிகம் பார்த்திருக்கின்றமையால், வர்த்தக முறைகள் கொடுக்கல் வாங்கல் முறைகளில் இவனுக்கு மிக்க பயிற்சி யேற்படுகிறது. தற்கால வணிகத்திற் பெரும்பாலு முளவாம் மயக்கங்களையும்,

அணுப்பல்களையும், சூழ்ச்சிகளையும் பொருளீட்டு முறைகளையும் இவனறிந்துகொள்கிறான். இவன் பொருள்களை வாங்குகையில் பலகா லணுப்பப்படுகின்றமையால் உலகத்தின் நிலையையும் நோக்குகிறான். நகரங்களில் பெரும்பாலும் புரட்டும் பொய்யு நிறைந்திருப்பதைத் தெட்டத் தெளியக் காண்கின்றான். எத்தனையோ பட்டிகளாகிய “ஆசாமிகள்” (பெண்டிரல்ல ஆண்களை) மிக்க அழகிய உடையணிந்து, இலட்சப் பிரபுக்கள் போல் இழுவை வண்டிகளி லிவர்த்து பலகாரியங்களில் யாந்தரகரென அறியாத பலரை யணுப்பிப் பொருள் தேடி வயிறு வளர்த்தலையும், பலர் மேனாட்டு உடையணிந்து, ‘ஐசேய்’ நான் நேற்று வந்தவிடத்திலே பண்ப்பையையிழந்து விட்டேன், புகைவண்டிச் சீட்டுக்கு இன்னும் ஐம்பது சதத்தான் குறைகிறது’ என்பன போன்ற வார்த்தைகளா வேமாற்றலையும், பலர், “ஐயா, இப்பொழுதுதான் பெரிய மருத்துவசாலையிலிருந்து வருகிறேன், பசி வாட்டுகின்றது, கண்கள் மின்னுந் தன, காதுக ளடைக்கின்றன, ஒரு நேரச் சோற்றுக்குக் காசு தாருங்கள்” என்று பார்த்தோர் இரங்குமாறு, இருமி நலிந்தகுரல் காட்டிப் பணம்பற்றிக்கொண்டு, அப்பாற் பன்றிடஞ்சென்று முன்கூறியவாறும் பிறவாறும் போய் பணந்தேடலையும்” சிலர், எனக்குப் பெண்பிள்ளைகள் ஐந்து, அவர்க்குத் தாயில்லை, மூவர் பூப்படைந்திருக்கின்றனர், நானே வாதரோகி, அவர்களைக் கரையேற்ற வழியில்லை, ஏதாவது தாருங்கள்” என்பனபோன்ற வார்த்தைகளால் அறியாதாரை மயக்கிப் பொய்க்கண்ணீர் விட்டுப் பொருள் பறித்தலை ஆண்டுக் கணக்காகப் பூண்டுலவுதலையும், “எனக்கு அந்த அரசியனிலையத்து பெரிய தலைவர் பெரிய நட்பாளர். இந்தப்பகுதி யுகவித் தலைவர் என்றுடன் ஒருசாலையில் ஒருங்கு நற்ற உழுவலன்பர். மற்றத் தலத்துத் தலைமை யெழுத்தாளர் எனது மைத்துனர், நானைக்கு நாலுபேரை யெடுக்கப் போகிறார். எடுபடப்போகிற முதற் பேர்வழி நீரென்பதை உறுதியாக நம்பும். அவரோடு பேசு எல்லா வொழுங்குஞ் செய்திருக்கிறேன். உமதுபாடு குருசுத் திர யோகந்தான். கொண்டிவாரும் இப்பொழுதே ரூபா இருநூறு. வேறிருவர், வேலை யொழுங்கு செய்யுமாறும், முறையே ரூபா முந்நூறும் நானூற்றைம்பதும் தருவோமென்று மென்

ளிடங் கேட்டார்கள். இந்த நாட்களில் அரசாட்சி நிலையங்களில் வேலை யெடுப்பதென்றால் விளையாட்டான காரியமா? எத்தனையோ பெயர் “மற்றிக்குலேஷன்”, “இன்ரர் ஆட்ஸ்” தேர்வுகளிற் தேறியவர்கள் வேலையின்றி யலைகிறார்கள்? நீர் நல்ல மனிதனாயினால் இத்தொகை கேட்கிறேன். மனிதனை மனிதனறியவேண்டுங் கண்டறோ? நல்ல மனிதனுக்கு கோருதவியைச் செய்தால் அவன் மறக்கமாட்டான்ல்லவா? நான் நாளைப் பகல் ஒரு பயணம் போகவேண்டும். அதற்கு முன்னரே உமது காரியத்தை உறுதியாக்கி விட வேண்டும். பிறகும் பின்புமென்பது பொய்யல்லவா? கருமத்தைக் கருமமாகப் பார்க்க வேண்டும். ஆனபடியால் சுணக்காமல் இப்பொழுதே வாரும்” என்று அணுப்பியவுடனே, வேலையின்றிப் பல திங்களிலேந்து இந்தக் கள்வனின் மாயத்துட் சிக்குண்டவராதலின் இவனின் நயவஞ்சக வார்த்தையி லெடுபட்டுப் பெற்றார்க்குடனே தந்தி போக்கிப் பணமெடுத்து மிகப் பணிவுடன் கொண்டு சென்று “ஐயா முதற் கடவுள், இரண்டாவது உங்கள் தஞ்சந்தானெனக்” கூறிக் கொடுத்துவிட, வந்தனத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு “நாளைப் பகல் பதினொரு மணியளவில் இன்ன நிலையத்து வாயிலில் வந்து நில்லு” மெனக் கூறி யனுப்பிவிட்டு, வேலை கேட்பார் ஐயங்கொள்ளாதபடி, அவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு, பல நிலையங்களுக்குச் சென்று அவரை வெளியில் நிற்கவிட்டுத் தானுள்ளே சென்று சிறிதுநேரம் ஏவலாளரிடம் வீண் விசாரணை செய்து விட்டுத் திரும்பிவந்து “பெரியவரோடு இதுவரையும் பேசிவிட்டி வருகிறேன். இரண்டு மூன்று நாட்களில் ஒரு வேலைக் கிடமுண்டாகும் என்று” ரென்றிவ்வாறு காட்டிக் கொள்வன். தானிருந்த நகரத்துக்கு வந்தனங் கூறிச் சிலநாட்களுக்கு விடுமுறை பெற்றுக்கொண்டு வேற்றுரடைந்து அப்பண மழியும்வரை களியாட்டயர்ந்து திரும்பிவந்து, ஒன்று மறியாதவர் போலுலாவுகையில், பணமிறந்தவர் (மோசத்து என்கப்பட்டு மிக வாட்டமுற்றிருந்த வெள்ளையுள்ளத்தினராதலின்) பார்த்து “ஓய் என்ன மோசஞ் செய்தீர். உமக்குக் காற்சட்டையா? தொப்பியா? “றிக்ஷா” வண்டியா? கள்ளப் பயலை உடனே என் பணத்தைக் கொடுத்துவிடு” என,

இன்னவன் ஒருநாளும்வளை யறியாதவன்போல விளித்து சினக் குறி காட்டி “என்ன ஓய், பிதற்றுகிறாய், நீ யார், ஆளை விளங்க வில்லைப்போலும், கிட்ட நிலலாதே, தொந்தர வடைவாய்” என அதட்டி விடுகின்றான். மிக நெருங்கினால் தொந்தரவு செய்யவும் பின்னில்லான். பணமீந்தவர், “இது ஒரு நல்ல பாடமாயிற்று” என மானங் காத்துச் செல்வர். இன்னவாறு சிலர் வாணன் முற்றுமே மாற்றஞ் செய்து, வாழுதலையும், அபுகா னித்தராகிய பாய்மாரிடம் கடன்பட்டுப் பெய்ப்பட்டுமுலும் பல போக்கர்க ளில்வாறு வயிறு வளர்க்கிறதையும் இன்ன பிறவற்றையுங் கண்டு, உலகத்தைப் படிக்கிறான். நகரங்க ளிலே சாதிக் கட்டுப்பாடின்றி எவருந் தம் விருப்பின்படி யுண்டுத்தி யின்பமாய் வாழுதலைக் காணலால், மக்களினிடையே பெருமை, சிறுமை பாராட்டுதலென்னுங் கொள்கையானது நகரத்து மாணவனைக் கட்டுப்படுத்த மாட்டாது. இனி நாட்டுப் புறங்களிலே, நிலத்தின்மேற் பரப்பெங்கணும் மக்கள் மலங்கழித்தலா லுண்டாகுங் கொழுக்கிப் பூச்சி வியாதியானது நகரத்து மாணவனை எளிதில் வருத்தாது. ஏனெனில் நகரங்களிலெல்லாம் மலகூடங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வளவுங் கூறியவாற்றால் ஒருவாறு நகரத்து மாணவனுக்குண்டாகு நன்மைகள் தெளிவாயின. இக்கூற்றுக்களா லிப் பொருளை முற்று மனத்தோமில்லை, எம் நகர வாழ்க்கையிற் கண்டவற்றையே கூறினோமென்க.

3. சொல்வன்மை.

(மட்டுநகர் பண்டிதர் திரு செ. பூபாலபிள்ளை யவர்கள்.)

தேனையை மதுரமாகிய தமிழோசையை, உலகெங்கும் பரப்புதற்குத் தமிழ்தூற் பயிற்சியுஞ், சொல் வன்றையும் இன்றியமையாதன. ஆதலின் சொல்வன்மையைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம்.

சொல்லுதல் வல்லான் நூறியிரவருள் ஒருவன் என்பது வடமொழிக் கொள்கை. சொல்வன்மை யடைதற்குக் கேட்டார் மனதைப் பிணிக்கத் தக்க தகுதி வாய்ந்த சொற்களை முதலில் ஆராய்ந்தறிதலும், அவ்வித மாராய்ந்தறிந்த சொற்

களை யாவர் மனத்தும் படியச் சொல்லும் முறைமையை யறிந்து அங்ஙனஞ் சொல்லுதலும் அத்தியாவசியம் வேண்டற்பாலன.

கேட்டார் மனத்தைப் பிணிக்குஞ் சொல்:—

“கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்”

என்னுங் குறள் வெண்பாவிற்கு கிசைய நம்மாற் பேசப்படுஞ் சொற்களும், எழுதப்படுஞ் சொற்களும், வழுவற்றனவாகவுங் கேட்போர் செனிக்கின்பம் பயப்பனவாகவும், இலகுவில் விளங்கக் கூடியனவாகவும், விழுமிய பொருளுடையன வாகவும் இருத்தல் வேண்டும். நன்னூலார் குறிப்பிட்ட எழுவகை வழுவின்னிறும் கீங்கிய சொற்களை வழுவற்ற சொற்க ளென்க. வழுவடைய சொற்களை வேம்பின் கூவையுடையதென அறிஞர் வெறுத்தொதுக்கின்றனர். வழுவற்ற சொல் வன்மையுண்டாக்கு மென்பது பெற்றும். எம் மனத்தின்கண்ணுள்ள பொருளை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பல வார்த்தைகளைக் கூறுவதிலும், குற்றமற்ற சில வார்த்தைகளைத் தொகுத்துக் கூறல் சாலச் சிறப்புடைத்து. சில சொற்களாற் தாங் கருதிய பொருளை விளக்க வறியாதாரே பல சொல்லக் கருதுகின்றனர். சுருங்கச் சொல்லுதல் அழகென்பதும், சொற் பல்குதல் குற்றமென்பதும் அறிஞர் கொள்கை. அறியாத தொன்றை அறிந்ததினோடு சம்பந்தப்படுத்திக் கூறுதலால் அறியாததை அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகின்றது. அருஞ் சொற் பிரயோகத்தால் முன்னறிந்ததையும் நாம் அறிந்துகொள்ள வியலாது மயங்குகின்றோம். சொல்லும் பொருளுந் தெளிவுடையன வாகும்போது எமக்கு விளக்க மேற்படுகின்றது. பழந் தமிழ்ச் செய்யுட்கள், உரையாசிரியர்கள் கூறிப் போந்த சிறந்த உரைகளின் உதவியால் சிறப்புடன் விளங்குகின்றன. தூலாசிரியருடைய மனப்பாங்கை இலகுவான சொற்களால் நாம் விளங்கும்படி உரையாசிரியர்கள் கூறியுள்ளனார்கள். நாம் அவற்றி னரும்பொருளை யறிந் தின்புறுகின்றோம்.

நாங் கூறும் வெவ்விய உரை தீயினுங் கொடியது. அதனை ஒருவரும் விரும்புவதில்லை. இனியவுரை கேட்போர்க்குஞ்

சொல்வோர்க்கும் உவகையை உண்டாக்குகின்றது. அதனை முதியோரும் இளையோரும், கற்றோரும் மற்றோருமாகிய எத்திறத்தினரும் விரும்புகின்றனர். பிறர்க்குத் தமக்கு மின்பத்தை விளைக்கும் இன்னுரை தம்மகத்ததாசவும், அதனைத் தவிர்த்துத் தமக்குப் பாவத்தையுங், கேட்போர்க்கு வெறுப்பையும் உண்டாக்கத் தக்க வன்சொற் பிரயோகஞ் செய்வது அறத்தின் பாற்படுவதன்று.

“இனிய வுளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருக்கக் காய்கவர்ந் தற்று”

என்றார் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார். இன்சொல்லானன் எத்திறத்தினரையுந் தன்வயப்படுத்தும் வலியுடையான். எனவே, வாக்கு வன்மைக்கு இன்சொல் இன்றியமையாத தொன்றென்பது பெற்றும்.

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றினையும் பற்றிக் கூறுஞ் சொற்கள் விழுப்பயன் றருஞ் சொற்களாம்.

“சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய; சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்”

என்பதற்கிணங்க நாங் கூறுஞ் சொற்கள் கீதியோடு கூடியன வாகவும் அறம், பொருள், இன்பம் என்பவற்றுள் ஒன்றோடாடாயினும், பலவற்றோடாயினும் தொடர்புடையனவாகவு மிருத்தல் வேண்டும். பயனிலாச் சொல் ஒருவனுடைய சிறப்பையும், நேர்மையையும் அழிக்கின்றது. அறிவெனும் உள்ளீடற்ற வனுடைய வாக்கிற் பயனிலாச் சொல் லுண்டென்பது அறிஞர் கொள்கை. நாம் கெல்லினுட் பதரை வெறுத்த தொதுக்குதல்போல அறிவுடையோர் மக்கட் பதடியாகிய பயனில் கூறுவானையும் வெறுத்தொதுக்குகின்றனர். கீதியறியானே பயனில் கூறுபவனாவன். பயனிலாச் சொல் கூறுவதினும் பயனிலாச் சொல் கூறுவது அரோசிப்புக்குரிய தொன்று. மெய்யறிவுடையார் பயனில் சொல்லை மறந்துக் கூறார்.

சுண்டுக் கூறியவற்றோடு வாய்மை, புறங்கூறுமை யென்றற் றொடக்கத்துச் சொற் குணங்களும், கேட்போர் மனத்தைப்

பிணித்தலாற் சொல்வன்மை யடைய விரும்புவோ சிவந்தை
விரதமாய்க் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சொல்லுமாறு:—

எக்கருமத்தையுந், தன் திறனையும், கேட்பார் திறனையும்
நன்கறிந்து வெல்லுஞ் சொல்லாதபடி யாவரும் விரும்பி யேற்
குமாறு நிரைபடக் கோத்துக் கூறுதல் சொல்வன்மை யடை
தற்குரிய ஓர் கல்வழியாகும்.

குடிப்பிறப்பு, கல்வி, ஒழுக்கம், செல்வம், உருவம், பருவம்
என்பனவற்றிற் தனக்கும் பிறர்க்குமுள்ள தாரசம்மியத்தை
யறிந்து கூறுதலே திறனறிந்து கூறுதலென்க. சிறிய நூல்க
ளைத்தானுங் கற்றறியாத பேதை பெருநூற் பிரசங்கஞ் செய்
தலும், பேரறிஞர் முன்பு அற்ப விஷயங்களை அழுத்திக் கூறு
தலும் இயைபின்மையான் ககைப்புக்கிடனாகும். ஒழுக்கமற்
றோர் வாயினின்றும் தோன்றிய உறுதிமொழி யவர்க்கே அவ
மானத்தை விளைக்கும்.

“ஒழுக்கலிப்பிற்று இளமை” அதனால் இளையோர் பிழை
படக் கூறுவரென்பது. இளையோர் மனம் விரைவிற் சோர்
வுறும். அக்காரணத்தான் பருவத்திற்கேற்ற வளவினை யறிந்து
விஷயங்களைக் கூறுதல் வேண்டும்.

இத்தகைய தகுதி வேறுபாடுகளை யறிந்து கருவங்களைச்
சொல்லுவோர்க்கு ஒப்புரவும் இனிமையும் ஏற்படுவனவாகும்.
மாற்றாது மறுதலைச் சொல் வெல்லாதபடி கருமங்களை உய்க்
துணர்ந்து கூறுவோர் இகத்தில் இன்புகின்றனர். வெல்லுஞ்
சொல்லிலாது சொல்லவேண்டு மென்பதனை நாயனார்,

“சொல்லுக சொல்லீப் பிறிதோர் சொலச்சொல்லீ
வெல்லுஞ் சொலின்மை யறிந்து” எனக் கூறியுள்ளார்.

சொற்சுவை, பொருட்சுவை உண்டாகும்படி கூறுவோர்
வாக்கை எத்திறத்தினரும் பெரிதும் விழைகின்றனர். சொற்
சுவை பொருட் சுவைகளை மனம், செவ்வாயிலாக உணரு
கின்றது. சொற்குணமு, மழகுந், சொற்சுவையை உண்டாக்கு
கின்றன.

அரங்கின் கண்ணேறி நாடகம் நடக்குங் கூத்தரது செயலுஞ் சொல்லு மின்சுவை தமிழீயதன ஸன்றே நாடகத்தை நாம் நயந்துகொள்ளுகின்றோம். சந்தர்ப்பமறிந்து எடுத்துக் கூறுதலும், பகுத்துக்கூறுதலும், நலித்துக் கூறுதலும் கேட்போர் மனத்து இன்பினை யாக்குகின்றன. வேட்பக் கூறுவோர் கூற்றை யொருமுறை கேட்டோர் இவ்வின்ப வுரைகளைஞ்ஞான்று மெஞ் செவியுறுமோவெனப் பெரிதும் அபிரைகையுடனெ திர்பார்க்கின்றனர். எனவே வேட்பக் கூறுதல் வித்தை வளர்க்குமென்பதும் பெறப்படுகின்றது.

கேட்டோர் மனத்து இவர் கூற்றுக்கள் ஏற்படையன வென்னு வெண்ண முதிக்கும்படி எவர் பேசுகின்றாரோ அவர் யாவராலும் போற்றப்படுவார். திருக்குற ளென்னுந் தீவ்ய நூல் எச்சமயத்தாருக்கு மேற்பக் கூறப்பட்டிருத்தலாலன்றே வதனை யாவரும் பொன்னேபோற் போற்றிக் கற்கின்றனர். அகன்பாற் கூறப்பட்ட நீதிகள் உலகத்தின் பல பாகத்தாய் பரந்து இன்ப மளிக்கின்றன. இவற்றால் ஏற்பக் கூறும் வர்க்கு அழிவுறுது என்றும் நின்று நிலவு மென்பதை யாமறியக் கிடக்கின்றது.

கூறியது கூறுதலும் மாறுகொளக் கூறுதலும் கேட்போர் மனத்து வெறுப்பை உண்டாக்குகின்றன. முன் சொல்லிய தோடு பின் சொல்லியது முரணாதபடி தொடருறப் பேசுதலால் இன்பமுண்டாகிறது. சொற்பொருளை ஒரணிபெறத் தொகுத்துக் கூறுதல் ஓரழகாகும். தமிழ் மக்க ளிவ்வழகை மேலாக மதித்து வந்தாரென்பதைத் தமிழ் நூற் பயிற்சியுடைய யாவரும் நன்கறிவர்.

சொல்வன்மை யற்றோரது இழிவு:—

நல்லாசிரியரை யடைந்து உய்த்துணர்ந்த கல்வி பொன் மலர்ணையது. ஆக் கல்வியாகிய பொன் மலருக்கு வாசனையோன் றது சொல்வன்மை. சொல்வன்மை யற்றோரிடத்துள்ள கல்வி யறிவு ஊமையன் கண்ட கனவினையும், மணமற்ற மலரினையும், நிகர்க்குமென்க. சுற்றநூலைப் பிறரறியும் வண்ணம் விரித்துரைக்கு

மாற்றலற்றவர் கொத்தின்கண் மலர்ந்த நாரூ மலரினை யொப்ப
ரென்பதை

“இணரூழ்த்து நாரூ மலரனையர் சற்ற
துணர விரித் துரையாதார்”

என்னும் பொய்யா மொழியு முணர்த்துகின்றது. எனவே
சொல்வன்மை யற்றோரது கல்வியறிவு பயனின் றென்பது
பெற்றும்.

சொல்வன்மையற்றோரது சிறப்பு:—

சொல்லுதர் வல்லார் மணத்தோடு கூடிய பொன்மலர்
போல்வர். பலரும் இவரை விரும்பி யடைந்து இன்புறு
கின்றனர். இவரெவ்விடத்திருந்தாலும் புகழும் பூசனையும்
பெற்றின்புறுகின்றனர். சொல்லுதல் வல்லாரை உலகம் விரைந்
தேற்று அவர்வழி நின்றோழுகுகின்றது. சொல்லுதல் வல்
லாரை வெல்லுதல் எவர்க்கு மரிது. இவரது பூதவுடம்பு
அழிவுற்றாலும், புகழுடம்பு இவ்வுலகி லென்றும் நின்று நிலவு
மென்பதொரு தலை.

4. மாரியனையபாரி.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருள் பாரி, ஓரி, மலையன், கன்னி
முதலியோர் கடையெழு வள்ளல்க ளென்ப. இவருட் பாரி
யைப் பழந் தமிழ்ப் புலவர் “வேள்பாரி” யெனவும் வழங்கி
யுள்ளார். கொடையிற் சிறந்த இவர்க்கு “வேளே”னுமடை
கொடுக்கப்பட்டதென்பது பெற்றும்.

இவ்வரசர் பெருமான் முந்நாறு ஊர்களைத் தன்னகத்
தடக்கிய பறம்பு நாட்டிற்கும் பறம்புவரைக்குத் தலைவரா
யமர்ந்து கோணை செங்கோ லோச்சிக் குடியோர்பி வந்தனர்.
எனவே இவரது நாட்டில் மாதமும்மாரி தவிராது பெய்ய
புன்புலமும் புல்நிலமுள் செழிப்புற் றோங்கின. சந்தனமும்
வேக்சையும் வானுற வோங்கி வளர்பெற வளரா நின்றன.

பறம்பு வரையில் வெண்ணிற அருவியுந் தேறலும் தவழ்தன, சிற்றின மூங்கில் செழித்துச் செந்நெல் விளைந்தது. இன்சுளைப் பல வின் பழங்கள் நிறைந்திருந்தன. கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்ந்தது. மலர்களினின்றும் தேன்மாரி சொரிந்தது. இப்பறம்பு வரை பேரகலமும் வானளாவிய உயரமுமுடையது. இவ்வரையின் சண்ணுள்ள அழகிய சீனங்கள் விண்மீன்சுளைப்போற் பிரகாசித்தன. இம்மலைக்கண்ணுள்ள குறமசுளிர் அடுப்பிட்டெரித்த குறக்கொள்ளியிவிருந்தெழும், அழகிய சந்தனப்புதை அண்மையிலுள்ள வேங்கைப் பூங்கொம்பிற் படர்ந்தது.

பறம்புநாட்டு மக்கள் புறம்போராத ஆடல் பாடல்களிற் தம் மனத்தைச் செலுத்தியும் வருவிருந்தினருடன்; ஈயலும், இனிய மோரும் சேர்த்தடப்பட்ட புனிங்கறியினையுங், கொழுனிய துவையலையுமுண்டு அகமிக மகிழ்ந்தனர். இச்செல்வநாட்டை அரசுபுரிந்த செங்கோல் மன்னர் குடிசுக்கு நலிவெய்தாதபடி முறைசெய்து வந்தனர். குடிசுளும் இவரை இறையென மதித்து முறை பிறழாது திறைசெலுத்தி வந்தனராகலின் அரசர்க்கு அளவிலாச் செல்வமும், இன்பமும் உண்டாயின. அரசரது ஆண்மையும், வண்மையும், பேரும் யுகமும், எட்டுத் திக்கும் பதினாறு கோணங்கட்கு மெட்டின.

இவ்வரசர் மாட்டுப் பொருமைகொண்ட குறுநில மன்னர் பலர் இவருடன் எதிர்த்துச் சமராடி அபஜெய முற்றனர். பறம்புநாட்டிற் பற்றுமிகக்கொண்டு பாரியுடன் முரணிய முடியுடை மூவேந்தரும் வீரமிழந்து முதுகு காட்டினர். பரிசிலை விரும்பிப் பாரியைப் புகழ்ந்து, யாழை யிசைத்து, ஆடிப் பாடிப், பறம்பு நாட்டைந்த பாவாணர் பலர் அந்நாட்டின் பல பாகத்தைப் பரிசிலாய்க் கொண்டனர். பிற அரசர்களிடஞ் சென்று பரிசில் பெறாது வருந்திச் செல்லும் பாவாணரைக் கண்ணுற்றோர் “பரிசில்பெறுமிட மிதுவென வறியீர்போலுஞ்; சேயிழை விரும்புவிரேற் சிறந்த பறம்பு பாடிச் செல்க” எனக் கூறும் மரபு தமிழ்நாட்டின்கண் வழங்கி வந்தது. இவ்வறிவுடையார்க் கன்றி அறிவிலாதார்க்கும் பெரும் பொருள் வழங்கினர். பெருங்குணமுடையார்க் கன்றிப் புல்லியோர்க்கும்

பொன் மிக வழங்கினர். செந்நாப் புலவர்களின் வாய்தோறும் பாரி யென்னுள் சொல் நின்று நிலவுவதாயிற்று. இம்மாற்றத்தை அரசரின் உக்தம நண்பினரும் ஆழ்ந்த அறிவினருமாகிய கபிலரறிந்து பேருவகை கொண்டார். ஓர்முறை கபிலர் “இவ்வுலகினைப் புரப்பவன் பாரி ஒருவனே” யென்று செந்நாப் புலவர் பலர் புகழுகின்றனர்; பாரி யொருவனே யன்றி இவ்வுலகு புரப்பதற்கு மாரியு முண்டு” என்னுங் கருத்தினை அமைத்து,

“பாரி பாரி யென்று பல—வேத்தி
யொருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டென் றெலகு புரப்பதுவே”

என்று பாரியைப் பறிப்பதுபோற் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். இவரது கொடைச் சிறப்பு யாவரானும் விவந்து போற்றத்தக்கது. ஓர்நினம் இவ்வரசர் பெருமான் வையத்திவரந்து பொழிலைச் சுற்றி உலாப் போந்தனர். இவரது மா பூட்டிய மணி நெடுந்தேரைப் பூமுல்லைக் கொடியொன்று பற்றி யிழுக்கத்து இச்செயலினைக் கண்ணுற்ற அரசா முல்லைக்கொடி தேரைப் பெற விரும்புகிறதென கினைந்து தாமிவரந்து சென்ற அவ்வழகிய தேரினை முல்லைக் கொடிக்குப் பரிசிலாய் நல்கினர். இவ்வரலாறு,

“சுரும்புண, நறுவீ யுரைக்கு நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்கு வெள்ளருவி வீழுஞ் சாரற்
பறம்பிற கோமான் பாரியும்”

என்னுமடிகளாற் பெறப்படுகின்றது, அன்றியும் “கொடுக்கி லாதானைப் பாரியே யென்று கூறினுங் கொடுப்பாரில்லை” எனச் சந்தரமுர்த்தி நாயனார் கூறியதும் ஈண்டு குறித்தற்பாலது.

இத்தகைய பேரிசை படைத்த பாரிக்குப் பெண்மக்கள் பலரிருந்தனர். இவர்கள் யாதோர் குறைவு யின்றிச் சீராய்ச்

† சிறு பாணற்றுப்படை.

சிறப்பாய்ச் செவ்வனே தங்காலத்தைக் கழித்துவந்தனர். இவ்வுலகத்தில் “ஆறிக் மேடும் பள்ளமும்” போல இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி வருதல் சகசமன்றோ. ஆகவே இச்செல்வக் குடும்பத்தினர் துயருறவேண்டிய ஒரு பெருங் கேடுண்டாயிற்று. பாரியதுராட்டின்மேற் கொண்ட வேட்கை மிகுதியாற்பண்டு பன்முறை பொருது புறங்காட்டிய முடியுடை மூவேந்தரும் அரசியலுக்கு மாறாக வஞ்சனையால் ஒருங்கு திரண்டு அரசனைக் கொன்று நாட்டைக் கைப்பற்றினர். இப்பிரிவாலுண்டாகிய பெருந் துயரம் நாவா வெலித்துரைக்குந் தன்மைத்தல்ல. இழுவீழுவென்று சதா பேசுவோரும் இவ்விழவைக் கண்டாற் திகிலுறுவர். இத் துயரத்தைக் கேள்வியுற்ற பறம்புராட்டார் அருமணி யிழந்த நாயம் போலும், பெரும் பொருழிழந்த பேதைபோலும், கலங்கவிழந்த நாய்கள் போலும், அருந் துயரடைந்து உண்ணாது உடல் மெலிந்தனர். அடுப்பில் ஆம்பி டூத்தது. குழந்தைகள் தாய்மாரின் முகம் பார்த்து தழுதனர்.

இம்மங்கல செய்தி அரசரது உத்தம நண்பராகிய கபிலர் செவிப்பட்டதும் அடியுற்ற மரம்போற் றரையில் வீழ்ந்து புரண்டழுதனர். ஏக்குற்றனர். “பருத்த பலாப்பழமொன்றைப் பல நாட்களுக்குக் குன்றக் குறவர் பகுத்துண்ணும் பறம்புமலைத் தலைவ! நீ பெரு வண்மையுடையாய், நாமிருவேழும் ஒருமனமுடையேமாய்ப் பலநாளின்புற்றிருந்தேம். தற்சமயம் நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்தனை. எனக்குப் பேருதவி புரிந்து எனது நோவில் நொந்தும், வாழ்வில் மகிழ்ந்தும், என் வாழ்விலும் தாழ்விலும் பங்குபற்றிய நீ பிரிந்தனையாக; யானீண்டு தனித் தாயிர் வாழ்தல் தகுமேயோ? அற்றன்று. யானுன்னுடன் பொருந்தி யிருத்தற்குத் தகுதியற்றவனாகையாலன்றோ நீ யெனை விடுத்துச் சென்றனை. வள்ளன்மையுடைய பாரி! எனதாருயிர் நண்ப!! இனி யானென்ன செய்யப் போகின்றேன்?” என்று கேட்டோர் மனமுருகுமாறு பல படப் புலம்பினர்

பாரியுடைய பிரிவால் மக்களடைந்த துயரமும் பெரிதே. பாரி மசுளிர் தமது பிதாவின் பெரும் பிரிவினாற் கூறிய ஓர் செய்யுளைக் கீழ்க் குறிப்பிடுகின்றோம்.

“அற்றைத் திங்களவ் வெண்ணிலவி
 நெந்தையு முடையே மெங்குன்றும் பிறர்கொளா
 ரிற்றைத் திங்க ளிவ் வெண் ணிலவின்
 வென்றி முரசின் வேந்தரெங்
 குன்றுங் கொண்டார் யாமெந்தையு மிலமே”

இங்ஙனம் தம் பிதாவை நினைந்து நினைந்து இடருறும் பாரி மகவிரைக் கபிலர் ஒப்பற்ற தலைவர்களிடம் ஒப்படைத்துத் துயரற்றத் துணிந்தார். ஆயின் பறம்புமலை மாட்டுக் கொண்ட வேணவா அவரைச் செல்லவொட்டாது தடுத்தது. அதனால் அவர் பறம்பு மலையைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார். “ஏ பறம்பே! பண்டு பெருஞ் செல்வத்துடன் கூடி எம்முடன் நட்புச் செய்தனை. இன்று பாரி யிறந்தமையால் செயலற்றுக் கலங்கி கீர்சொரி கண்ணராய் அவலித்தோம். அன்றியும் திண்ணைப் பிரிந்து பாரி மகளிர்க் கோராதாரத் தேடிச் செல்கின்றேம். கீ ரீடுழி வாழ்க!” எனக் கூறிச் சிறிது தூரஞ் சென்ற அவர், பின்னும், அம்மலைமாட்டுக் கொண்ட பேரன்பினு லதனை கோக்கி “இனிய தேறல் மாறாத முற்றத் திற் நேரையோட்டிம் பாரியுள்ள காலத்து இவ்வழிகையவரை புகழா லுயர்ந்து காணாதார்க்குச் செவிப்புலனாய்த் தோன்றிற்று. தற்பொழுது கட்புலனுக்கு மாத்திரமே தோன்றுகின்றது. காற்படை வேந்தர்க்கு மஞ்சாது பேர்ப்புரிந்து உயிர் வெளவிய கொடியோனும், இரவலர்க் கில்லையென மறுக்காதீயும் உரவோனுமாகிய பாரியது பாரிய பறம்புமலை இதுபோழ்து மறைகின்றது” என்றுங் கூறினார்.

மலை மறையவே பாரி மகளிரைப் பற்றிய எண்ணம் புலவர் மனத்துப்பட்டது. அதனாற் புலவர் அம்மகளிரையும் அன்றாது பண்டைய நிலைமையையும் நினைந்து அசுற்றுவாராயினார். “ஆ! ஆ!!” என்ன கொடுமை. பஞ்சினும் யிருது வாகிய இம்மகளிரது பாதங்களைப் பருக்கைக் கற்கள் வருத்துகின்றனவே வழிப்போக்காற் சோர்வுறுகின்றனவே. ஆதித் தனுடை அனலும், தாகமும் இவரை வாட்டுகின்றனவே. அண்டைவிட்டுக்குஞ் சென்றறியாத இவ்வரசினங் குமரிகள் அருஞ் சுரத்தைத் தாண்டி அவலிக்கின்றனவே. இத்துன்பங்களை

கண்ணுறுந்தோறும் என்மனம் அழலிடைப்பட்ட தளிரன்ன வாடுகின்றதே. அந்தோ!! எனது வாழ்நாள் கெடக்கடவது.” எனக் கூறி வருந்திச் சென்று விச்சிகோனி னரண்மனையடைந்து அவனைக் கண்டு தான் வந்த கருமத்தை எடுத்தியற்பினர். அரசனதற் கொருப்பட்டா னல்லன்.

கபிலர் மனம் வருந்தி இருங்கோவேள் என்னும் பிறிதோரசனிடஞ் சென்று அவ்வரசனை அடிநின்று முடிசூறும் நோக்கி “அரசே! இவர் இரவலர்க்கு ஊரை நல்கி, முல்லைக்குத் தேரையிய்ந்து, தனக்கு நல்லிசையைப் பெற்ற பறம்புமன்னனாகிய பாரிமகளிர். இவர்தந் தந்தையைத் தமிழ்காட்டு மூலேந்தரும் ஒன்று சேர்ந்து வஞ்சனையாற் கொன்றனர். நானோ பாரியதுற்ற நண்பன். ஆகலி னிவர் என் மகளிரே. எனது உத்தம நண்பன் நகுதற்பொருட் டென்னை நட்டா னல்லன். மிகுதிக்கண் மேற்சென்றிடித்தற்பொருட்டே என்னை நட்டா னென்க. உடுக்கை இழந்தவன் கைபேரல் இவர்க்குற்ற துயர் போக்குதல் பாரியது உண்மை நண்பினனாகிய எனது கடனே. வெற்றிவேலினை யுடையோய்! நீ தொன்று தொட்டு நாற்பத்தொன்பது வேளிரது தலைமுறையையுடைய யானிம் மகளிரை கினக்குக் கொடுப்ப, நீ பெற்று இவ்வலகத்த இவ்வாழ்வை இனிது நடாத்துதி” என இரந்து வேண்டினர். இருங்கோவேள் புலவர் வாக்கைப் பொருட்படுத்தினு னல்லன்.

பரிசில் கடாவிச் செல்லும் பாவாணர் தம் வாக்கை அரசர்கள் பொருட்படுத்தா விடந்துத் தமது வாக்கைக் கருகாமையா லரசர்க்குக் கேகிண்டாமென வெண்ணுதல் மரபாகும். கேகிருவண்ணர் தாமடைந்த அரசர்களை வாழ்த்திச் செல்லுப பழம் புலவர்களது பெருங்குணத்தை எண்ண எண்ண எம் மிதயந் கனிகின்றது. அம்மரபு வழாமற் கசிலரும் அரசனைப் பார்த்துப் “பெருமானே! இவர் பாரி மகளிரென யான் கூறிய புன்சொல்லைப் பொறுத்தருள்க. நிண்ணவிட்டு யான் நீங்குகின்றேன். நினைவேல் வெல்வதாக.” என அவர்க்கு நல்லுரை கூறியபின்பு அவண் விட்டு நீங்கினர்.

யாமுந் கையை விடுத்துப் புறத்துட் கண்டவிதனாலேற்படும் பயனிதுவெனக் கூறுதும். இவ்வண்மை வாய்ந்த வள்ளல்

சரிதையாற் பறம்பு நாட்டினதும், பறம்பு மலையினதும் வள
னும், பாரியது கைம்மாறு கருதாத மாரியனைய கொடையும்
ஆண்மையுடன் பொருந்திய பெருவலியும் இன்பதுன்பங்கள்
எவர்க்குஞ் சகடக்கால்போல் மாறிமாறி வருவனவென்பதும்,
பண்டைக்காலத் தமிழரசர்க்குர் தமிழ்ப் புலவர்க்குமிடையே
யிருந்த அன்பாதரவுகளும் இனிது விளங்குவனவாம்.

5. கேள்வி

மானிடப் பிறனிக்கும் மற்ற மாக்களின் பிறவிக்குமுள்ள
விசேடமெல்லாம், நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் பகுத்
தறிதற்குக் கருவியாய் மனமென்னுந் தத்துவத்தை இது
விசேடமாகப் பெற்றிருப்பதே யென்க. இம் மனோதத்துவ
மில்லையெல், மக்கட் பிறப்பேயாயினும், அது விலங்கின்பாற்
பட்டு “மாக்களாய்” விடுமென்ப தொருதலை. இதனை,

“மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே
மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே” †

என்னும் பாவா லறிக.

மக்களது பகுத்தறிதற் கருவியாகிய இம் மனப் பொற்
யானது ஏனைய மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்னும்
பஞ்சேந்திரியங்களை நடத்துந் தலைமையும், இன்றியமையாமையு
முடையது. இம் மன மொன்றில்லையாயின் ஏனையவை தந்
தொழில்களைச் செய்யா. ஐம்பொறிகளுடன் மனம் உட
னின்றி நடத்துவதாலேயே இவ்வுலகப் பேறுகள் யாவுந் சிக்
திக்கின்றன. இவற்றுள் ஆன்ம கோடிகள் இம்மை மறுமைப்
பயன்களை அடைந் துய்தற்குக் காரணமாயுள்ளது மனமும்,
செவியுந் சேர்தலாகும். இதுவே கேள்வி எனப்படும்.

கேள்வியென்பது, கேட்டற்குரிய பொருள்களைக் கற்றறிந்
தார் சொல்லக் கேட்டலாம். இது கற்றோர்க்கும், மற்றோர்க்
கும் ஒப்பவேண்டக் தக்கதொன்று. சல்லாதவர் பெரியோர்

† தொல்காப்பியம்.

சொல்லிய உறுதிகளைக் கேட்பாராயின் தாமுங் கற்றவர் பெற்றுள்ள அறிவை எளிதிற்பெறுவர். கற்றோர் அங்ஙனங் கேட்பாராயின் தங் கல்வியினூடாய அறிவைப் பின்னுஞ்சிறப்பித்துப் பெருக்கியவராவர்.

இங்ஙனங் கற்றோர், மற்ற்ரோராகிய இரு திறத்தார்க்கும் ஒப்ப உயர்தர ஞானத்தை ஊட்டவல்ல கேள்வி வினையும் கிலங்கன், கற்று முதிர்ந்த அறிஞர் குழுமிய கழகங்களையாம். பல நூல்களைப் பலகாலங் கற்றுங் கேட்டும், துருவி ஆராய்ந்த பெரியோர் அவையினின்றங் கேட்கப் பெறும் விஷயங்கள் எத்துணை அருமை பெருமை வாய்ந்தனவாதல் வேண்டும்? பெரு முயற்சிகொண்டு பல்லாண்டு பயின்று தெரிதற்குரிய அரும் பொருள்களை எளிதிற்பெறச் செய்வது இக்கேள்வியே யன்றோ? ஆதலாற் கல்வியினுஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது கேள்வியே யென்பது பெறப்படும். இதுபற்றியே

“

—கணக்கினை

முற்றப் பகலு முனியா தினிதோதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று”

என்றார் முன்னோரும். மெஞ்ஞான விருத்தி குறைந்து, அஞ்ஞான விருத்தி தலைகிரித்துத் தாண்டவ மாடுகிற இக்கலியுகத்தே, கேள்வியின் நிலைக்களமாகிய சங்கங்களினின்றே நம் சக்திகளைப் பெருக்கவேண்டி யிருத்தலான் ஞானாபி விர்த்திக்கு இம்மன்றங்களே இன்றியமையாத சாதனங்க ளென்பதை எவரும் எளிதில் உணர்வர். இச் சங்கங்களின் வாயிலாக அடையுங் கேள்வியினையே;

“செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச் செல்வம்
அச்செல்வஞ்; செல்வத்து ளெல்லாந் தலை”

யெனப் பொய்யா மொழிப் புலவரும் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

பெரியோர் குழுவினின்றும் உயர்ந்த விஷயங்களை எத்துணையாகக் கேட்பினும் அது பெரும் பயனை விளைவிக்கும். இதுபற்றியே திருவள்ளுவ நாயனாரும்;

“எனத்தானு நல்லவை கேட்க, அனத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்”

எனக் கூறியுள்ளார். கேட்பவை சிலவேயாயினும், விடாது பெரியோரை அடுத்திருந்து கேட்குமிடத்து, அக்கேள்வி, மழைத்துளிபோல் வந்திண்டி, அறிவுப் பெருக்கெடுக்குமென்பது இதன் பொருள். இங்ஙனம் ஞானவினைவுக் கேதுவாகிய கேள்வியென்னும் கருவியால் துணைக்கப்படாத செவிகள், ஓசையறியுந் துவாரமுடையன வாயினும் அவை செவிகளே யாகுமெனக் கொள்ளற்பாற்று.

“பாட்டு முரையும் பயிலாதன விரண்
டோட்டைச் செவியு முள்”

என்றார் ஓளலையாரும். கேள்வித்துணை பெருத ஒருவனுக்கு இம்பைச் செல்வமும், இயற்கையறிவும் கிரம்ப இருப்பினும் இருமைப் பயன்களும் அவனுக்கில்லையாம்.

“இருவிழிகள் வாண்முகத்திலிருந்தாலும்
வானிரவி யெழுந்தா லன்றிக்
கருதுகிலப் பல்பொருளுங் காண்டரி
தாம்; உலகில் கண்போல் யாரும்
பெருகிய செல் வழமறிவும் பெற்றாலும்
நூற்கேள்வி பெறுவார்க் கன்றித்
திருவளர் புண்ணிய பாவ மிம்மை மறு
மையும் வீடுந் தெரியா வன்றே”

இதனாற் கேள்வியின் ஆவசியம் வற்புறுத்தப் படுதல் கண் கூடு. கல்வியாகிய கண்ணில்லாதவர்க்கும் இக்கேள்வியானது ஊன்றுகோலாய் நின் றுதவுமன்றோ?

“கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்”

என்றதனாற் கல்லாதவரைக், கண்களற்ற முழுக் குருடராகக் குறிப்பிட்ட பொய்யாமொழிப் புலவர்.

“கற்றிலையினுங் கேட்க; அஃதொருவர்
கொற்கத்தி னூற்றூர் துணை”

என்றார். இதனால் முன் கூறியபடி, கல்லாராகிய குருடர்க்கு இக்கேள்வியிருப்பின் இஃது அக்குருட்டு நிலையினும் உதவக் கூடிய ஊன்றுகோல் போலாகுமென்பது திருவள்ளுவர் உள்ள மாதலுக் காண்க.

இத்தகைய கேள்வி மிகப் பெற்றவர்கள் இதன் மதுரத் தையே பாணம்பண்ணி துன்பமென்பதறியாது இன்பமடை பவராதலின், வள்ளுவர் இன்னோரை அறியுணவின் ஆன்ற மோடொத்தவராகப் புகழ்வார். தம்மை வியத்தலும், பணிந்த மொழிக ளில்லாமையு முதலிய தீக்குணங்க ளெல்லாம் பெரி யாரை அடித்துக் கேள்வி செய்யாமையால் வருவனவே.

“துணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயினராத லரிது”

என்பது பொய்யா மொழி. இத்தகைய செவிச்சுவைகளின் பரமானந்தத்தினை யுணராது வாய்ச்சுவை யொன்றையே அறியும் ஐயறிவினராகிய மாக்களிருப்பதும் இராததும் ஒன்றே என்னுங் கருத்துப்பட

“செவியிற் சுவை யுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அறியினும் வாழினு மென்”

என நாயனார் பாடியுள்ளார். எனவே, இதுகாறுங் கூறிய வாற்றும் கேள்வியென்பது ஆத்மாவின் ஞானபிவிர்த்திக்கு உரியதாய் வீடெய்தற்கேதுவாமென்பதும், அது கற்றார்க்கும், மற்றார்க்கும் ஒப்ப உறுதி பயப்ப தென்பதும், அஃதின்றேல் இவ்வுலக வாழ்வு பயனற்றுக் கழியுமென்பதும் நல்லோர் குழுவிய அவைகளே கேள்வித்தானமா மென்பதும் ஒருவாறு விளங்கும். இத்தகைய கேள்விப் பெருக்கு எங்குமொடி வெள்ளமிடும்படி செய்வது பெரோபகார மென்பதை யாங் கூற வேண்டா. அதற்குரிய சங்கங்களை ஆங்காங் கமைத்துக் கேள்வி ஞானமுண்டாகச் செய்தல் கற்றறிந்த யாவர்க்குமுரிய செய லென்பது ஒரு தலை.

6. மார்க்கோபோலோ.

இற்றைக்கு ஏறத்தாழ ஏழு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே மார்க்கோபோலோ என்னுஞ் சிறுவ னொருவன் இருந்தான். அவன் இத்தாலியா தேசத்திலுள்ள வெனீஸ் நகரில் வசித்த இரத்தின வியாபாரியான நீக்கலோபோலோ என்பவரின் புத்திரனாவான். இவன் பிறக்கு முன்னரே நீக்கலோ தனது சகோதரன் மலேயோ என்பவரோடு கிழைத்தேய மார்க்கமாய்ப் பயணமா யிருந்ததினால் வீட்டிலில்லாமலிருந்தார். ஆகவே சிறுவன் மார்க்கு தனது தந்தையரையாவது சிறிய தந்தையரையாவது கண்டிலன். இவர்க ளிருவருக்கும் என்ன சம்பவீத்கதென இவன் பன்முறையும் தனக்குட் சிந்தித்து, தனது தந்தையரும், சிறிய தந்தையரும் எவ்விதமேனும் ஒரு நாளைக்கு வீடுவந்து சேர்வார்களென்னும் நம்பிக்கை யுள்ளவனாய் அதுதினமுங் கடற்கரையோரஞ் சென்று கப்பல்களைப் பார்த்து வருவான்.

மார்க்கோபோலோ துறை மேடுகளிடையே திரியப் பெரிதும் விழைவுற்றிருந்தான். ஏனெனில் அக்காலத்தில் வெனீஸ் நகரில் “தட்டுவள்ளம்” எனப்படும் அழகிய கப்பல்களிருந்தன. இவ்வள்ளங்கள் நீல நிறமான மத்தித்தரைக் கடலிலிருந்து வேறிடங்கட்குப் பிரயாணம் பண்ணுவன. இவைகள் திரும்பவும் வெனீஸ் நகருக்குத் திரும்பி வருங்கால் அற்புகமான கிழைத் தேசத்திய பொருட்களால் நிறைவுற்றனவாயிருந்தன. சிலகாலங்களில் இவைகள் வாசனைத் திரவியங்களையும், தேவதாரு, கருங்காலி முதலிய விலையுயர்ந்த மரங்களையும் கொணர்ந்தன. வேறு சில காலங்களில் சீனி, மிளகு, வாசனைச் சரக்குகள், பட்டுத் துணிகள், மல்லின் துணிகளாதிய வற்றையும், இன்னுஞ் சில காலங்களில் முத்துக்களையும், வைரக்கற்களையும், பளபளப்பான ஆபரணங்களையும் கொணர்ந்தன. வெனீஸ்நகர வணிகர் இப்பொருட்களைப் பிரான்ஸ், சிசிலி, இங்கிலாந்து தேச வாசிகளுக்கு விற்று பெருந்தன மீட்டிக்கொள்வர்.

மார்க்கோபோலோ செல்வந்தரான வர்த்தகருடன் சீவித்து நாவாய்களிலிருந்து பொருட்க ளிறங்குவதைப் பல தடவைகளி

லுங் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். ஓர்நாள் “இப் பொருட்களெல்லாம் எவ்விடங்களிலிருந்து வருவன” என வர்த்தகரை வினவினான். “எங்கள் மாக்கலங்கள் செல்லூர் துறை முகங்களுக்கெல்லாம் கரிய தோலுடைய வணிகர் கொண்டுவருவர். அவற்றை நாம் சுண்டுக் கொண்டுவோம்” என அன்றார் பதில் தந்தனர். “ஆயின் வாசனைச் சரக்குகள் எங்கே உற்பத்தியாகின்றன? பட்டுத் துணிகளும், மஸ்லின் புடவைகளும் நெய்யும் மனிதர் எங்குச் சிவிக்கின்றனர்?” என மார்க்கோ வினவினான். அதற்குக் கடற்பிரயானிகள் மாறுத்தரமாக “எவருக்காயினும் தெரியாது. கீழ்க் தேசங்களில் எங்கேயோ சில குரியப் பிரகாசமான இடங்க ளிருக்கின்றன வெனக் கேள்வி. ஆனால் அவை எவ்விடமென்பதை நாம் அறிகலேம். ஒருவராயினும் அங்கு போனதே கிடையாது” என்றனர். “மார்க்கோ” நெட்டுயிர்த்தான். “மிளகுமரம் வளரும் நாட்டுக்கு ஒருகாலம் போவேன். பட்டும், மஸ்லினும் உண்டாகுந் தேயங்களுக்குச் செல்வேன். பின் ஆங்குச் செல்லும் விதத்தை யாவருக்குத் தெரிவிப்பேன்” என்றான்.

கடற் பிரயானிகள் இதைக் கேட்டு நசைத்தனர். எனினும் மார்க்கோ இதனை அவதானித்திலன். “அந்நாடுகளில் எனது தகப்பனாரும் சிறிய தந்தையும் ஒருவேளை இருக்கவுங் கூடும். அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்ப வரும்போது என்னுடைய வினாக்களுக்கு விடையிறுப்பர் தானே” என்றான். சம்பந்தில் நின்றவர்கள் தங்கள் தலைகளை யசைத்து “ஆ! ஏழை மார்க்கோ! உனது தந்தையுள் சிறிய தந்தையும் இறந்துவிட்டனர். இனி, வீடுவந்து சேருவார்களென்னு மெண்ணத்தை முற்றாய் மறந்து விடு” என்றனர்.

ஆனால் அவர்கள் சொன்னது தவறாயிற்று. மார்க்கோ பதினாந்து பராயமுடையவனாயிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் நீக்கலோவும், மலேயோவும் மீளவும் வந்து அவனுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் தகுந்த பதிலிறுத்தனர். நீக்கலோ, ஆசியாவுக் கூடாகத் தாம் பண்ணிய நெடும் பிரயாணத்தையும், பட்டுப்பத்தியாகு மிடங்களைக் கண்டதையும், இத்தேயங்கட்கெல்

லாம் தலைவனான வலிமை பொருந்திய அரசனுடன் தான் சம்பாஷித்ததையும் சொல்லவே மார்க்கோ தான் கனவுகாண்பதாகப் பிரமிப்புற்றான்.

“அவ்வரசனைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லுவிர்; அவன் நாமம் யாது? அவன் எங்குளான்?” என மார்க்கோ கேட்டான். “அவன் நாமம் குப்ளாய். ஆசியாவிற்கு சீவிக்குர் தாத் தாரியரென அழைக்கப்படும் யுத்தவீரரும், ஆடு மாடு மேய்ப்போருமாகிய சாதியாரை ஆளுகின்றான். அங்குள்ள இளவரசரெல்லாம் காண் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.” என நீக்கலோ இயம்பினன்.

“அவனுக்கு ஓர் அரண்மனை உண்டா? என மார்க்கோ உசாவ, நீக்கலோ அவனுக்கு அநேக அரண்மனைகளுண்டு. எனினுஞ் சினதேசத்திலிருப்பதே எல்லாவற்றிலும் அழகிற் சிறந்தது. வெகு சிக்கிரத்தில் அங்குச் செல்வோம்” என்றனர். இம்மாற்றம் மார்க்கோ செவிப்பட்டதும், அவன் வதனத்தில் மிகுந்த அவாக்குறி தோன்ற, கண்கள் ஓர் வேண்டுகோளுடன் நீக்கலோவை உற்று நோக்கின. அதற்கு நீக்கலோ “நீயும் எம்முடன் வரலா” மென மறுவுரைத்தனர். சிறுவன் மார்க்கோ அடங்கா மகிழ்வெய்தினன். ஆயின் அவன் பொறுமையுடனிருக்க நேரிட்டது. ஏனெனில் நீக்கலோவும், மல்வேயோவும் மீளவும் பிறதேசம் புறப்பட இரண்டு வருடங்கள் சென்றன.

பின்னர் வெனிஸ் நகர மரக்கல மொன்றில் மூவரும் புறப்பட்டனர். அது அன்னாரைப் புண்ணிய பூமிக்குக் கொண்டு வந்தது அதன்பின் னவர்கள் பன்னூற்றுக் கணக்கான மைல்களுக்கப்பாலிருக்கும் சினதேசத்திய “குப்ளாய்க் கானின்” மகத்தான அரண்மனைக்குச் செல்வதற்கு நெடியதும் கொடியதுமான பிரயாணஞ்செய்யவேண்டியவர்களாயினர். மார்க்கோ மனமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தான். அவன் செல்லுந் தேயங்குளிலே காணப்படும் நகரின் தோற்றங்களும், அற்புதமான பழக்க வழக்கங்களும், அவனுக்கு மகிழ்வைத் தராதின்றன. சகல

மும் அற்புதமாயும் சுவமாயு மிருந்தமையால் பசி, தாகம், பனி, வெயில் முதலியவற்றின் கொடுமைகளை அவன் மறந்தனன். பலவாரங்கள் பிரயாணம்பண்ணி முடிந்ததும் இம்மூன்று போலோக்களும் பார்சியாவை யடைந்தனர். அங்கு பட்டும், விலையுயர்ந்த கற்களும், நிறைந்த சந்தைகளை யுடைய தும்; செல்வத்தாலும், அழகாலும் நிறைந்ததுமான நகரங்களை மாரக்கோ கண்டானந்தங் கொண்டனன். தூரத்துள்ள துறை முகங்கட்கு கீழைத்தேய வர்த்தகச் சரக்குகளைக்கொண்டு நடந்து செல்லும் ஓட்டகங்கள் நிரம்பிய கானகத்தை இம்மூவருங் கடந்தபின்னர் வெகுதூரம் பிரயாணம் பண்ணிப் “பூவுலகின் கூரை” யென அழைக்கப்படும் இடமாகிய ஓர் பீட பூமிக்கு வந்தனர். இங்கே கீண்ட கொம்புகளையுடைய “யாக்” ஆடுகளைக் கண்ணுற்றனர். சிலவேளைகளில் ஓட்டகங்கள் மீதும், சிலவேளைகளில் குதிரைகள் அல்லது சமுதையகள் மீதும், இன்னும் சிலவேளைகளிற் கால்நடையாகவும் நடந்து சென்றனர். பெரிய நகரங்களிற் தங்குவதற்கான வீடுக ளிருந்தன. கூட்டுக் கூடாகப் பிரயாணம் பண்ணும் வேளைகளிற் கூடாரங்களை யமைத்துக் கம்பளங்களை விரித்து அதிற் துயில்வர். புற்றரை கட்டு வரும்போதெல்லாம் கம்பளத்தாலான கூடாரங்களில் வசிக்குந் தாத்தாரிய இடையருடன் தங்குவர். மாரக்கோ இவர்களுடன் சினிக்க விரும்பினான். ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் பாஷையை அவனுக்குக் கற்பித்தனர். “கானின்” அரச சபைக்கு இது மிகவும் பிரயோசனமாகுமென அவன் உணர்ந்தான்.

இவ்வாறாய் வெகுகாலம் பிரயாணம்பண்ணி சுற்றில் மூன்றரை வருடங்கட்குப் பின் சினதேசத்திலிருக்கும் “சூப்ளாய்க் கானின்” அரண்மனையைக் கிட்டினர். மாரக்கோ இந்த ஆச் சரியமான மாளிகையைக் கண்ணுற்றபோது அவனுடைய கண்கள் சந்தோஷத்தினால் பிரகாசிக்கத்தன. இத்தகைய அழகுள்ளதொரு மாளிகையை இதற்குமுன் எப்பொழுதாவது அவன் பார்த்தவன்ல்ல. அது செதுக்கப்பட்ட கற்களாலுள் சுவைக் கற்களாலும் நன் கமைக்கப்பட்டிருந்தது. போலோக்கள் அங்கு சேர்ந்த அபையத்து “சூப்ளாய்க் கான்” தமது பிரதானிகளும் பிரபுக்கள் முதலியோரும் புடைசூழக் கொலு வீற்றிருந்தனர்.

அவனைக் கண்டதும் நீக்கலோவும், மலேயோவும் அவனடிகளை நமஸ்கரித்து நிற்க அவனவர்களை நல்வரவேற் அபசரித்தான்.

“இவ்வினைஞன் யாவன்”? என மார்க்கோவைச் சுட்டி வினவினான். “எனதருந்தவப் புதல்வனுர் தங்களுழியனும்” என்றான் நீக்கலோ. “கான்” பெரிதும் மகிழ்வடைந்து மார்க்கோவைத் தனது மெய்காப்பாளரில் ஒருவனாக்கிப் பெரும் விருந்தொன்றிட்டனன்.

அன்றுதொடக்கம் மார்க்கோவின் சீவியம், வீரச் செயலும் அஞ்சா நெஞ்சமும், முயற்சியும் நிரம்பிய தொன்றா யிருந்தது. இவன் வெகு சிக்கரத்தில் கானின் அநி ருப்பிக்கையான ஏவ லாளனாயினன். இவன் புத்தித் தீட்சணியமுள்ளவனாயிருந்த மையாலும், பாஷைகளை இலகுவிற் கற்றதினாலும் “குப்ளாய்” தனது அரசாங்கத்தின் பல பகுதிகளுக்கும், இவனை ஸ்தானா பதியாக அனுப்பினான் இவ்வண்ணம் மார்க்கோ தான் சிறு வனாயிருக்குங் காலத்து காணவேண்டுமென்று மனப்பால் குடித் துக்கொண்டிருந்த கீழைத்தேய நகரங்கள் யாவையும் கண்டு களிப்புற்றனன். பதினேழு வருடங்கள் மார்க்கோ “குப்ளாய்”க் குச் சேவை செய்தான். பின் வெனிஸ் நகரத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கத் தொடங்கி “எனது சொந்த நாட்டைக் காணப் பெரிதும் விழைகின்றேன்” எனத் தனது தந்தைக்குஞ் சிறிய தந்தைக்குந் தெரிவித்தான். அவர்கள் தாமும் வீடுபோக விரும்பியிருப்பதாகக் கூறினர். கான் இதைக் கேள்வியுற்ற போது பெரிதுஞ் சீற்றங்கொண்டு அதிக காலமாக அவர்க ளுக்கு விடைதர மறுத்தனன். ஆனால் அவர்கள் மிகக் கெஞ் சிக் கேட்டமையால் ஈற்றில் உத்தரவு கொடுக்க நேர்ந்தது.

“நண்பர்களா! நீங்கள் இரு நிபந்தனைகளுக் குட்பட்டே போகவேண்டும். முதலாவது “மீண்டும் வருவோ” மென்று உறுதிமொழி கூறவேண்டும். இரண்டாவது எனது அரசினங் குமரி ஒருத்தியைப் பார்சிய இளவரசனுக்கு மனைவியாதற்குக் கொண்டுசெல்ல வேண்டும் என்றான்.

மூவரும் இந்நிபந்தனைகளுக்குடன்பட்டு சர்வாயத்தங்களு டன், இளவரசியுடனும், பதின்மூன்று கப்பல்களுடனும் சின

தேசத்தை வீட்டுப் புறப்பட்டனர். அப்போதுதான் மிளகும் வாசனைச் சரக்குகளும் உற்பத்தியாகுந் தீவுகளை மார்க்கோ கண்ணுற்றனன். வீட்டுக்குப் போகும் பிரயாணம் நீண்டதுங் கஷ்டமானதுமாயிருந்தது. அரசினங் குமரியை அவன் நாயகனிடம் ஒப்பிக்கிறதற்கு முன்னர் இரண்டரை வருஷங்கள் கழிந்தன. வெனிஸ் நகர் சேர்வதற்கு முன்னர் சகல கஷ்டங்களை யு மனுபவித்தனர்.

ஈற்றில் வெனிஸ் நகரத்தை யடைந்ததும், வீதியிற் சிவளான சனங்க ளிவர்களைப் பின்பற்றினர். எவராவது இவர்கள் இன்னாரென்று மட்டிடவில்லை ஏனெனில் வெனிஸ்வாசிகளைப் போலன்றி நீண்ட தாடிகளும், மேலங்குகளும், வர்ணக்குல்லாக்களுமுடையவர்களாயிருந்தனர். எனினும் போலோக்கள் ஒரு பெரும் விருந்தை முஸ்திப்புச் செய்து தம் சாதி யாரை யழைத்துத் தாம் யாரென வெளிவிடுமுன் கத்தியொன்றிற் தம்மங்கிகளை வெட்டினர். அந்நேரம் அவர்களுடைகளிலிருந்து வைரங்கள், மாணிக்கங்கள், முத்துக்கள், நீலக் கற்கள் முதலானவை நிலத்தின்மீதும், மேசைகள்மீதுஞ் சிந்தின. விருந்தினரெல்லாரும் இவர்களை போலோ வர்த்தகரென அறிந்தனர்.

பின்னர் பட்டும் வாசனைச் சரக்குகளுமுடைய செல்வத்தேசத்தைப்பற்றிப் பலர்க்குங் கூறினர். மார்க்கோ தான்கண்ணுற்ற விசேஷ சம்பவங்களைப் பற்றிய நூலொன் றியந் தித் தன் புகழ உடம்பை நீத்துப் புகழுடம்பை நிறுவலாயினன்.

7. நம்மீடத்துள்ள சுகாதார பங்கமான

பழக்க வழக்கங்கள்.

(பண்டித புபாலபிள்ளை யவர்கள்.)

நமது முதாதையர் திடகாருடிகளாகப் பல்லாண்டிகளுக்குச் சுக பெலத்துடன் மகிழ்வாக வாழ்ந்து வந்தனர். அன்றான் அகால மரணமும், நோயுங் கார்த்திகைப் பிறைபோற் காண்பதற் கருமையாகவே யிருந்தன. இந்நாளில் மக்கள் பெரும்பாலும் நோய்வாய்ப்பட்டும் பெலங்குறைந்தும் கவலையோடும் துன்புறுகின்றனர். இவற்றுக்குக் காரணங்களெவையென ஆராய்ந்தறிந்து பிறர்க்கறிவுறுத்த வேண்டியது அறிஞர் கடனாகும். காரணங்களை அறிந்து திருத்தமான நல்ல வழியில் நடக்க வேண்டியது நமது நாட்டு மக்கள் கடனாகும். ஆதலால் அந்த ஆராய்ச்சியுட் புகுவாம்.

நாங்கள் சுகாதார பங்கமான பழக்கங்களை அன்னிய சாசியக் கலப்பினால் பழகி வழக்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தமையே நமது நாட்டின் ஜீரண திசைக்கு முக்கிய காரணமாகும். எனவே நம்மிடைக் காணப்படுஞ் சுகாதார பங்கமான பழக்க வழக்கங்களின்னன வென யாமறிந்தனவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை மேற்கூறுவாம்.

க. சுத்தக் குறைவு:—சுத்தம், அகச்சுத்தம், புறச் சுத்தமென்ற இரு பகுப்புடங்கும். உண்ணும் உணவுங், குடிக்குந் நீருந், சுவாசிக்குங் காற்றும் நமது மனமுந் தூய்மையுடையனவாக இருக்கவேண்டும். இவை தூய்மையுறவே அகத்தூய்மையும் நிறைவுறும்.

புறத்தூய்மையுள் தலைச் சுத்தமும், பற்சுத்தமும், கைகாற் சுத்தமும், உடம்புச் சுத்தமும், உடைச் சுத்தமும், வீட்டுச் சுத்தமும், சுற்றாடற் சுத்தமும் அமைவனவாகும். இவை நிறைவுறவே புறத்தூய்மையும் நிறைவுறும். எனவே, அகப்புறத்தூய்மை யாவரிடத்துங் கைவரப் பெற்றாற் சுகாதார சங்கத்தாரது தொண்டு நமது நாட்டுக்கு வேண்டிவதில்லையென்க.

உ. நம்மவர் எச்சிலைத் துச்சமாக மதிக்கின்றாரில்லை:—கிராமத்துள் வசிக்குந் தாய்மார் நமது குழந்தைகள் பயந்ததும்

அவர்களுடைய நெஞ்சிற் துப்பித் தமது கைகளால் அடிக்கிறார்கள். குழந்தைகளை அயலிடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லும் போது அவர்களுடைய நெற்றிகளைத் தங்கள் நாக்குகளினால் நக்குகிறார்கள். தாங்கள் உண்டு மிஞ்சிய சேஷ பாகத்தைக் குழந்தைகளுக்கு ஊட்டுகிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு உவகையுண்டாக்குவதற்காக அவர்களின் வயிறுகளிற் தங்கள் வாய்களை வைத்து ஒருவகையாகச் சக்தமிடுகிறார்கள்.

இவை இங்ஙனமாகப் பலர் ஒன்று கூடி ஒரே பாத்திரத்தில் உணவருந்துகின்றனர். கணவன் உண்ட மிச்சிலை மனைவி சுவைத்துச் சுவைத்து உண்ணுகிறான். குழந்தைகள் தமது விரல்களையுந் துணிகளையும் வாயினுட் புகுத்திச் சுவைக்கின்றனர். ஒரே நீர் பருகும் பாத்திரத்தில் ஒரு வீட்டிலுள்ள பலருந் தமது வாய்களை வைத்து நீர் பருகுகின்றனர். கண்டவிடமெல்லாம் காறி எச்சிலை உமிழ்கின்றனர். இவை யனைத்தும் அருவருத்துத் தள்ளத்தக்கனவாகும். கண்டவிடமெல்லாம் நம்மவர் எச்சிலுமிழுவதைக் கண்டிக்க அரசினர் வினையாற்றுங் கந்தோர், பயணஞ்செய்யும் புகைவண்டி, வைத்தியசாலை ஆதியா மிடங்களிற் பெரிய எழுத்திற் “துப்பக் கூடாது” என அறிக்கையிட்டிருக்கின்றனர்.

மேற்காட்டிய செயல்களால் வாய்ப்புண், கசம், விஷசரம், வயிற்றுளைவு ஆதியாம் தொற்றுநோய்கள் நாட்டில் இலகுவாகப் பரம்புகின்றன.

௩. உடைச்சுத்தக் குறைவு:—ஒவ்வொரு நாட் காலையிலும் ஸ்நானஞ் செய்யும்பொழுது துணி தோய்க்கும் மரபு நமது நாட்டு மக்களிடத்துப் பெரும்பாலும் காணப்படுகிறதில்லை. இதனால் சிலைப் பேணும், வெயர்வை நாற்றமும், அழுக்கும் நமது நாட்டு மக்களைக் கண்ணுற்றோர் மனத்தை அருவருக்கச் செய்கின்றன. அன்றியும் இவற்றால் சொறி, சிரங்கு, தளிசினை, புழுக்கடி முதலிய தோலைப்பற்றிய நோய்களும் எம் மிடை ஏற்படுகின்றன.

௪. கொல்லையுள் மலங் கழித்தல்:—சில கிராமப் பெண்களுந் குழந்தைகளும் வீட்டின் பின் புறத்தே மலசலங் கழித்

கின்றனர். இதனால் இவர்கள் இரவெல்லாம் அசுத்தக் காற்றைப் படுக்கை அறையிற் சுவாசிப்பதோடு நரனெல்லாம் பாண்டு வாய்ப்பட்டுப் பதைபதைக்கின்றனர்.

ஆண்மக்களோ பாழ் வளவுகளிலுள், சிறு பற்றை மறைவுகளிலும், சூளக்கரைளிலும், வாவிடையாரத்திலும், பாதைகளின் அருகிலும், திருக்கோவில்களின் பக்கங்களிலும், கண்ட நின்ற இடங்களிலும் மல சலங் சழித்து அசுசிப்படுத்துகின்றனர். நமது கிராமங்களுட் பார்த்த பக்கமெல்லாம் பாண்டுநோய் காணப்படுவதற்கு இன்னரின் ஈனச் செயல்களே காரணங்களாகும்.

டு. அநாவசியமாக ஒருவரை ஒருவர் தீண்டேல்:—ஒருவரையொருவர் தடவுவது அன்னை பூரண அறிகுறி என்ற தவறான விளக்கம் நம்மவர் பலரிடை சூழுகொண்டிருக்கிறது. ஆரம்ப பாடசாலை ஆசிரியர் தாமும் இந்த விஷயமாகத் தமது முழுக்கவணங் செலுத்துகின்றார்களில்லை. தமது மாணவருக்குக் கட்டளை கூறி நடத்தவேண்டிய எத்தனையோ கருமங்களுக்கு அவர்களுடைய கரங்களைப் பற்றி இழுத்தும், முதுகு களிற் பிடித்துத் தள்ளியும் தொந்தரவு செய்கின்றனர்.

வீடுகளிலே தாயுங் குழந்தைகளுமாகப் பலர் ஒரு படுக்கையிற் சயனிக்கின்றனர். ஒருவர் கரத்தை மற்றவர் பற்றியும் முத்தமிட்டுந் தமது அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இவையனைத்தும் தவறெனலாம். இவற்றினுற் தொற்றுநோய்கள் பல இலகுவாக நாட்டிற் பரம்புகின்றன.

சு. பெண்கள் வீட்டைவிட்டு வெளிச் செல்லாமை:—வீட்டுக்குள்ளே பெண்களைப் பூட்டி வைப்பதுவே கற்புக் கற்குறி என்ற எண்ணம் நமது நாட்டு மக்கள் பலரிடை உண்டு.

“அணங்கொளளக்க நிருப்பாய்பி லண்டருலகி லப்புறத்தில் விளங்கு மரதர் கற்பினு ரிவரின் யாவரென தின்றார்”

எனக் கம்பநாட்டார் விதந்து கூறிய தசரதன் மனைவிமாரைத் தானுந் தசரதன் வீட்டுக்குள்ளே பூட்டிவைக்க வில்லையென்பதையும்,

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை”

என்ற பொய்யா மொழியையும் நமது நாட்டு மக்கள் நன்குணர்வார்களாயின் இந்த அறியாமை இவர்களை விட்டகலும்.

எ. காற்றேட்டமற்ற இருட்டுவே:—நமது நாட்டு வீடுகளுட்பல தாராளமாகக் காற்றும் வெளிச்சமும் உட்புகாதபடி அமைந்திருக்கின்றன. கள்வர், பிசாசு என்பனவற்றுக்கஞ்சியே இங்ஙனம் நமது மக்கள் வீடுகளை அமைத்தனரென அறுமாவித்தற்கிடனுண்டு. ஏழை மக்கள் இன்னும் வீடுகளுக்குச் சன்னல் வைக்காது செத்தை கட்டுவதோடு சளியின்றிச் சுவரும் அமைக்கின்றனர். இவர்கள் சுவாசமே நமது உயிர் என்பதை உணரவேண்டும். சுவாசித்துவிட்ட நச்சு வாயுவை மீட்டும் மீட்டுஞ் சுவாசிப்பதால் தேக ஆத்தம பெலங்குன்றும் என்பதையும் சூரிய வெளிச்சம் தேக வளர்ச்சிச் சின்றியபயாததென்பதையும் அறவார்களாக.

அ. கோட்டுக் கிணறுந் தூவு நீரும்:—கிராமங்களிலே ஆங்காங்கே கோட்டுக் கிணற்று நீரும், தூவுநீரும், குளத்து நீருமே குடிப்பதற்கும் சமைப்பதற்கும் உபயோகப்படுகின்றன. இவற்றுல் நமது நாட்டு மக்கள் பலர் பெரு வயிற்றுடன் கூடிய அவலக்ஷண புருஷர்களாகத் தோற்றுக்கின்றனர். இவர்கள் இந்த நீரை வடிகட்டியாவது கொதிக்கவைத்து வடித்தாவது உபயோகிக்கின்றார்களா? அதுவுமில்லை. சுகனிதிக் கேற்ப அமைந்த சுற்கிணற்று நீரையாவது சுத்திகரிக்கப்பட்ட நீரையாவது உபயோகிப்பதற்கு நமது மக்கள் முன்வரவேண்டும்.

கூ. அடுக்களை அசுத்தம்:—அடுக்களையில் நாய் படுக்கும்; சாப்பர், கரிக்குவியல், அழுக்கு, அடைசிலைத்துணிகள் கிடக்கும். திலம் பெருந்ர்பாலும் மணலாக இருக்கும். சமையற் காரர் பக்கத்தே தாம்பூலந் தரித்து உமிழ்வார். பல பாத்திரங்களையும் ஒரே பெரிய நீர்ப் பாத்திரத்துள் அலர்ப்புவர். ஆனால் ஐயாவுக்கு இத்தகைய அடுக்களையிற் சமைக்கப்பட்ட உணவு வெண்டுகில் விசரித்த மேசைமேல் அழகிய உண்கலங்களிற் பரப்பி வைக்கப்படும். உணவு கொண்டுவருப்போது

மாத் திரம் மடைத் தொழிலாளர் உடையை மாற்றிக்கொள்வர். இச்செயல்கள் உண்போர் மனத்தை ஒருவாறு திருப்திசெய்கின்றன. இதே உண்மையான திருப்தியே என்பதை வாசகர்க்கு நுணர்வார்களாக. இங்கே கூறியவற்றைக் கவனிக்குமாறு அன்பாக நம்மவரை வேண்டி எடுத்த விஷயத்தை இத்துடன் முடிக்கின்றும். எங்கனிடையேயுள்ள குறைகளை எடுத்தாராய்வதால் குறை நீங்கி நிறை யுண்டாகுமென்ற நல்ல நோக்கத்துடனே எம்மா லிந்தக் கட்டுரை வரையப்பட்டது. குறையிலா மாந்தர் நிறையிலா எம்மாட்டி ரங்குவாராக.

8. “தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்”

(கோளும்பு; சகிராக் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டநர் தீரு மு நல்லதம்பி அவர்கள்.)

“கற்புடைய பெண்ணமிழ்து” என்றும், “சற்புக்கடர் பூண்ட இத் தெய்வமல்லது பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்டிலமா” லென்றும், “இல்லதெ னில்லவன் மாண்பானை வள்ள தென் இல்லவன் மாணக்கடை” யென்றும் பெரி யாங்குக் கற்புடைய நங்கையரின் பெருமை, அளந்தறியுந் தரத்ததன்று. உலகம் நன்னிகை தற்குச் சிறந்த காரணராவாரெனக் கூறப்பவொ பெண்டிரே தலை சிறந்தாரென்றல் மிகையாமே. கோடா தரசியற்றும் வேந்தர் சிறப்பும், முற்றத் தவிர வர் சிறப்பும், கற்றயுந்தடங்கிய புலவர் சிறப்பும், ஏனைய நல்லார் சிறப்பும் அவர் தந்தாயராகிய கற்பின் செல்லியர்க்கே பெருமையை யள்ளித் தந்து நிற்பனவாகும். கற்புடைய செல்வியரே அன்பினுக்குறைபுளாவர்; அறிவினுக் கிருக்கையாவர்; அரும் பெரும் பேற்றுக்கெல்லார் தாயக மாவர்; ஒழுக்கந் தழைத்து வளரும் உயர்நிலமாவர்; தாய்மையும் பெண்ணையும் உலகிற் றளராது நிலவச் செய்யுந் திருமகனிராவார். கற்பின் செல்வம் உலகத்துத் தலை சிறந்து விளங்குவதாக. மற்று; இக் கட்டுரையால், “தீயுங் கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்” னெனக்

தன்னை முனிந்து தன் பெயர் நாட்டிய தண்டமிழ் நாட்டுத்
தையலா ரொருவரின் வரலாறு விரித்துரைக்கப்படுமென்பது.

காளிரிப்பும் பட்டினத்திற் பெருஞ் சிறப்புற்று விளங்கிய
நிதிக்கிழவன் மாசாத்துவானின் அருந்தவக் தோன்றலாகிய
கோவலனுக்கு, அவன்றன் காதற் பரத்தையாம் மாதவியாற்
ரோன்றியவன், மணிமேகலை யென்னு மாதரசி. அவள் தன்
சன்னிமைப் பருவத்தே தன் தாயொடு பெளத்தப் பள்ளியை
யடைந்து துறவு பூண்டாள். பின்னர்த் தன் தந்தையின் குல
தெய்வமாகிய மணிமேகலா தெய்வத்தால் மணிபல்லபத்தை
யடைந்தனள். அடைந்த அந்நாள் ஆண்டின்ள கொழுவீரிலஞ்
சியினுள்ளிருந்து அமுதசுரபி யென்னும் வற்றூச் செழுங்கலம்
மிதந்து வருதலையும்,

“ஆங்கதிற் பெய்த ஆருயிர் மருந்து
வாங்குநர் கையகம் வருத்துத லல்லது
தான்னொலை வில்லாத் தன்மைய தாகும்”

என்றலையும் தீவ திலகையென்னுந் தெய்வ மங்கையா லறிந்து,
அப்பொய்கையை வலம் வந்து அக்கடிஞரையைப் பெற்றுக்கொள்
விரும்புடையாளாய் நின்றாளாக; அஃதவள் கையகத்தின்
உடமைய மணி மேகலை, “தனக்கென வாழாப்
புகைய புத்தரின் அருளடிகளை வணங்கி நின்
கண்ட தீவதிலகை யென்னுந் தெய்வப்பெண்,

பிறம் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
புத்த சல்விப் பெரும்புணை விடேயம்
நாணனிகளையும் மரணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாலியது தீர்த்தோர்
இசைச்சொ ளளவைக் கென்னு தீமிராது”

என்ப பசியின் கொடுமையையும், அதனைத் தீர்த்தோர் பெரு
மைமையையும், மழைவளங் குன்றியமைபா லுலகு வந்தாகி புயி
ரெல்லா முணவின்றி மடிந்தொன்று விசுவாமித்திர முனிவன்
நாயிறைச்சியை யுண்ணத் தொடங்கியமையையு மெடுத்துக்

கூறினள். மணிமேகலை “நாவலர்தீவிற் பசிப்பினியால் வருந்
துவோர்க்குக் குழவிமுகங் கண்டிரங்கிப் பால் சுரந் தளிர்க்குந்
தாய்போ லுணவளித்தலை விரும்பா நின்றேனென்றலும், இப்
பாத்திரத்தே நல்லறத்தை வழுவாது செய்யு மருளுடையார்
முதற்கண் உணவிட்டா லன்றி யினு சுரந்து காட்டாதெனத்
தீவதிலகை கூறி அவளைப் போய் வருகவேன விடையளித்
தாள். மணிமேகலை, மணிமேகலா தெய்வங் கொடுத்த மந்தி
ரத்தின் வளிமையால் வான்வழி யூர்ந்து காவிரிப்பூம் பட்டி
னத்தை பெய்தி, உளமலியு வகையளாய் அப்பிச்சைப் பாத்
திரத்தைக் கைபினைந்திக் தெருவழியே வருகின்றவள்;

“பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புட னீடேம்
பிச்சையேற்றல் பெருந்தக வுடைத்”

தெனக் கூறுகின்றாள். காஞ்சனபுரத்தினளும் பொதியமலை
யருகினொரு சிற்றியாற்றங்கரையின் முனிவனொருவனால் வைதலை
யேற்று, யானைத் தீயென்னுந் தணியாப் பசிரோயால் வருந்
தித் திரிபவளுமாகிய காய சண்டிகை பென்னும் வித்தியா
தர நங்கை யிதனைக் கேட்டுக்,

“குளனணி தாமரைக்கொழுமலர் நாப்பண்
ஒருதனி யோங்கிய திருமலர் போன்று
வான்றரு சுற்பின் மனையுறை மகளிரிற்
ரூன்றனி யோங்கிய தகைமைய ளன்றே
ஆதிரை நல்லா, ளவன்மனை யிம்மனை
நீ புகல் வேண்டு நேரிழை.”

“இவளது வரலாற்றினைக் கூறுவலின்னுங் கேட்டி: இவ்வாதிரை
யென்னு மடக்கொடியின் ஆருயிர்க் கொழுநன் சாதுவனெ
ன்ப் பெயர் கூறப்படுவான். அவன் இவளைவிட்டுப் பிரிந்து
போய்த் தன்னலம் விற்று வாழும் பொதுமகனொருத்தியைக்
காதலித் தொழுகினான். தன் பெரும் பொருளை யவளுக்குக்
கொடுத்தலினும் வட்டாடுதலினுஞ் சூதாடுதலினுந் தொலைத்
தான். இவளை யன்பின் விழையாது பொருளின் விழைந்த
அப்பொதுமகன், தன்னியல்புக்கேற்பப் பொருளுடையார் பிற
ரைக் காதலித்து இவளைக் “காணியி” எனக் கைவிட்டான்.

பயன் நூச்சிப் பண்புரைத்த பண்பற்ற மகளின் பாண்மை கண்ட சாதுவன் தன்னரும் பெறன் மனையா மாநிரையிடஞ் செல்லற்கு நாணினனாய், மரக்கலமேறிப் புறநாடு செல்லும் வாணிக மாக்களொடு தனியா வேட்கை மீதுரத் தானுஞ் செல்வானாயினன். இதனை யறிந்தாள், தூய உள்ளத் துத் துகளறு கற்புடையாய்தொடி ரல்லாளாதிரை; “என்னுயி ரனையான் இங்ஙனம் பொருள் தொலைத்தும் புறநாடு புக்கான் போலும். அன்ன னீண்டடைதற்கு நோற்பே” னென நோற்றன ளிருந்தாள்.

நள்ளிருள் யாமத்துக் கிம்புயல் கடிதிற் றோன்றிச் சாது வன் சென்ற கலத்தினைக் கனிழ்த்தது. அதனு ளிருந்தாருட் பலர் நீருளமிழ்ந்தி மாண்டனர். சாதுவ னென்பான் முரிந்த பாய்மரத்தினோர் துண்டைப் பற்றித் திரை யுகைத்துகைத் துத் தள்ளுதலால் பச்சைச் சீரையினிரு மருங்கும் பொருக் தித் தைக்கப் படுங்கால் வெள்ளரசியானது அச் சீரையினுட் புகுந்து புகுந்தெழுதல்போலக் கருநீரிடைத் தாழ்த்தும் மிகத்தஞ் சென்று ஒரு தீவின் கரையி லொதுங்கினான். ஒதுங்கிய சாது வன், கடற்கரை யடுத்த மணற்பரப்பில், கடலின்கண் நீர்தி யுழந்த அயர்வானும், பசிமிகுதியின் சோர்வானும், நடத்த லாற்றனாய் ஒரு மர நிழற்கட் கண்முகிழ்த்துப் படுத்துறங்கினான். அத்தீவின்கண் இக்கடற்கரையை யடுத்து வானளாவிய பனிமலையொன்றுண்டு. அதன்கண்ணே ஒருசார் மக்கள் வாழ்வார்கள். அவர்கள் நாகரென்னும் பெயரினர். அதனும் மலையும் நாகர் மலையென்று சொல்லப்படும். இவர்களுக்காலத்து மிகவுங் கொச்சை மக்களாய் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர் இரு பாலாரும் உடையுடுத்த வில்லை. அதனாலிவர் நக்கசாரண ரெனவும் படுவர். நக்கசாரணரென்பதற்கு உடையில்லாதவர் களாய் வாழ்வோரென்பது பொருள். இவர் மக்கட் பிணத்தை மகிழ்ந்துண்பர். கட்பருகுதலிற் றணியா வேட்கையுடையார். இங்ஙனமாயினும் இவரு ளாசிரிய மாணக்க முறையுமுண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலும் உலோகாயதக் கொள்கை யுடையராயிருந்தார். இவர்களுக்கென்று தனிமீய வழக்கு மொழியு மிருந்தது.

இனி, அவ்வுடைந்த நாவாயின் துண்டு மரங்களைப்பற்றி, அலைபொடு புரண்டு புரண்டு அலமந்து, குளிர் அடுக்கிப் பசுப்பிணியைப் பொருட்படுத்தாராய்ப் பிடித்த மரத்துண் டின் விதிலுள் செய்யாராய், அரிதின் உயிர் பிழைக்கப் போயினாருள் ஒரு சிலர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை யடைந்து ஸங்கமுடைந்ததா லிறந்து பட்டாரொடு சாதுவனு மொழிந்தா னெனக் கூறினர். அத்தீச் சொற் கேட்ட கற்பின் செல்வி யாகிய ஆதிரை, 'ஊர்ரேயோ ஒள்ளழலீமர் தாரீரேயோ' வென அரற்றிப் புலம்பினளாய்ச் சுடலையை யடைந்து, ஓரி டத்திற் குழி தேகாண்டி, அதனுள் லிறகினை யடுக்கித் தீ மூட் டிச் சிறந்த வென் கணவன், இறந்துசென்ற விடத்தினை யானு மடைவேனாக வெனக்கூறி அதனுட் புகுந்தாளாகப்,

“படுத்திடன் வைத்த பாயற் பள்ளியும்
உடுத்த கூறையு மொள்ளொரி யுற(து)
ஆடிய சார்தமு மசைந்த கூந்தலிற்
குடிய மாலையுந் தொன்னிறம் வழாது
விரை மலர்க் தாமரை யொரு தனி யிருந்த
திருவின் செய்யோன் போன்றினி திருப்ப”,

அந்தோ “இந்தக் ‘தீயுங்கொல்லாத் தீவினை யாட்டியேன்’ யாது செய்குவ” என எ ளங்கினவளாய் நின்றாள். அது போழ்து “ஆதிரையே கேட்டி! நின் பெறுதற்கரிய கணவன் திரையா லுந்தப்பட்டு நாகர்வாழ் மலைப்பக்கத்தினைச் சார்ந்த னன். ஆண்டுப் பலவாண்டிருக்க மாட்டான். சந்திர தத்த னென்னுமொரு வணிகனொடு கப்பலேறி யீங்கு வந்து தோன் றுவன். கவலை யொழியக்கடவாய்” என விண்மொழி யொன் றெழுந்தது. அதுகேட்ட ஆதிரை, நன்னீர்ப் பொய்கை புகுந்து தினைத்து வருவான் போன்று மனங் கவலுதலில்லா ளாய்த் தன் வீட்டையடைந்து, “என் கண்ணுண் மணியினை யான் விரைவினிங் குறுவானாக”, என்று நல்லறஞ் செய்தலிற் சிறிதும் வழுவாளாய், மழையைத் தஞ்சொல்லாற் பெய்விக்க வல்ல பத்தினிப் பெண்டிரும் விரும்பித் தொழ்த்தக்க வியப் பினை யுடையாளாய் விளங்கினாள்.

இப்பால், சாதுவன் துயிலா நிற்புழி அச்சம் பயக்குர் அம்மலைக்கண் வாழும் பிணர்தின்னிகளாகிய நாகர் சிலர் அவ் வழிப்போவார் அவனைக் கண்ணுற்றனர். கண்ணுற்று, இவன் மிகவும் வருத்தியவனாய்த் தனித்தீண் டடைந்தான். இரங்கத் தக்கானான இவனது தகைதிரம்பிய உடம்பு நமக்கு விருந் துணவாகுமென்று கருதிச் சிறிதுபொழிதிவனைக் கொடியாம் வினையாடிக் களித்துப் பின்ன ருண்டேபென அவனை பெழுப் பினர். எழுப்பலுஞ் சாதுவனெழுந்தான். எழுந்து தன்னைச் சூழ்ந்து நிற்கும் புதியோரது அச்சுறுத்துந் தோற்றத்தினைக் கண்டான். பண்ணுஞ் சென்று பொருளீட்டும் வணிகர் பலப் பல நாட்டு மொழிகளு முணர்ந்து கொள்ள லீயல்பன்றோ? அவ்வாறே அந்நாகர் மொழியையுஞ் சாதுவ வணிகன் பயின் றிருந்தான். அதலைவனவரோடும் மொழியாற் கட்டுரைக் குங்கால், 'இவனோ ரறிவுடையான், நம்மோடு மிடைபுடையான் போலு' மெனக் கருதி அவனை யஞ்சி நெருங்குதலின்றி விலகி நின்று, தாஞ் சொல்லவேண்டியவனவற்றைச் சொல்லி அவனுக் குதவி புரியக் கருதி, 'மிக்க திறவினை யுடைபோய்! இவ்விடத் தெம்முடைய குருமக னுள்ளான். அவனிடத்து வரின் நீ வேண்டிவனவற்றைச் செய்து உவப்பியான், வருக! எனத் தங் குருமகனிடத்துக் கழைத்தனர். அதற் குடன்பட்ட சாது வன் அவருடன் சென்று, கன் நிறைக்கப்பட்ட பாளைகளும், மிக்க புலால் நாற்றமும், வெள்ளிய எலும்பின் வற்றலுங் கலத் திருந்த மர நீழலிலே ஆண் கரடியானது தன் பெட்டைக் கரடியோ டிருந்தாலொப்ப, பாண்டும் மயிரக்கற்றை நிறைந்து, நகங்கள் நீண்டு மிகக் கரிதான உடம்பினோடு ஆடையின்றித் தன் பெண்டோ டிருந்த குருமகனைக் கண்ணுற்று, அந்நாகர் மொழியினு லவனைத் தன்வயமாக்கி மகிழ்வித்தான். அக்குரு மகனு மவனை நோக்கி நீ யிங்குப் போந்த காரண மென்னென் னினாவச் சாதுவன் தனக்குற்றதை பெல்லாம் விளம்பினான். விளம்பலும்,

“அருந்துத லின்றி யலைகட னுழந்தீதான்
வருத்தின னளியன் வம்பின் மாக்கான்
நம்பிக் கிளையனோர் நங்கையைக் கொடுத்து
வெங்களு முழுவும் வேண்டிவ கொடு”

மென அருள் தழைப்ப முகமலர்ந்து அக்குருமகன் கூறினானாக. அவ்வரை கேட்டுத் துணுக்குற்ற சாதுவன், உள மிக மெலிந்து, 'நின் வாரியினின்று கொடிய சொற்களைக் கேட்டேன். தின்றார் குறிக்கப்பட்டவை பெனக்கு வேண்டப்படார்' வென்றான். அதனைச் செவியுற்ற குருமகன், 'என்னை இவன் பேதமை யிருந்தவாறு? கொந்து வந்தடைந்தானென விரங்கி யான் அன்போடு கொடுப்பவற்றை யேற்றுக்கொள்ளா திருந்தான். இஃதென் தலைமைக் கிழக்காயிற் றென்றலையுங் கருதாது விட்டான்' எனச் சின வியவொய்யப்,

“பெண்டிரு முண்டியு மின்றெனின் மாக்கட்
குண்டோ ஞாலத் துறுபயன்' உண்டெனிற்
காண்குவம் யாங்களுங் காட்டுவாயாக,

வெனக் கடுகித் துரைத்தலுஞ் சாதுவன்:-உண்டார்க்கு மயக் கத்தினைச் செப்புங் கொடிய கள்ளினையும், உயிர்க்கொலையினையுந் தெளிந்த அறிவினை யுடையார் வெறுத் தொதுக்கினர். கட்டுடித்தான் வெறியினான் மயங்கித் தானின்னது செய்வதென்றறியாமல் விறுகொண்டு செய்யுந் தீங்குகளுக் களவுண்டாங்கொல்? கட்டுடிதலைக் கொண்டார், உயிரைக் கொடுத்துத் தம்மைக் காக்கவல்ல நண்பராயினென்? தமக்களப்பில நன்றிகள் செய்து போந்த நல்லராயினென்? அவர்க்குத் துன்பஞ் செய்யப் பின்னில்லார் கண்டாய்.

“என்றான் முகத்தே யுமின்னாதா லென் மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக்களி”

யென நங்கள் பெரியாரொருவர் கூறிப்போந்தவாறு கட்டுடியனைப் பெற்ற தாய்கூட அன்பினொடு நோக்குவதற்கஞ்சுவன். கள் ஒருவனது இயற்கை வாழ்வினை முற்றும் மாறச் செய்யும். அமைதியுடையானைச் சினமுடையானுக்கும். அன்றலர்ந்த நாண்மலர் போலுஞ் செழிய முகத்தினைப் பேயின் முகம்போலாக்கிவிடும். கண்டேண்ட முடையவாய்த் தெளிந்திருக்கவேண்டிய கண்களைச் செந்நிறமுடையவாக்கிப் பார்க்கின்றார் வெறுத்தொதுக்கச் செய்யும். தேனும் பாலும் கலந்தாலொப்ப அன்பினைக்

குழைத்து ஒருவர்க்கொருவ ரூட்டுந் தகுதி படைத்த குடும்ப வாழ்ச்சையில், பெற்றார் மக்களையும், மச்சள் பெற்றாரையும், உறவின ருறவினரையும் வெறுத்துப் பகைத்துக்கொள்ளச் செய்யும். பெரியாரை மதித்தலை அடியோடு கொலைத்துளிமர், நம்முடைய உயிர் நமக்கெத்துணை யருமையுடையதீகா, அக் துணையே ஏனைய படைப்புகளுக்கு மென்றலை யாம் மறந்திடல் கூடாது. இவ்வகில் ஒவ்வொருயிரும் தத்தம் உடம்பினிடத்தே அளவுமீறிய பற்றுடையதாயிருக்கின்றது.

உலகிடைப் பிறந்தார் இறந்துபட்டுப் போத லுண்மையாத லால் நல்வினை செய்தார் நல்லவுலகினை யெய்துதலும், தீவினைசெய்தார் தீயவுலகினை யெய்துதலு முண்டாமென வுணர்தலால் சுற்று வல்லராயினார் இவை திமைக்கு வித்தாவனவென வெறுத்தொதுக்கினார்களா னென்றான். என்றலுந் தர் னெப்பொழுதாயினுங் கேட்டிராதனவும், தங் கொள்கைக்கு முற்றும் முரணாயினவுங் கூற்றினதைவின வியப்பெய்திக் குடர் குலங்க எள்ளல் நகை புரிந்து உடம்பினை விட்டு நீங்கு முயிரானது, உருப்பெற்றுப் பிறிதோரிடம் புகுமெனக் கூற நின்றன்' அவ்வயிர் எவ்வாறு சென்று பிறிதிடம் புகும்! அதனை யெமக்குத் திறம்பட வெறித்து விளக்கக் கடவா யென்றான், என்றலுஞ் சாதுவன், 'உயிரானது தன்னைவிட கூடி வாழ்கின்ற காலத்து இவ்வுடம்பானது தனக்குற்றதை யெல்லாமறிந்துகொள்கின்றது. ஆயின் தன்னை விட்டு உயிர் நீங்கிய காலத்துத் தன்னை வெட்டினாலும், எரித்தாலும் ஒன்றுமுண்டாது வாளா கிடக்கின்றது. ஆகவே யுடம்பினின்று போனதொன்றுண்டென்பதை யுணரக் கடவாய். அங்நனம் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்த உயிர்கள் போயடையு மிடமுண்டென்பது யாவராலுங் கொள்ளப்பட்ட தொன்று. அன்றியும் உடம்பானது சுண்டுத் தனித்திருப்ப, உயிரானது பல காலத துரங் கடந்து மிக்க சேய்மைக்கட் சென்று மீளுதலை கீ கனவினுங் காணுமை. என்றான். அதுகேட்ட அந்நாகன் நல்லுணர்வு மிக்கானை அச்செட்டியின் சிறந்த அடிகளில் வீழ்த்து

“கள்ளு முனுங் கைவிடி னிவ்வுடம்
புள்ளறை வாழுயி ரோம்புத லாற்றேன்”

யாமிறக்குங் காணு மெமக்குப் பொருந்திய வாற்றா னியற்றத்தகு
நல்லற மியப்புதி, யென விரந்து நின்றான். அவன் துணிவு
கொண்டு தன்னிலையை மாற்ற விழைந்ததை யுன்னி யுவகை
பூத்த சாதுவன், நன்று நன்றென மலர்ந்து, யான் கூறிய
வற்றை யன்போ டேற்றுக் கொண்டமையைப் பெரிதும் பாராட்
டுகிறேன்! நன்னெறிக்கட்ப டர்வாயாக! ஒல்லும் வகை தீயு
ளுற்றுதற்சேற்ற அறநெறி விளம்புவல் விஞும்பிக்கேள்:—

“கப்ப லுடைந்தகனாலோ வேறு சாரணத்தாலோ இந்
நாட்டின படைத்தாரைக் கோறல் புரியாயால், அன்போ
டேற்று நன்மொழி யுரைத்து, அவர்க்கு வேண்டிவன தந்து
பாதுகாத்துச் செல்வழிச் செல்ல னிந்திதி! மூத்திறக்கும்
வில்ங்கினங்களை யுண்டன்றி எப்பொருட்டானு மேனையவற்றை
யழித் துண்ணலைச் செய்யாதிரு! தீயனவற்றை மறந்துஞ் செய்
யாச் செம்மை தலைக்கொள்! இவைபிறறைக் கடைப்பிடித்
தொழுதுதல் தீனக்குச் சாலுவதாகும்” எனச் கூறினாகை.
நாகர் தலைவன் எமக்குப் பொருந்துமாறு கூறிய இவ்வறங்களை
யாம் மேற்கொள்வோம்.

“பண்டும் பண்டுங் கலங் கவிழ் மாக்களை

யுண்டே மவர்த முறு பொரு ளீங்கிவை

விரை மர மென்றுகில் விழுந்திக் குப்பையோ

டிவை யிவை கொள்கெ”ன வெடுத்தனன் கொணர்ந்து

மகிழ்வொடு கொடுத்து அவ்வழி வந்த மாக்கல மொன்றினேற்
றிச் சந்திரத்தனென்னும் வாணிகனொ டிவ்வூர்க்கு வரவிடுத்தான்.
அன்னோ னிரந்தர் புகுந்து இப் பெண்ணரசியொடு
பலவாறு கொடை வழங்கிச் செவ்வனம் வாழாநின்றான். இத்
திறத்தினள் காணிவ் வேந்திழையாகிய ஆதிரை, “இவள்
கையாற் பிச்சை பெறக் கடவாய்” என்றனள். அதுகேட்டு
மகிழ்ந்த மணிமேகலை ஆதிரையி னில்லம் புகுந்து புணையாத
ஓவியம்போல் நின்றலும், அவ்வாதிரை அவளைத் தொழுது
வலங் கொண்டு “பாரக மடங்கலும் பரிப்பிணி யொழிவதாக”
வென வாழ்த்தி, நன்மொழி யுரைத்து அமுத சூரபி நிறையு

மாறு ஆருயிர் பருந்தினைய தன் கட் பெய்து மகிழ்ந்தாள். அன்று தொடக்கலம் எத்தனை பெயர்க் களரி யள்ளி யிடினுங் குறைவற்றதாகிச் சுரந்து நின்றது.

9. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாகரீகம்.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களது நாகரீகம் அந்நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளில் எழுதப்படும் நூல்களால் நன்கு வெளிப்பாகுமென்பது சரித்திர உண்மையாகும். நூல் எழுதும் புலவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் வழங்கும் பழக்க வழக்கங்களும், பரஸ்பரிருக்கும் கொள்கைகளும் அவர் நூல்களில் இலமறை காய்போல் அமைந்து விளங்குவது இயல்பேயாகும். பண்டைக் காலத்திற் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்துவந்த வாழ்க்கையின் தன்மையையும், அவரது உடை, நடை முதலிய நாகரீக முறைகளையும் நாம் இக்காலத்தி லறிந்து கொள்வதற்குச் சங்க நூல்களெனப் பெயர் புனைந்துள்ள சீரிய நூல்களை சிறந்த ஆகாரமாக இலங்குகின்றன. பழந்தமிழ் நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தில், அக்காலத்திய தமிழ் மக்களது பழக்க வழக்கங்களும், அக்காலத்திய அரசியல் முறைகளும், தமிழ் மக்கள் பல துறைகளிலும் எய்தியிருந்த மேன்மையும், சிறப்பும் செவ்வனே விளங்குகின்றன. இந்நூல் முடியுடை வேந்தராய்த் தமிழ் நாட்டிற் செங்கோலோச்சிய மூவர்க்கும் உரித்தாயிருத்தலின் அதனிடத்துக் காணப்படுகிற நாகரீக முறைகள் தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்தவைகளை பென்று கொள்வதற்கு அத்தாட்சியாகின்றது.

பண்டைத் தமிழ் மக்களது நாகரீகத்தை ஆராயப் புகுமுன்னர், அக்காலத்திற் தமிழ்மொழி பரவியிருந்த நாட்டின் விஸ்தீரணத்தை அறிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகும். ஒரு காலத்தில் இமயமலை முதல் தென் குமரி வரையுள் தமிழ் மொழியே பரவியிருந்த தென் துன்பின் ஆரிய வகுப்பார் இங்கு குடியேறிய காலத்தில் வடபாகத்தில் ஆரியமும், தென்பாகத்

தில் தமிழும் வழங்கலாயின வெனவுஞ் சிலர் கருணுகின்றனர். எனினும் அக்காலத்திய தமிழ்காட்டின் பரப்பை ஐயப் திரிபற அறுதியிட்டுக் கூறுதற்குப் போதிய சான்றுகள் தமிழ் நூல்களிற் கிடைப்ப தரிதா யிருக்கின்றது. மிகப் பழைய காலத்திற் தமிழ் மொழியி லெழுதப்பட்ட பனுவல்கள் இக்காலத்திற் பெரும்பாலும் இல்லா தொழிந்தன. தமிழ் மொழியில் மிகப் பழைய நூலாகத் தற்பொழுது நாம் காணக் கிடைத்திருப்பது “தொல்காப்பியர்” என்னும் இலக்கண நூலேயாம். “இலக்கிய மின்றே இலக்கண மின்றே” என்னும் அகத்தியத்தாலும், “இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கணம் இயம்பலின்” என்னும் நன்னூல் வழியாலும், தொல்காப்பியர் என்னும் இலக்கணத்திற்கு முன்னரே தமிழ் மொழியிற் தலைசிறந்த இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

ஆயினும் தமிழ் மொழியிற் தற்போதுள்ள நூல்களைத் துணையாகக்கொண்டு ஆராயுமிடத்து, தமிழ்நாடு வடக்கே திருவேங்கட மலையையும், தெற்கே குமரியையும் மற்றிரு பக்கங்களிலும் நெடுங் கடலையும் எல்லையாகக்கொண்டு விளங்கிற்றென்று தெரிகிறது. “வடவேங்கடந் தென் குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுகம்” என்று தொல்காப்பியப் பாயிரங் கூறுகின்ற மையானும்,

“நெடியோன் குன்றமும், தொடியோன் பெளவமும்
தமிழ் வரம் பறுத்த தண்புனல் நாடு”

என்று சிலப்பதிகாரங் கூறுகின்றமையானும் அக்காலத்திய தமிழகத்தின் பரப்பு நன்சறியப்படுகின்றது.

இனி அக்காலத்திய தமிழ் மக்கள் நாகரீக முறைகள் என்று வருதப்படுகிற பல துறைகளிலும் தலைசிறந்து விளங்கினார். இக்காலத்திற் போலவே அக்காலத்தினுஞ் செல்வம் மலிந்த நாடே சிறப்புடைய தெனக் வருதப்பட்டது.

“பொன்னினாகும் பொருபடை அப்படை
தன்னினாகுந் தரணி தரணியில்
பின்னையாகும் பெரும் பொருள் அப்பொருள்
துன்னுங் காலை துன்னாதன இல்லையே”

என்று சிந்தாமணி ஆசிரியர் கூற்றுக் கிணங்க பொருள் மிகுந்த நாடே புகழாலும், ஆற்றலாலும், சிறந்து விளங்குமென்பது எக்காலத்தும் ஏற்ற ஓர் உண்மையாகும். இவ்வுண்மையைப் பண்டைக் காலத்திய தமிழ் மக்கள் ரன்சறித்திருந்தனரென்பதற்கு அவர்கள் கைத்தொழில், வாணிபம் என்னும் இரண்டையுங் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் போற்றி வளர்த்த முறையே போதிய சான்றாகும்.

தமிழ் நாட்டில் விளந்த விள பொருள் அயல்காடுகளுக்கேற்றமதி செய்ய விடாது, அவற்றைக் கைத்தொழில் நுண்மையால் பல்வகைப் பொருள்களாக அமைத்துக் கொள்வதில் பண்டைய தமிழ் மக்கள் மேம்பட்டிருந்தனர். சோழநாட்டின் இராசதானியாகிய புகார் நகரத்தில்,

“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
சட்டும் நண்வினைக் காருசர் இருக்கையும்”

விளங்கின; என்று ஆசிரியர் கூறுகின்ற ராகலின் பட்டாலும், கம்பளத்தாலும், பருத்தி நூலாலும் மெல்லிய ஆடைகள் செய்ய வல்ல சாலியர் தமிழ் நாட்டில் விளங்கினரென்பது இனிதுணரப்படும். பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரைமா நகரிலும்,

“நூலினும் மயிரினும், நுழைநூற் பட்டினும்
பால்வகை தெரியாப் பன்னூறடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்”

விளங்கிற்றெனச் சிலப்பதிகாரங் கூறுவதால்; நுண்ணிய பருத்தி நூலாலும், பட்டு நூலாலும், கம்பளத்தாலும் நெய்யப்பட்ட பலவகையான ஆடைகளை வெவ்வேறாகப் பிரித்து அடுக்கடுக்காய் வைத்திருந்த நறுமடிகள் நிறைந்த பண்டசாலைகள் வீதிகளில் விளங்கிற்றென்பதும் வெள்ளிடை வெற்பு. எனவே சோழநாட்டிலும். பாண்டிய நாட்டிலும் அக்காலத்திய கைத்தொழில் செழித்திருந்ததென்பது மேற் கூறிய போந்தவற்றால் நன்கு விளங்குகின்றது.

ஆடை செய்யுந் தொழிலன்றிக் கைத்தொழில்களும் மேம்பாடடைந்திருந்தன வென்பதைச் சிலப்பதிகாரமென்னுந் சீரிய

நூல்வழியாய் அறிகின்றோம். இன்னும் பல்வகைப்பட்ட நவ மணிகளின் பிறப்பு முதல் சிறப்பீராகிய வகைபெல்லாந் தெரிய வல்ல வணிகரும், சாதாரணம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பு நகம் என்னும் நால்வகைப்பட்ட பொன்னின் வகைகளே, நன்குணரத்தக்க பொற்.தொல்லருந் தத்தத் தொழில் முறையில் மேம்பட்டு விளங்கினர். சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்வதற்கே காரணமாயிருந்த அருமையான வேலைப்பாடுடைய சிலம்புமேலையும் இங்கு நடைபெற்ற தென்பது ஈண்டு கவனித்தற்குரிய தொன்றும் இக்காலத்தினர் நாகரீக நகைகள் என்று போற்றிப் புகழ்கின்ற அணிகளிற் பல அக்காலத்திய மாதரால் அணியப் பெற்றிருந்தன வென்று சிலப்பதிகார வாயிலாய் அறியக் கிடக்கின்றது. இரக்கல்லணிகளிற் பல இன்னுந்தென்னுடுகளில் வழங்கி வருதல் கண்கூடு.

அக்காலத்திய வாசனைத் திரவியங்களைப்பற்றி ஆராய்வோமானால், அவையுந் தமிழ் நாட்டாரது நாகரீகத்தன்மையை நன்கு விளக்குவனவாம். இதற்குப் “பூம்புகார் நகரத்தில் வண்ணமும் சண்ணமும், தண்ணருஞ் சார்தமும், பூவும், புகையும், விரையும் விடிகளில் விலை கூறி விற்கப்பட்டன” என்பது நற்சான்று பகரா நிற்கும்.

இன்னும் அக்காலத்திய தமிழ் நாடானது நிலம் வழியாயும், நீர்வழியாயும், பல அபல்நாடுகளோடு வாணிபஞ்செய்து வந்ததென்பது சரித்திர வாயிலாய் அறியக் கிடக்கின்றது. புலவர் பாடும் புகழ்மைந்த புகார் நகரத்தில்,

“கலத்தினும் காலினும் தருவனர் சுட்டக்
குலத்திற் குன்றாக் கொழுங் குடிச் செல்வர்”

வாழ்ந்து வந்தார்களென்று சிலப்பதிகாரங் கூறுவதாற் கூடல் கடந்து வாணிபஞ் செய்யும் வழக்கம் அக்காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் நிலபெற்றிருந்த தென்பது நன்குணரப்படும். அன்றியும்,

“கிரின் வந்த நிமிர் பரிப் புசுவியும்
கூலில் வந்த கருங்கரி மூடையும்
வட மலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குட மலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென் கடல் முத்துங் குணகடற் றுகிரும்
சங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனும்
சுழிக் துணவுங் காழகத் தாக்கமும்”

என்று பட்டினப் பாலே கூறுவதாற் பண்டைக் காலத்திய தமிழ் நாட்டின் வாணிபப் பொருள்கள் ஒருவாறு அறியப்படுகின்றன. கிரேக்கரும் வாணிபத்தின் பொருட்டுத் தம் நாட்டை விட்டுத் தமிழ்நாட்டைந்தன ரென்பது சுண்டு குறித்தற்பால் தொன்று. இதற்குத் தற்காலத்தி லாங்காங்கு வெட்டியெடுக்கப்பட்டுள்ள ஆய்நாட்டு நாணயங்களை நற்சான்றும்.

இவ்வாறு கைத்தொழிலாலும், வாணிபத்தாலும் தலை சிறந்த தமிழ் நாட்டில் நீர்வளம் நிலவளம், மலைவளம் முதலிய வளங்களெல்லாம் பொருந்தி யமைந்திருந்தமையால் பயிர்த் தொழிலாகிய பழுதற்ற தொழில் மகோன்னத நிலை யடைந்திருந்தது. சோழநாட்டில் பொன்னி யாறெனும் மதுராழியை யுடைய காவிரி தன் நலம் பொருந்திய நலத்தால் “சோழவள நாடு சோறுடைத்து” எனப் புலவர் இழுமென் மொழியால் விழுமியது கூறுமாறு வளம் பெருக்கியது. பாண்டிநாட்டில் வையை ஆறு நீர்வளத்தாற் சிறந்து செல்வத்தைப் பெருக்கியது. சேர நாட்டிற் பொருளையென்னும் பொய்யாந்தி விளங்கித் தோன்றிற்று.

“முதிர்பூம் பரப்பின் ஒழுகு புனல் ஒத்துளி
மதுகரம் ஞிமிரெடு வண்டினம் பாட
நெடியோன் மார்பில் ஆரம்போன்று
பெருமலை விலங்கிய பேரியாற்றடை கரை”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதால் இவ்வாற்றின் வளமும் சிறப்பும் ஒருவாறு அறியப்படும்.

ஆக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் விவிக சமயங்கள் பரவியிருந்தன வென்பதும் (தமிழ் மக்களது அறிவின் அளவிற்கும் மண்பான்மைக்கு மேற்ற படைதிறப்பட்ட தெய்வங்கள் வழிபாடு செய்யப் பெற்றன என்பதும்) ஆங்காங்கு அறவோர்

பள்ளிகளுள், இறையேன் கோவில்சுளும் அமைப்புற்றிருந்தன வென்பதும் சிலப்பதிகாரத்தினால் அறியக் கிடக்கின்றது.

அன்றியும் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தில் துறவறம், இல்லறம் என்னும் இருவகை அறங்களும் நிலைத்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ்வுலக வாழ்வு “மலையாடு மஞ்ச” எனவும், “நீர்மேற்குமிழி” யெனவு மெண்ணிய ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு வந்தார்களென்பதற்கு சுவர்தி யென்னும் பெண்மணியின் துறவும், மணிமேலையின் துறவுமே சான்றாகும். இவ்வாறு துறவறத்தை மேற்கொண்டிருந்தவர்களுள் பெருமையும், பெருமையும், வலியையும் சுவர்தியடிசனது சரிதையால் நன்குணரற்பாற்று.

“செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்க லாதார்”

எனப் பொய்யில் புலவர் நீத்தார் பெருமை என்னும் அதிகாரத்திற் கூறியவாறு ஆக்கலும் அழித்தலும் துறவறத்தை மேற்கொண்டிருந்த அடிசலிடம் விளங்கிக் தோன்றுகின்றது. இல்லறத்தை மேற்கொண்டவர்கள் அறவோர்க் கழித்தல், அந்தண வேம்பல், துறவோர்க் கெதிர்தலாகிய அறங்களை ஒல்லும் வகையால் இயற்றி வந்தனர்.

இன்னும் கண்ணுக்கு இனிமை பயக்கும் இயற்கை நலத்தில் எழிலுறு காட்சியினும், காணுந்தோறும் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து உவகை ஊட்டும் ஓஷியத்திலும், சிந்தைக்கு இன்பம் பயக்குஞ் செய்யுள் நயத்தினும், இசையின் நயமே சிறந்த தென யாவரும் இசைந்து கூறுவர். இத்தகைய இசையினைப் போற்றி வளர்த்து அத்துறையில் மேம்பாடடைந்த நாடுகள் நாகரீகத்தில் நனி சிறந்தவைகளெனக் கருதப்படுகின்றன. அக்காலத்திற் தமிழ் நாட்டின்கண் வழங்கிவந்த இசைக் கருவிகளையும், இன்னிசையிற் தமிழ் மக்க ளெய்தியிருந்த புலமையையும் அறிந்துகொள்வதற்குச் சிறந்த குறிப்புகள் சிலப்பதிகாரத்தாற் கிடைத்திருக்கின்றன.

“குழலினும் யாழினும் குரல் முதல் ஏழும்
வழுவின் றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும் பெறல் மரபில் பெரும்பாணிநுக் கையும்
அமைந்து விளங்கின”

என்பதும் இவண் குறித்தற் குறித்துடைத் தென்க. தமிழ் நாட்டில் பாடல் மேம்பட்டிருந்தது போன்றே ஆடலுங் கூற்தும் அழகாய் நடத்தப்பெற்றன வென்பதும் சிலப்பதிகாரக் தால் நன்கு விளங்குகின்றது.

எனவே இதுகாறுங் கூறிப் போந்தவற்றூற் பன்டைய தமிழ் மக்கள் நாகரீகத்தின் மகோன்னத நிலையை யடைந்திருந்தனரென்பது வெள்ளிடை வெற்பெனத் தெள்ளித் திற்போதரும்.

ஔவையார்

ஔவையாரின் பெயரைக் கேள்விப்படாத தமிழ் மக்களீரார். முற்காலத்தில் பெண்களும் நமது நாட்டில் கண்ணிற் தேர்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு ஔவையாரே போதுமான சாட்சியாவார். அவரது அருமையான வாக்கியங்களை ஆண்மக்களே யன்றிப் பெண்மக்களும் அடிக்கடி நமது நாட்டில் வழங்குகின்றனர். அவ்வம்மையாரைப் பற்றிய கதைகள் கணக்கிலடங்கா. அவற்றுட் சிலவற்றை சுண்டிக் கூறுவாம்.

முன்னொரு காலத்தில் சோழநாட்டில் பகவன் என்னும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஆதியென்னும் புலிச்சியை மணஞ்செய்து கொண்டான். பிறகு அவள் தன்னோடு தேசசஞ்சாரஞ் செய்ய வேண்டுமென்றும் பிறக்கும் பிள்ளைகளைப் பெற்ற இடத்திலேயே விட்டுச் செல்ல வேண்டுமென்றும் சொன்னான். தன்னைப் பரிசோதிக்கப் பகவன் இங்கனம் கூறினன் என்று நினைந்து, ஆதி அதற்கிசைந்தான்.

ஆதி, தான் முன் எண்ணியது தவறென ஆறியுங்காலஞ் சம்பித்து வந்தது. அவளுக்கு முதற்குழந்தை பிறத்தலும்,

தாங் கூறியவாறு அங்கேயே அதனைப் போட்டு வருமாறு பகவன் கட்டளையிட்டான். ஆதிக்கு இது பெரும் பாதகமாகத் தோன்றியது. ஆயினும் கணவன் கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சியும், தன் வாக்குறுதியை நினைத்தும் அங்நனம் செய்ய இணங்கினள். எனினும் அவள் மனம் வருந்தி நின்றபோது அக்குழந்தை,

இட்டமுடன் என்றலையில் இன்னபடி என்றெழுதி
விட்ட சிவனும் செத்துவிட்டானே—முட்டமுட்டப்
பஞ்சமேயானாலும் பாரமவனுக் கண்னய்!
நெஞ்சமே யஞ்சாதே நீ.

என்று சொல்லிற்று. அதைக் கேட்ட ஆதி ஒருவாறு தேறி அந்தக் குழந்தையைப் பிறந்த இடத்திலேயே வைத்துச் சென்றான். அந்தக் குழந்தையே அருந்தமிழ் புலமை வாய்ந்த ஒளவையார் என்க.

பிறகு ஆதியும் பகவானும் தாங் சென்ற வழிகளில் வெவ்வேறு இடங்களில் உப்பை, அதிகமான், உறுவை, கபிலர், வள்ளி, திருவள்ளுவர் என்போரைப் பெற்றார்கள். ஆதியின் மக்களில் ஒளவையார், உப்பை, உறுவை, வள்ளி என்ற நால்வரும் பெண் மக்கள், மற்ற மூவரும் ஆண்மக்கள். இந்த எல்லாக் குழந்தைகளும், பிறந்தவுடனேயே ஒளவை மாதிரியே பல வேறு விதங்களில் தாயின் கவலையை மாற்றி அவளை யனுப்பினர். அநாதையராக விடப்பட்ட இவர்களைச் சிலர் எடுத்து வளர்த்தனர். எக்குலத்தார் இக் குழந்தைகளை எடுத்து வளர்த்தனரோ, அக்குலத்தவராக இவர்கள் நினைக்கப்பட்டார்கள்.

இவர்களில் ஒளவையார் பாணர் சாதியாரால் வளர்க்கப்பட்டதால் அவர் அக்குலத்தவராகக் கருதப்பட்டனர். அவர் அதிககாலம் வாழ்ந்திருந்ததால் 'கிழவி' என்ற பொருள் தரும் ஒளவையாரென அழைக்கப்பட்டனர்.

ஒளவையார் இறு வயதிலேயே கவிபாடுஞ் சக்தி பெற்றிருந்தனர். பல பெரியோர் அவரைப் பொன்னேபோற் போற்றி வந்தனர். அவர்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் பாரி என்னும்

ஒரு சிற்றரசன் இருந்தான் ஓளவையார் தன் ஊருக்குவரும் பொழுதெல்லாம், அவன் அவரை உபசரித்துப் பல பரிசுகளைக் கொடுப்பது வழக்கம். ஒருநாள் அவரிடத்திருந்த அன்பு மிகுதியால் அவரைத் தன் ஊரிலேயே இருக்கச் சொன்னான். தேசசஞ்சாரஞ் செய்யும் இயல்பையுடைய ஓளவையார் இதற்கிசையாது அங்கிருந்து சென்றனர். சென்றவர்க்குப் பாரி பரிசுகள் கொடுத்து அனுப்பி அந்நாட்டு எல்லையைக் கடக்கு முன் அவர் எடுத்துச் சென்ற பரிசுகளை எல்லாம் பறித்து வரத் தன் ஆட்களுக்குக் சட்டளையிட்டான்.

பொருள்களைப் பறிகொடுத்த ஓளவையார், பாரியிடம்வந்து நடந்ததைக் கூறினார். அதைக் கேட்ட பாரி, விசனப்பட்டவன் போல் நடித்துக் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிப்பதாகக் கூறிப் பலநாள் விசாரணை நடத்தினான். விசாரணை முடியும் வரை ஓளவையார் அவன் ஊரிலேயே இருக்க வேண்டியதாயிற்று. முடிவில், பாரிதானே முதற் குற்றவாளியென்றும், ஓளவையார் தனது ஊரில் இருக்க மறுத்ததால், அவரைத் தான் அங்கு இருத்த இந்த யுக்தி செய்ததாகவுங் கூறி அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். பிறகு அவருக்கு முன்னிலும் அதிக மாகப் பரிசுகள் கொடுத்து அனுப்பினான்.

அக்காலத்தில் பழையனூர் என்னும் பதியில் புன்செய்ப் பயிர் செய்யும் காரியென்னும் உபகாரச் சிந்தையுள்ள எளிய வேளாளன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஓளவையாரிடம் பெருநட்புக் கொண்டவன். ஓளவையாரைப் பிரிய விரும்பாத அவன், ஒருநாள் ஒரு களைக்கொட்டை மாலேப்பொழுதில் அவர் கையிற் கொடுத்துத் தன் கொல்லையிலுள்ள களைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்குமாறு சொன்னான். அன்றியும் தான் வீரைவில் திரும்பிவரும்வரை காத்திருந்து களைக்கொட்டைத் தன்னிடங் கொடுக்க வேண்டும் என்றுங் கூறிச் சென்றான். சென்றவன் இரவில் அக்காலத்தில் வந்து சேர்ந்தான். அவன் வருகையை அதிக நேரம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஓளவையார், அவன் காலந் தாழ்த்து வந்ததை விசனத்துடன் தெரிவித்தனர். ஓளவையார் இருட்டில் எங்கும் செல்ல மாட்டார் என, அவன் அறிந்தவன் ஆதலால், அவரைத் தன் வீட்டில் அன்று தாம

தித்துச் செல்லத் தான் செய்த உபாயம் இதுவென்று கூறினான். ஒளவையார் கேட்டு மனமகிழ்ந்து அவனீந்த கஞ்சியைக் குடித்து நெஞ்சவந்து மறுநாள் பிரயாணம் ஆயினர்.

சேரன் ஒருநாள் தன் அரண்மனையில் ஒரு பெரு விருந்திட்டான். அம்மன்னனது அன்பராகிய ஒளவையாரும் அன்று வந்திருந்த விருந்தினருடன் பந்தியில் உண்ண உட்கார்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது வேறொரு விருந்தினன் திடீரென வந்தனர். பந்தியில் வேறே இடமில்லை யாதலால், உட்கார்ந்திருந்த யாரேனும் ஒருவரைச் சேரன் அவனுக்காக எழுப்பவேண்டியதாயிற்று. பிறர் அந்நியராதலின், தன் அன்பிற்குரிய பெரும் உறவினராகிய ஒளவையாரை நோக்கி, “ஒளவையே வாராய்” என்றழைத்தனர். அவரும் அவனது உட்கருத்தை அறிந்து எழுந்திருந்தனர். பிறகு அவ்வம்மையார் சேரனோடு சாப்பிட்டனர்.

ஒருநாள் தமது வழக்கப்படி ஒளவையார் யாத்திரைபோகையில் பெருமழை பெய்தது. அவர் உடலும் உடையும் நனையவே, குளிரால் வருந்தினர். வழியில் தாய் தந்தையர் இல்லாத இடைப்பெண் ஒருத்தி பரணமீதிருந்து புனங்காலல் செய்துகொண்டிருந்தாள். இராத்திரியின் கொடுமையால் அவள் மிகவும் துன்பப்பட்டவள். ஒளவையாரைக் கண்டதும் அவள் அவரை உபசரித்து, அவருடைய ஆடை உலருமட்டும் தனது உலர்ந்த சிற்றூடையைக் கொடுத்து உதவினள். அவள் அன்பை வியந்து,

பாரிபறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரியன் தீந்த களைக்கொட்டும்—சேரமான்
வாராய் என வழைத்த வாய்மையும் இம்முன்றுங்
நீலச் சிற்றூ டைக்கு நேர்.

என்று புசிந்தனர்.

இவ்வம்மையார் ஒருகாலத்தில் தென்னாட்டில் பிரயாணஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஓர் ஊரிலே ஒரு குடியானவனது திண்ணையில் உட்கார்ந்தனர். அக்குடியானவன் மிக நல்லவன்.

அவன் மனைவியோ மிகப் பொல்லாதவள்; பெண்ணுருஷன் வந்த பேய். அவ்வீட்டில் இருந்து வேளாளன் வெளி வருவதைக்கண்ட ஓளவையார் அவனைப் பார்த்து, 'அப்பா! எனது பசிதீரச் சிறிது உணவு அளிப்பாயோ?' என்று கேட்டாள். ஓளவையாருக்கு உணவு இட அவனுக்கு மனமுண்டாயிற்று. ஆயினும் அது தன் மனைவிக்குப் பிரியமாக இராது என்று எண்ணி, ஓளவையாரை வெளியில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு வீட்டினுள்ளே சென்றான். சென்றவன் அங்கே உட்கார்ந்து, இச்சகம் பேசி மனைவியின் முகம் துடைத்து, ஈரும் பேனும் பார்த்தான். பிறகு அவன் கோபமில்லாது இருக்குஞ் சமயம் பார்த்து, 'பெண்ணே! நமது திண்ணையில் ஒரு தொண்டி கிழவி உட்கார்ந்திருக்கிறாள் அவளுக்குக் கொஞ்சம் உணவு கொடுக்கவேண்டும். விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டியது இல் லறத்தார்க் கேற்ற தருமம்' என்று பயபக்தியோடு சொன் னான்.

அவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட, அவன் இல்லாள் சட்டெனக் கோபங்கொண்டு குதித்துக் கூத்தாடி உன் லகூ ணத்துக்கு விருந்து வேறு ஒரு கோடா? உன் இழவுக்குக் கொட்டுகிறதல்லாமல் ஊரா ரெல்லாருக்கும் கொட்ட வேண் டுமா? என்று வெறி வெறித்துத் திட்டிப் பழைய முறத்தால் ஆசைதீருமட்டும் ஓட ஓட அடித்தான். நடந்த யாவையும் நன்கு அறிந்த ஓளவையார்,

இருந்து முகந்திருத்தி ஈரொடு பேன்வாங்கி
விருந்து வந்த தென்று விளம்ப—வருந்திமிக
ஆடினான் பாடினான் ஆடிப் பழமுறத்தாற்
சாடினான் ஓடோடத் தான்.

என்ற இரு செய்யுளைக் கூறினார். குடியானவனுக்கு ஓளவை யார் ஓசருங் கவிவாணர் என்று தெரிந்தது. மறுபடியும் அவன் தன் மனைவியைக் செஞ்சி, வந்தவர் வரகவி என்றும் அவர் வாக்கால் பாடல் பெற்றால், பொருள் அதிகமாகப் பெருகு மென்றுங் கூற அவன் மனமில்லாமல் உணவிட்டான். அதனை அருந்திய ஓளவையார்,

சரிணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
 மாடுணைக்க வாய்திறக்க பாட்டாதே—விணுக்கென்
 என்பெலாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
 அன்பிலாள் இட்ட அமுது

என்று கூறி வரி நெறிந்தாள்.

அப்போது அக்குடியானவன் ஒளவையை வணங்கிச்
 கனது நிலைமைக்கு மிகவுங் கலங்கினான். ஒளவையார்,

பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை உண்டானால்
 எத்தாலும் கூடியிருக்கலாம்—சற்றேனும்
 ஏறுமாறாக நடப்பாளே யாமாகில்
 கூசாமற் சர்யாசங் கொள்

என்று அவனுக்கு உபதேசிக்க, அவனும் அப்படியே சர்யா
 சம் பூண்டான்.

ஒருக்கால், ஒளவையார் காட்டின்வழியே போசையில்
 வெயிலின் மிகுதியால் வழியிலுள்ள ஒரு நாவல் மரத்தடியில்
 போய்த் தங்கினார். அந்த மரத்தின்மீது ஓர் இடைப் பையன்
 ஏறி நாவற் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தான்.
 அவனைப் பார்த்த அம்மையார் 'அப்பா! எனக்கும் சில கனி
 களைப் போடுவாயா?' என்று கேட்டாள். அதற்கவன் 'பாட்டி!
 சுட்ட பழங்கள் வேண்டுமா? சுடாத பழங்கள் வேண்டுமா?'
 என்று வினாவினான். அதற்கவர் 'சுட்ட பழமே போடு' என்றார்.

பையன், நன்கு பழுத்த கனிகள் கீழிருக்கும் மணலில்
 விழும்படி மரக்கிளையைப் பிடித்து அசைத்தனன். பழங்கள்
 தரையில் விழுந்தவுடன், ஒளவையார் அப்பழங்களைப் பொறுக்கி
 மணல் நீங்குமாறு அவற்றை ஊதியூதித் தின்றனர். அதனைக்
 கண்ட சிறுவன் 'பாட்டி! பழம் மிகவும் சூடுள்ளது. ராவைச்
 சுடாதபடி நன்றாக ஊதியூதித் தின்னு என்றுன். அதனைக்
 கேட்ட ஒளவையார் மிக்க வருத்தமும், வெட்கமும் அடைந்து
 ஒன் அமலியாத, இச்சிறுவனுக்கு யான் தோற்றேனே' யென்
 றார். பிறகு அவர்,

கருங்காலிக் கட்டைக்கு வகைகாணக் கோடாலி
 இருங்கதலிக் தண்டுக்கு நாணும் --பெருங் கானில்
 காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு கான் தோற்றது
 கிரவுந் தஞ்சாதென் கண்
 என்ற ஒரு செய்யுளைப் பாடினார்.

ஒருசமயம் ஔவையார் பாண்டிய நாட்டில் காட்டின் வழியே செல்லுகையில் பசிகோய் அவரை வருத்தியது. ஆதரிப்பார் எனும் அருகில் இல்லை. அப்போது அங்கு ஆடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்த யாதவன் ஒருவன் தென்பட்டான். ஔவையார் அவன் தனக்கு வைத்திருந்த கஞ்சியிற் கொஞ்சம் தருமாறு வேண்டினார். அவன் மகிழ்ச்சியோடு அவருக்கு உணவழித்தான். பசிகோய் ஔவையார் அவன் செய்த பேருதவியைப் பாராட்டுதற்கு எண்ணி 'உன் பெயர் என்ன? என்றார். அவன் தன் பெயர் மறந்த பேதை யாதலால், அவர் வினாவுக்கு விடையாக அசதி என்றான். அதனால் தன் பெயர் மறந்திருக்கிறது' என்று அவன் கூறினான். பிறகு ஔவையார் அவன் ஊரைச் சொல்லுமாறு கேட்க அவன் ஊரின் பெயர் சொல்லமுடியாது. என்னுரில் ஐவேல் உண்டு என்றான். ஐவேலையும் அசதியையும் ஒன்று கூட்ட ஔவையார் அசதிக்கோவை என்றொரு பிரபந்தம் கூறினார். அசதியை அரசன் என்பாரும் உளர்.

இந்த ஔவையார் காலத்தில் கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தியார் என்ற புலவர்களும் வாழ்ந்தார்கள். ஔவையார் கூழுக்குப் பாடியென்று முன்னரே அறிந்திருக்கிறோம். கம்பரோ ஆயிரம் பொன் பெற்றால் அன்றி எவரையும் பாடுவதில்லை. கம்பர் வாக்கால் பாடல் பெற்றால் தனக்கு மிகுந்த செல்வ முண்டாகுமென்று சோழநாட்டில் அம்பர் அம்பதியில் வாழ்ந்த சிலம்பி என்னும் தாசி பொருத்தி நினைத்தான். அவன் கம்பரை ஒருநாள் பார்த்து என்மேல் ஒரு கவிபாட வேண்டிமென்று கேட்டான். அதற்குக் கம்பர் ஒரு பாடலுக்கு ஓராயிரம் பொன் தந்தா லொழிய, கவிபாட முடியாதென்று கூறினார். சிலம்பி தேடியதெல்லாம் 500 பொன்னே கிடைத்தன. அத்தொகையைக் கம்பரிடங் கொடுத்துக் கவி

பாடச் சொன்னான். கம்பர் அவனை மோக்கி, நான் விரும்பியது ஆயிரம் பொன், நீ கொடுத்தது ஐந்துபொன்னே. நான் கேட்டதிற்பாதியே கொடுத்தாய் ஆகலின் நான் பாதிப்பாட்டே பாடுவேன் என்று சொல்லி,

தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனை
மண்ணு வதுஞ் சோழ மண்டலமே

என்பதை அவள் வீட்டுச் சுவரில் எழுதிவீட்டுச் சென்றனர்.

சிலம்பி பொருளை இழந்தமையாலும், கம்பருடைய பாட்டைப் பெறாமலும் கைப்பொருள் இழந்து வழியவளாகி உடுக்க உடையும், உண்ண உணவுமின்றிப் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவள் வீட்டுத் திண்ணையில் ஒளவையார் வந்து உட்கார்ந்தார். சிலம்பி அவரை உபசரிக்க, ஒளவையார் 'எனக்குக் கொஞ்சம் கூழ் வார்ப்பாயோ?' என்று அவளைக் கேட்டார். சிலம்பி மனக்களிப்புடன் வயிறு நிரம்ப அவருக்குக் கூழ் வார்த்தகனள். ஒளவையார் களிப்புத் தீர்த்திருக்கையில் சுவரில் எழுதியிருந்த பாட்டைப் படித்துப் பார்த்து, அதன் வரலாற்றை உணர்ந்தார். உடனே அப்பாட்டின் குறையை

—பெண்ணாவள்,

அம்பர்ச் சிலம்பி அரவிந்தத் தாழ்ணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு

என்று எழுதி முடித்தனர். அன்று முதல் சிலம்பி பெரும் சிலம்பணியும் செல்லியாயினள். அதனால் கம்பருக்கும் ஒளவை யாருக்கும் மனவருத்தம் உண்டாயிற்று.

ஒளவையாரை 'அட' என்று சொல்லிக் கம்பர் விரும்பினான். ஒருநாள் அவ்விருவரும் வயல்வழியே போய்க் கொண்டிருக்கையில் கம்பர் ஆரைக் கிரையைச் சுட்டி,

'ஒரு கரலில் நாலிலைப் பந்தமட'

என்று கூறித் தாம் குறித்ததைக் கூறுமாறு ஒளவையாரை நோக்கினர். அவர்,

எட்டுக்கால் லக்ஷணமே எமனேறும் பரியே
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே—முட்டமேல்
கூரையில்லா வீடே குலசாமன் தூதுவனே
ஆரையடா சொன்னா யது

என்றனர். அதனால் அவர் சுட்டியது ஆரைக்கீரையென்ற
தோடு, 'அடா' என்று அவரை அழைத்து அவமானப்படுத்தினர். இவர்காலத்தில் வசித்தவர்களில் புகழேந்திப் புலவரன்றி
மற்ற யாவரும் இவரால் தாழ்வாக நினைக்கப்பட்டனர்.

ஒளவையார் பேரால் பலநூல்களும் தனிச் செய்யுள்களும் வழங்குகின்றன. அவற்றுள், ஆத்திருடி, கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, நல்வழி என்னும் நூல்களை நீங்கள் முன் வகுப்புகளிற் படித்திருப்பீர்கள். அவையன்றி, அகவல், அசுதிக்கோவை, ஞானக்குறள் முதலிய நூல்களும் சங்க நூல்களிற் பல செய்யுள்களும், பிறவும் ஒளவையார் பெயராலேயே உள்ளன.

அதிகமான் ஒளவையாருக்குச் சகோதரனாயினும் அவனுக்கு ஒளவையார் இன்னொன்று தெரியாது. என்றாலும், ஒளவையாரை அபிமானித்துத் தனது சமஸ்தான கவிஞராக ஏற்படுத்தி இருந்தான்.

11. புதுவருட சோபனம் †

அல்லது

மணப்பாக்கிய மர்மம்

[மட்டுநகர்; அர்ச். அந்ல்தீனூர் ஆசிரிய கழக விரிவுரையாளர்
ரங், விற. P. இக்ளேஷஸ் S. S. J அவர்கள்.]

வருடாம்பத்திலே வித்தியாலினோதன், யான் எவ்வெத்
திசை சென்றேனே அவ்வத்திசையெல்லாம், என் மிக்திரர்
யாவரும் தம் சுற்றமித்திரர்க்குப் பாக்கியமான புதுவருடத்தை
விரும்பிச் சுபசோபனங் கூறுவதைச் செவியாகக் கேட்டேன்.
கேட்டபோதெல்லாம் புதுவருடமானது தானே தன்னில் அவ
ரவர்க்கு வேண்டும் பாக்கியம் அமைந்துள்ள தல்லவே; அவ்
வருடத்தைப் போக்கும் வகையிலேயே அவரவர் பாக்கியம்
அடங்கியுள்ள தன்றே என்ற அபிப்பிராயம் என் அகத்தே
கினர்ந்து எழுந்தது. ஓர் புதுவருடத்தைச் செவ்விதம் போக்க
அதனைப் பாக்கியமானதாகக் முக்கியமாய்ச் செய்யத் தருவது
யாது? என்ற வினாவும் உடன் எழுந்தது. இவ்வினாவுக்கு
விடை அறிய முயன்று ஓர் மகானுபாவரை அடைந்தேன்.
அவர் என்மீது கிருபானோக்கம் பாலித்து “பின்னாய், இப்
பிரபஞ்சத்திலே பற்பல திறப்பட்டார் தம் மணப்பாக்கியத்
தைப் பற்பல வழியாய்த் தேடுகின்றனர். அவரவர் வாய்ப்
பிறப்பினாலேயே அவரவர் அபிப்பிராயத்தை நீ அறிதல் கூடு
மென்று சொல்லி ஞானிகளைப் பெயர் வழங்கிய ஒரு சிலர்
முன்னிலையில் என்னை அழைத்துப்போய் நிறுத்திப் பணித்த
பிரகாரம், யான் பொறித்த வினாவுக்கு, அந்த ஞானிகள்
தனித்தனி இறுத்த விடை வருமாறு:—

கிருபணஞானி என்பார் என் வினாவைக் கேட்டதும், “புது
வருடத்திலே, கொடிது! கொடிது! வறுமை கொடிது! அல்லது
நீங்க வேண்டுமாயின், நமது குறுவாழ்வு நீரோசையான பெரு
வாழ்வாக வேண்டுமாயின் சுருங்கச்சொல்லின் நமக்கு மணப்பாக்
கியம் வேண்டுமாயின்; பணப்பாக்கியமே முக்கியமாய்த் தேடல்

† மட்டுநகர் அர்ச். மரியநாயகி சாதனா கழக வெளியீடாகிய “வித்
தியாலினோதன்” பத்திரிகையினின்றும் அதுவதிக்கப்பட்டது.

வேண்டும். அஃது கைகூட, அனைத்துங் கைகூடும். பொன்னம் பலம் உண்டாயின் என்னம்பலம் வாராது?" என்றார்.

கிஞ்சித ஞானி என்பார், “நானையத் தினம் கிடைக்கும் பலாப்பழத்தினும், இன்றையத் தினம் கிடைக்கும் களாப்பழமே இனிது! கண் காண்ப் பரலோக இன்பத்தினும், கைகண்ட இலோக இன்பமே விசேஷம். ஆகையின் இதபானங்களைக் குடித்து, அறுசுவை உண்டிகளைப் புசித்து, பஞ்சேந்திரியுக்கங்களைச் சுகித்து அடையும் அரும் பாக்கியமே பெரும் பாக்கியம். ஆதலால் அதனையே முக்கியமாய்த் தேடல்வேண்டும்” என்றார்.

சிலாக்கியஞானி என்பார் “தோன்றிற் புகழொடு தோன்ற வேண்டு மன்றே” புகழைப்போலும் மகிழைத் தருவது யாதும் உண்டோ? பூத உடம்பு உள்ளபோது தேடவேண்டியது புகழும் பொன்றே அன்றே? ஆதலான் மேதகு உத்தியோகமும், கௌரவ பட்டமும், அதிகார வல்லபமும், சன்மான வெகுமானமும், நாற்றிசை பரவும் கீர்த்திப் பிரதாபமும் தேடி அடைந்த அதிஷ்டசாலி எவனோ அவனை பாக்கியசாலி” என்றார்.

சுருதுஞானி என்பார் “பூரண நிலரவானம் உண்டேல் அந்தகாரம் உண்டா? சலாஞானம் உண்டேல் அறியாமை உண்டா? அறிவு படைத்தவன் போலும் ஆற்றல் மிகுத்தவன் உண்டா? அகில லோகம் எங்கும் அமைந்துள்ள நாகரிக சீர்சிறப்புக்கள் சுகானுபவ செளகரியங்கள், தேகாத்தம செளபாக்கிய ஏதுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஆக்கியமைத்து மனமக்களைப் பாக்கிய வந்தராய்க் காலட்சேபம் செய்ய வைத்து வரும் அறிவே சிரோஷ்டம்; அதனைக் கற்று ஆட்சிப்படுத்துவதே பாக்கிய” மென்றார்.

இந்த ஞானிகளெல்லாம், தலைக்கொரு கூற்றைக் கூறி என் வினாவுக்கு விடை பகர, யான் தள்ளத்தக்கது யாது? கொள்ளத்தக்கது யாது? எனப் பகுத்தறியாது தலையங்கி நிற்க, எனது நிலையை அவதானித்த பரம ஞானியாகிய மகானுபாவப் பெரியார் என்னைக் கரத்தால் அணைத்து ஓர் ஏகாந்த

ஸ்தலத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், தமது யோகாசனத் தமர்ந்து என்னை உளுக்காரும்படி கையமர்த்த யானும் அவர் பாத சமுசுத்தில் உட்கார்ந்து அவர் திருவாயைப் பார்த்த வண்ணமாயிருக்க அவர் அருளிச்செய்த இதீதாபதேசமாவது:—

குழந்தாய்! மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல; வெளுத்த தெல்லாம் பாலல்ல; ஞானிகளெனத் தோன்றுபவரெல்லாம் ஞானிகள் அல்லர். அவர்கள் வசிகரண வாக்கெல்லாம் சுவி கிருத வாக்கன்று. கடவுள் கற்பனைக்கு, அவர் திருவுளத்திற்கு, நம் மனோசாட்சிக்கு மாநுகாத வகையாயும், வழியாயும், அள வாயும், பொருட்டுசெல்வம், இன்ப சுகச்செல்வம், புகழ்ச்செல் வம், மெய்யறிவாகிய தெருட்டுசெல்வம் ஆகியவற்றைத் தேடி யடைந்து அதுபணிப்பது விலக்கப்பட்டதன்றே. ஆயின் இவை யும் இவைபோலவன பிறவும் தனித்தனியேனும் ஒருங்கு சேர்ந்தேனும் மனிதனை மெய்யான பாக்கியவாளனாய் ஆக்கவே மாட்டா. ஆகவே இவை நிறைந்ததோர் வருடமும் உண்மை யான பாக்கியம் நிறைந்த வருடமாயாகவே மாட்டாது.

புதிய வருடத்தே பாக்கியமாய் வாழ ஆசிச்சிற மனிதன் எவனும் முதன்முதல், தன் மனோசாட்சி தீமையெனக் காட்டு வதை விலக்கியும், நன்மையெனக் காட்டுவதைப் புரிந்தும் வரல் வேண்டும். “நமக்குக் காலமுள்ளபோதே சர்வமனுமக்கட்குள் நன்மை புரிவோமாக” என்பது தேவதிருவாய்மொழி. ‘ஒரு மனிதனது சீவியத்தின் நிச்சயார்த்த பாக்கியமான செயல் நன்மைசெய்வதொன்றே’ என்று சேர் சிட்னி (Sir P. Sydney) எனப் பெயரிய மேலைத்தேச மேதாவிடரும் சொல்லியுள்ளார். அறிவாற்ற அம்மையாக்கிய ஒளவையாரும் “நன்மை கடைப் பிடி” என்று நன்மதி எவியிருக்கின்றார். ஆதலினால், மகனே எல்லா இடத்தும், எல்லாச் சமயத்தும், எல்லா வழியானும், எல்லா மனிதர்க்கும் இயன்ற எல்லா நன்மையும் புரிந்துவரு வோமாக. துறவறத்தானையினுஞ் சரி, இல்லறத்தானையினுஞ் சரி, அரசனாயினுஞ் சரி, பிரசையாயினுஞ்சரி, ஆசிரியனாயினுஞ்சரி, மாணவகனாயினுஞ்சரி, ஐசுவரியனாயினுஞ்சரி, வறிஞ றையினுஞ்சரி, ஆண்டையாயினுஞ் சரி, அடிமையாயினுஞ்சரி அவனவன் தன் தன் அந்தஸ்துக் கடமையைச் சர்வ சாக்கிர

தையோடு சுழுத்திரையாய் நிறைவேற்ற முயல்வதே உத்தம நன்மையென்பதை மறக்கவொண்ணாது. எம் சிருஷ்டி கர்த்தா வின் மரட்டும், எம்மாட்டும், எம்மைச் சூழ்ந்த பிறர்மாட்டும் நிறைவேற்ற வேண்டியவற்றை நிரந்தரம் நிலைமை பிரமாணிக்க மாய் நிறைவேற்றி வருவோமாக. இங்ஙனம் வாழ்ந்து புது வருட மெதனையும் போக்குபவனுக்கே இம்மையிலே மனப் பாக்கியமும், மறுமையிலே மோட்சகதிப் பாக்கியமுஞ் சித்திக் கவே சித்திக்கும்.

அக்கிரமிக்கோ, அகோராத்திரம் அமரிக்கை இல்லை. அவ னுக்கு உண்மையான அகமகிழ்ச்சியுமில்லை; முகமலர்ச்சியுமில்லை. அவன் இராசிகமாய் வரும் பணத்தண்டனை, சிறைத்தண்டனைக் குத் தப்பினுர் தன் சொந்த மனக் கண்டனைக்குத் தப்பிக் கொள்ள மாட்டாதவலையிருப்ப, அவன் மனப் பாக்கியனாகக் காலங் சழிப்ப தெங்ஙனம்? ஆகவே நாம் பாக்கியமாய் இகபர தேவாசர்வாதத்திற்குப் பாத்திரமாய்ப் புது வருடத்தைக் சழிச்சுக் கிவண்டுமாயின் யாது செய்யவேண்டும் பிள்ளாய்?

“நம் அந்தஸ்துக் கடமையை நிறைவேற்றி நம் மனச் சாட்சி கண்டிக்குர் தீமையை ஒழித்து அது அங்கீகரிக்கும் நன்மையைப் புரிந்துவரல் வேண்டும் சுவாமி”

ஆம் மகனே நன்மையையே செய்யவேண்டும். அஃது

“ஒன்றே செய்யவும் வேண்டும், ஒன்றும்
நன்றே செய்யவும் வேண்டும். நன்றும்
இன்றே செய்யவும் வேண்டும் இன்றும்
இன்னே செய்யவும் வேண்டும். இன்னும்
நானே நானே என்பிராயின்
நமனுடை முறைநான் ஆவதும் அறியீர்
நம்முடை முறைநான் ஆவதும் அறியீர்”.

குழந்தாய்! இப்பூமண்டலத்திலே ஊற்றெண்பது கோடி சில்வான் மனுமக்கள் உயிர் வாழுகின்றார்கள். மறுவருடம் பிறக்குமுன் மரணத்தின் வாய்ப்படுவோர் தொகை ஆறுகோ டிக்கு மேலாம். பிரதிதினம் உயிர் துறப்போர் தொகை ஓரி

லட்சத்து ஐம்பதினாயிரத்தினு மதிசுமார், வருடந்தோறும், பிரதி தினந்தோறும் அத்துணைப் பெருந் தொகையானோர் மரணித்து வர யான் மரணிக்காது மற்றைப் புதுவருடத்தைபுந் காண் பேனென நிர்ணயித்து நம்பியிருக்கக் கூடியவன் யாவன்? கடந்த காலமோ பரிச்சேதம் மீண்டு வாராது. வருங்காலமோ முற் றும் அநிச்சயமானது. நிசுழ்காலமோ வாடிவேசர், மனோ வேகமாய்த் தீவிரித்துச் செல்கின்றது. அஃதும் எத்துணை விரைவாய்ச் செல்கின்றதோ அத்துணை விரைவாய் மரண தூத னும் நம்மை நெருங்கி வருகின்றான். காற்றுள்ளபோதே தூற் றிக்கொள்ள வேண்டிர். கரும்புள்ளபோதே ஆட்டிக்கொள்ள வேண்டும். காலமுள்ளபோதே நம்மால் ஐயன்ற நன்மையைச் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். நன்மையைச் செய்து புண்ணியப் பேற்றைத் தேடித் தன் பாக்கியத்தை நிச்சயித்துக்கொள்ப வன் எவனோ அவனே நிலைபெறில்லாப் பணத்தைக் குவிப் பவனினும், புகைபோல் மறையும் புல்லிய சுகத்தைச் சுகிப்ப வனினும், உடல் நீங்கிய உயிரோடு வாராத வீண் புகழை வகிப்பவனினும், கடவுளையும், அவர் அருளிய சமயத்தையும் அது காட்டிய முத்திரெறியையும் நாடாத கற்றறி மோழையி னும் அதிசுறந்த விவேகசாலி, அதிநிறைந்த பாக்கியசாலி.

ஆதலால் பிரிய சிஷ்ய! என் அரிய தூத! நீ எவர்களிடஞ் செல்வாயோ அவர்கட்கெல்லாம் யான் உபதேசித்த இந் நன் மதியைப் புகட்டி அவர்கள் அதனை அதுட்டித்து வரும்படி வலியுறுத்திச் சொல்லாயாக! சொல்லிய வண்ணம் அதுட்டித்து வருபவர்களைச் சர்வநன்மைச் சுருபியும் சத்திய தயாமூர்த்தி யுமாகிய கடவுள் சம்பூர்த்தியாக ஆசீர்வதித்தருள்வாரென்பது திண்ணம். நிசுழும் புதிய வருடத்தே அவர்கள் சமஸ்தர்மீதும் மகனே நின்மீதும் சுகிந்த அருள்மாரி சோனாமாரியாக வரு ஷிப்பதாக! யதாஸ்து!

12. தமிழ் அடிச்சோல் இயல்பு.

(நல்லூர், சுவாமி, நூனப்பிரகாசர், O. M. I.)

உலகின்கண் சொற்பொலிவில் தலைசிறந்த மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. ஒரு பொருட்கு ஒரு செயற்கு ஒரே ஒரு சொல் மாத்திரமன்று, பலசொற் கொண்டது எந் தமிழ். தனித் தமிழில் ஒரு சொல்லால் எடுத்து விளக்கக் கூடாத உள்ளக் கிடக்கைகள் மிகச் சிலவேயாம். தமிழ்ச் சொற்களைக்கு பல்லாயிர மென்பது எவர்க்குந் தெரிந்த தொன்று. இனி நாடோடி வழக்கில் உள்ள கொடுத்தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரு திறம் பழைய இலக்கியங்களுட் பரிலும் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் ஒரு திறம். இவை இரண்டு திறத்தனவான தொகுதிகளும், ஒன்றிற்கொன்று எவ்வளவு மாற்றம் உடையவையெனின், இரண்டையும் இரு வேறு பாஷையெனச் சொல்லினும் சொல்லலாம். கொடுத்தமிழ் மட்டும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் தனித்து வழங்குமாயின், அல்லது செந்தமிழ்தான் தனித்து வழங்குமாயின் இரண்டுள் ஒரு தமிழினைக் கற்றுக் கொள்ளுதல் எளிதில் அமைவதாகும். தமிழ் நாட்டிலே அவ்வாறன்று. பேச்சில் எல்லாம் கொடுத்தமிழ் இயன்றுவர, எழுத்தில் இதற்கும் இலக்கியத் தமிழிற்கும் இடைநின்ற ஒரு தமிழ் வழங்குகின்றது. இதனால் முன்னைய செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் எனும் பாகுபாட்டோடு, “புத்தகத் தமிழ்” எனவும் ஒரு பகுப்பு ஏற்படுவதாயிற்று. கொடுத்தமிழை விலக்கிப் புத்தகத் தமிழ் வழங்கும் நூலாசிரியர்களும் தத்தம் அறிவாற்றலுக்கு ஒப்பச் செந்தமிழிலிருந்து சொற்களைத் தொடர்களை ஆங்காங்கு எடுத்து வழங்க எவப்படுவோராகின்றனர். செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் ஒரோவிடத்து மேற்கோளாக எடுத்தானாகின்றனர். இதனால் தமிழ் மொழியில் வல்லுநராக விருப்புவோரெல்லாம் முத்திறப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டப்படுகின்றது.

நிகண்டுகளும் அகராதிகளும்:—முற்காலம் தமிழ்ச்சொல் கற்போர்க்கு உதவியாக வாய்த்தன பிங்கலத்தை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு முதலிய சொற்றொகுதிகளாம். இவை செய்யுள் உருவமாய் அமைந்தன. இவற்றைப் பன்னாள்

முபன்று நெட்டுருப்பண்ணிக்கொள்வோர் தமிழ்ச்சொற் பெரும் பரப்பில் ஓர் பாகத்தை அறிவோராவர். அவ்வொரு பாகத் தினுக்குச் சொற்குச் சொல்லாகப் பொருள் அறிதற்கு இந் நூல்கள் உதவினும் அவ்வச் சொல் வெவ்வேறு நிலையிலும் தொடர்பிலும் கொள்ளுகின்ற புதுப்புதுப் பயன்களை முற்றத் தெரிந்துகொள்ளற்குப் பெரும்பாலும் உதவமாட்டா. இக் குறைபாட்டினை இற்றைக்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகளின்முன் தென்னிந்தியாவில் எழுந்தருளியிருந்த கத்தோலிக்குச் சமயா சாரியராகும் வீரமாமுனிவர் எனும் கொன்ஸ்தன்சியு பெஸ்கி (Rev. C. Beschi) அகற்ற உன்னி ஐரோப்பையர் தம் மொழி களின் நெய்க்கணக்கு வரிசையில் அகராதி வகுக்கும் முறை யைத் தழுவி தமிழுக்குச் சொற்றொகுதிகள் நான்கு செய்து சதாசுரகராதி என்னும் பெயரோடு வெளிப்படுத்தினர். வீரமா முனிவர் வழிகாட்ட அவ்வழியைப் பின்பற்றி மானிப்பாய்த் தமிழ்ச்சொல்லகராதி, கதிரவேற்பிள்ளை தமிழ்ச்சொல் அகராதி ஆகியன ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக திருத்தமாய் வெளிப்பட்டுள்ளன. இன்றைக்குச் சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் ஆதர வோடு பிரசுரிக்கப்பட்டுவருகின்ற பெருத் தமிழ்ச்சொல் அக் ராதி யாவற்றிலும் காட்டில் அதிக விசேடம் பெற்றது. நிகண்டுகள் மட்டும் நிலைய காலத்திற் போலன்றி அகராதிகள் மலிந்து விளங்கு மிக்காலம் தமிழ்ச்சொல்லுணர்ச்சி மிக்க இலேசாய்ப் பெறப்படலாமென்பது ஒருதலை. ஆயின் அகரா திகளின் துணையோடேயும் சொற்குச் சொல்லாய் ஒவ்வொரு பயனையும் வாய்ப்பாடமாக்கும் தொல்லை நீங்கிற்றன்று. தமிழ்ச்சொற்களைப் பாடம்பண்ணிக்கொள்ளும் முயற்சி ஒருவரது வாழ் நாள் முழுவதும் ஒழுங்குபெற நிகழுமிடத்தும் முற்றுப்பெறாததாகிக் கிடப்பது நாமெல்லாம் பட்டறிந்ததொன்று.

தமிழில் இக்காலம் வழங்கும் அகராதிகளைக்கொண்டு சொற் பயன்களை அரிதிற் பாடமாக்கும் முறையில் யாதேனும் திருத்தத் திற்கு இடமுண்டா? தனித்தனித் தமிழ்ச்சொற்களை மனதில் தரித்துக்கொள்ளுதலாகிய பெரு முயற்சியை எளிதாக்கி வைத் தற்கு யாதாவது சூழ்ச்சியான வழியுண்டா? ஆரியம் முதலிய சில பிற மொழிகளை நோக்குமோமாயின் அவற்றிற் சொல்

லர்த்தங்களைச் சலபமாய் மனதில் தரித்து நெட்டுருப்பண்ணிக் கொள்ளற்கு வாய்ப்பான ஒரு உபாயம் இருத்தலைக் காண்போம். அவ்வுபாயம் யாதெனில்:- சொற்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தம்முட் பிறப்பொற்றுமைகொண்டு நின்றலை ஆராய்ந்தறிந்து ஒவ்வொரு கூட்டச் சொற்கட்கும் பொதுப் பிறப்பிடமாயுள்ள அடியை அன்றேல் தாதுவைக் கண்டுபிடித்து வைத்தமையாம். இவ்வாறே ஆரியமென்னும் வடமொழியின் சொற்களை இயன்றவரை கூட்டங் கூட்டமாய் வகுத்து ஒவ்வொரு கூட்டத்தினும் அடிகளைத் தங்காலத்து அறிவுகொண்டளவில் நிச்சயித்துப் போயினார் நிருத்தம் என்னும் நூலை இயற்றியயாஸ்கர் என்பவர். தற்காலம் மேனாட்டிலும் பிறுந்நீர் விளங்குகின்ற சொற் பிறப்பு ஆராச்சியாளர்க்கெல்லாம் தந்தையாகும் இச்சமஸ்கிருத மொழி வல்லுநர் வாழ்ந்த காலம் கி. மு. அறுநூறு ஆண்டு வரையில் என்ப. அந்நாட் தொட்டு இந்நாள் வரையில் வடமொழி ஆராச்சி முக்கியமாய் ஐரோப்பையர்களது தளரா முயற்சியைத் துணைக்கொண்டு மென்மேலும் வளர்ச்சிபெற்று வந்தமையினால் தற்காலச் சமஸ்கிருத அகராதிகளில் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு சொல்லினுக்கும் பெரும்பான்மை சரியான தாது குறிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இத்தாதுக்களை ஒருதரம் மனத்திற் பதித்துக் கொள்வதுண்டாயின் அவ்வவற்றினின்றும் பிறந்து கிளைத்துவரும் பற்பல சொற்களையும் ஒருங்கே மனனம்பண்ணிக் கொண்டதாகும். அடிச்சொல் உணர்ச்சியால் கிளைச் சொற்களைப் பாடின்றிப் பயின்றுகொள்ளும் செளகரியம் நர் தமிழுக்கே இதுகாறும் இல்லாததாயிற்று.

தமிழ்த் தாதுக்கள்

வடமொழியிலும் தமிழ் திருத்தந் குறைந்ததா? பொலிவு குன்றியதா? நியதமான கட்டளைக்கேற்ப ஒழுங்குபடக் கிளைத்த சொற்கூட்டங்கள் இன்றியதா? அல்லவெனில், சமஸ்கிருதத்திற்குப் போலத் தமிழினுக்கும் அடிச்சொற்கள் தெரிக்கப்பட்டிராமெக்குக் காரணம் யாது? தமிழைப் போலும் கொத்துக் கொத்தாய்க் கூடி இயலுஞ் சொற்பரப்பைக் கொண்ட ஒரு பாஷைநாம் அறிந்தவற்றுள் வேறின்று. புதியன புகவிடாது பெரும்பான்மை பண்டை உருவங்களையே

காத்துக்கொள்ளும் சார்பொன்று தமிழகத்துக் காணப்படுவது. இச்சார்பினால் ஆரியத்தின்கண்ணும் இல்லாத நிரைப்பட்ட சொல்லொற்றுமை தமிழுக்குரியதாகும். ஆயின் தமிழ்ச் சொற்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரு சில அடிகளினின்றும் கிளைத் தெழுந்து நிற்கும் பெற்றி அரிதின் உணரக் கிடத்தல் எங்ஙனமெனில், தமிழ்ச்சொற் பிறப்புக் கட்டளைகளை வரையறுத்து நாட்டிவைக்க யாவரேனும் இதுவரையில் வெளிப்படாமையினாலும்.

தொல்காப்பியர் தமது உரிச்சொல்லியல் ஆதிய சிலவிடங்களிலும், நச்சினூர்க்கினியர் ஆதியாம் உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்கும் ஒரு சில சொற்கட்குப் பிறப்புக் காட்டிப் போயினார் அன்றே எனின், அது உண்மையே. ஒரு சில சொற்கள் பிறந்தமை பல நூலாசிரியர்களால் ஆங்காங்கு தனித்தனியே காட்டப்பட்டிருப்பினும், சொற்கள் யாவும் பிறந்து வேற்றுருப்பட்டு நின்றற்கு விதிகளாய் அமைந்த கட்டளைகளை ஆராய்ந்து காட்டுவோர் இல்லாதொழிந்தனர்.

தமிழ்ச் சொற்கள் சமஸ்கிருதத்திற் போல அடிச்சொற்களினின்றும் கிளைத்தெழுந்தமையை இரு எடுத்துக் காட்டுக்களால் விளக்குதும். முன்வருவது தலையடிச் சொற்கு எடுத்துக்காட்டு; பின்னது வழியடிச் சொற்காம். இங்கு காட்டுவன அவ்வச் சொற்களின் ஆதி அர்த்தங்களையெனக் குறித்துக்கொள்க.

1. எழு எனும் தலையடிச் சொல்

எழு-தல்—மேற்கிளம்புதல்

எல்-எழுவது-சூரியன்: எழுவானும் அது.

எல்-லு, என்-று, என்-றுழ்—சூரிய ஒளி, பகல் என்னும் பொருளுள்ள சொல் விகற்பங்கள்.

எல்-லை, எல்-மை—பகல், கால வரம்பு.

எல, ஏற்-க, ஏற்-கேன—வெளிச்சத்தோடு, நோத்தோடு.

எல்-லே—வெளியே

எல்-லார்—விளக்குவோர், தேவர்

எழில்—விளக்கம், நிறம்

எழிலி—நிறம்பொருந்தியது, மேகம்

எழினி—நிறந்தீட்டியது, திரைச்சீலை

எழுத்து—நிறந்தீட்டல்

இலக்கித்தல், இலக்கம்—எழுதல், எழுதியது

இலகுதல், இலங்குதல்—இலக்கம்

இலகு, இலேசு—ஒளி பொருந்தல், இறுக்கமற்றிருத்தல்

2. துழ எனும் வழியடிச் சொல்

துழத்தல்—உழன்றுவரச் செய்தல்

துழ்தி—உலைவு

துழுவதல், துழா-தல், துழா-வதல், துரு-வதல்—உழன்று வருமாறு செலுத்துதல்

துழவை—துழாயிட்டது, கூழ்

துடுப்பு—துழாவுவது, அகப்பை (தோண்டி காண்க)

துளை-த்தல்—உழன்றுவருங் கருவியால் குழிபண்ணல்

துளை, தோளை, தோள்-கு, தோண்-டை—ஓட்டை, குழி

தொழுவை—மடு

தொள்-ளல், தொடு-தல், தோண்டு-தல்—துளைத்தல், குழி பண்ணல்

தொட்டி—துளைப்பது, துளை (வாயில்)

தொண்டி—துழாவுவது, (துடுப்புக்காண்க)

தொணி—நிவிடம் அகழ்ந்தெடுத்தது, மரக்கல்ம்

தொளல், தொளுதல்—துளைத்தல்

தொல்—துளையுள்ளது, மூங்கில்

கண்ட இரு தொகுதிகளிலுமுள்ள காற்பத்துநாலு சொற்
களும் முறையே எழு, துழ எனும் அடிகளினின்றும் பிறங்
தன என உணர்தற்கு இதனை வாசிப்போர் மாட்டு மொழி
தூல் வன்மை வேண்டப்படாது. இச்சொற்களை ஒன்றன்பின்
ஒன்றாய் ஆராய்வோடு படித்து அவற்றின் உருவம் சிறிது
சிறிதாய் மாறி வருகலையும் அவ்வவற்றின் பொருளும் அம்

வாற்றத்திற்கேற்பப் படிமுறையாய்த் திரிந்து வருதலையும் கவனிப்போர் இளம்பாலரையாயினும், முற்றொகுதி எழுவின் கூட்டமெனவும் பிற்றொகுதி துழுவின் கூட்டமெனவும் தெள்ளிதின் அறிந்துகொள்வார். ஆயின் எழு என்பது இலங்குதல் என வந்தமை எவ்வாறு? துழ எனுஞ்சொல் துடுப்பு எனும் உருவந் தாங்குதல் கூடுமா? எனுங்கேள்வியும் பிறக்கும். இதற்கு அடிச் சொற்களினின்றும் கிளைச்சொற்கள் ஆகும் ஆற்றினை ஆளும் கட்டளைகளை எடுத்துக் கூறும் “தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி” என்னும் நூலினைக் கருத்துடன் ஆராய்ந்து கண்டுகொள்க.

அடிச்சொற்களே ஆதிப் பாஷை

எழு எனுஞ் சொல்லை தலையடி எனவும் “துழ”வை வழியடி எனவும் குறித்தோம் அன்றோ? அது யாதுபற்றியே? எனில், முந்தியது அப்பால் தனக்கு ஒரு பிறப்பு இல்லாமல் தானே ஓர் அடியாய் நிற்பது, பிந்தியது தனக்கப்பாலும் அப்பாலும் ஒவ்வொர் அடியைத் தாயகமாய் உடையது. ஆதியில் நிற்பதுதான் தலையடியாம். “துழ”வுக்கு நேரே முற்பட்டது உழ-ல் எனுஞ் சொல். இது உலை, உழை, உளை எனவும் சின்று ஒரு சிந்திது வேறுபட்ட பொருள் தரும். மீண்டும் உழ-ற்று, உழ-ன்றி ஆதியன வழிச்சொற்களாகியும் இயலும். இத்துணை வியுற்பன்னங்களை யுடைய ‘உழ-ல்’ தானும் உள் எனும் தலையடியினின்று தோன்றியதாம். உள் விழுந்து விழுந்து வருதலை, அதாவது சுற்றுதலை, உழலுதல் எனக் கண்டு மகிழ்க.

இவ்வாறு ஆதி அடிச் சொற்களைத் துருவி ஆராய்ந்து காணுங்கால், அவையே தமிழ்ச் சொற்குட்கெல்லாம் தானுக்களாமெனல் புலப்படும். தானுக்கள் தனித்துப் பயின்ற காலமும் ஒன்று உளதா? உளதாயின் தமிழ் மக்களின் ஆதிப் பாஷை எத்தகைத்தது? எங்காலத்தும் இடைக்காலத்தும் வழங்கும் சொற்கள் யாவும் தமக்கு முற்பட்ட ஆதிகாலத்துத் தானுக்களின் திரிபென்பது ஒரு தலையாதலால், பண்டை நாளில் தமிழர் பேசியது ஓரசை ஈரசைகள் கொண்ட ஆதிச்

சொற்களாகும் தாதுக்களை மட்டும் கொண்டதோர் பாஷையே என்பது திண்ணம். உலகினிலுள்ள சர்வ பாஷைகளும் முதற்கண் ஒரு கைம்மண்ணளவு ஓரசை ஈரசைச் சொற்கள் மாத்திரம் கொண்டியன்றன என்பது உம், காலச் செலவில் அச்சிறு தொகைச் சொற்சந்தாம் உலகளவாய் எண்ணிற்றந்து பெருகி வந்திருக்கின்றன என்பது உம் மொழிநூல் வீற்பன்னர்க்கெல்லாம் ஒத்த துணிபு. இன்றைக்கும் சீனம் முதலிய சில மொழிகளில் ஓரசை ஆதிச்சொற்பருவம் நீங்காதிருத்தலும் ரோக்கற்பாற்று. தமிழில் ஆதிச் சொற்கள் உருத்திரிந்து அச்சொற்களோடு ஒற்றுமைப்பட்ட புதுப்புதுப் பொருள்தரும். சீனத்தில் ஆதிச் சொற்கள் உருத்திரியாமலே சொல் நிலையானும் சொற்கூட்டரவானும் மட்டும் புதுப்புதுப் பொருள் தரும். இங்ஙனமே “லி” எனுஞ் சீனச் சொல் தன் நிலைக்கேற்ப உழுதல், கலப்பை, உழவுமாடு எனும் பொருள் கொள்ளும். “த” என்பது பெரிய, மேன்மை, மிகு என்றத்தக்கொள்ளும். “வு” எனுஞ் சொற்கு மனிதன் என்பது பொருள். தவு எனின் பெரிய மனிதன், சான்றேன் எனவும், வு த எனின் மனிதன் பெரியன் எனவும் அர்த்தமாகும். (Max Muller, Science of Language II 380) தமிழிலும் ஆதிச்சொற்கள் மட்டும் நிலைய காலையில் இவ்வாறே சொல் நிலையும் சொற்கூட்டரவவுக் கொண்டு பொருள் விளங்கப்பெற்றதாகலாம் என உய்த்துணர்க.

பாஷை வழக்கிலும் பழந் தமிழ் நூல்களுள்ளும் இன்று யாம் சுழியோடிக்காண்கின்ற தலையடிகள் எல்லாம் ஒரு நூற்றுக்கு மேற்பட்டனவல்ல. இவையிற்பையன்றிப் பல வழக்கொழிந்து இறந்து பட்டனவுமாகலாம். நூற்றுக்குப்பட்டனவும் பெயர், வினை, இடை, உரி எனும் பாகுபாடற்றனவுமான சொற்களைக் கொண்டும் உள்ளக் குறிப்புக்களை வெளிப்படுத்தல் கூடுமா? நூற்றுக்குக் குறைந்த சொற்களின் தொகுதியையும் ஒரு பாஷை என்னலாமா? எனும் கடா எழுவதுண்டாயின், சீனத்தில் இன்றைக்கும் சொற்பாகுபாடு அவ்வச் சொல்லோடு பொருந்திய குறிபீட்டாலன்று சொல் நிலையாலேதான் பெறப்படுதலையர், பாலர்களும் ஆர்க்கியர்களும்

ஒரு சில சொற்களைக்கொண்டு தம்மனக் குறிப்புக்களை ஒரு வாறு வெளியிட்டுத் தீருதலையும் நோக்கி விடை சொல்லிக் கொள்க. மக்கள் சிறுதொகையினராய், கிருஷிகம், வர்த்தகம், தத்துவ ஆராய்ச்சி முதலிய துறைகளில் பயிலாதோராய், காற்றைப்போலும் சுயாதீனமுள்ளோராய், ஆடுமாடு மேய்த்துத் தானேரூன்றி நிலப் பயன்களை உண்டு தோலையோ மரவுரியையோ உடுத்துக் கட்டுமட்டாய் வாழ்ந்துவந்தகாலையில், அன்றோர்க்குச் சொல்வளங்கொண்ட பாஷையொன்று வேண்டப்படாது என்பதனையும் நுனித்துக் காண்க

தாதுக்களின் அகத்தியல்பு

பாஸ்கரைப்போலும் சொல்லுணர்ச்சி வல்லுநர்கள் அவ்வப் பாஷைச் சொற்கட்குத் தாதுக்களை ஆய்ந்து கண்டிருப்பினும், அத் தாதுக்கள் தாம் எவ்வாறு உண்டாயின? அவை எக் காலத்தாதல் அவ்வம் மொழியின் சொற்களாய் வழங்கினவா? எனும் இவ்வினாக்கட்கு விடைகாணாது போயினர். அன்றோர் கொள்கைப்படி தாதுக்கள் சநாதனமாய் எங்கோ மறைந்து கிடந்து மக்கள் வாய்ப்பட்டு சொற்கட்கு அடியாயின. அன்றேல் அவை இயற்கை ஒலிகள் என்ப. இவை பொருந்தா, உண்மையில் அடிச்சொற்கள் எல்லாம் மக்களாக்கமாம். இது எமது தமிழ்ச்சொல்லாராய்ச்சியால் இனிது முடிந்த முடிபு. தமிழ்த் தாதுக்கள் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டன என்பது மேல் வருவனவற்றால் விகசிதமாகும்.

தமிழ் அடிச் சொற்களெல்லாம் உள்ளபடி ஓரசைகளே. இவ் ஓரசைச் சொற்கள் உச்சாரணம் நோக்கி பெரும்பான்மை ஈரசைகளாய் நிற்கும். எங்ஙனம்? எல் என்பது ஓரசை. இது எழுகின்ற அக்கினிக் கொளத்தை, சூரியனைக் குறிக்கும். எழு என்பது ஈரசை. இது மேற்கிளம்புதலாகிய வினையைச் சுட்டும். எழ் என்பதே ஈற்றுயிர் கூட்டி எழு எனவாயிற்றெனக் கொள்க. தமிழ் அடிச் சொற்கள் பெரும்பான்மை ஈரசையே யாய் நின்றல், தமிழ் மக்கள் வாய்கூட்டிச் சொல்லுதற்கு இதையாய் மெய்களோடு ஒவ்வொருயிழைச் சேர்த்தி வழங்கும் பான்மையுடையோராயினமை பற்றியே என்க. இனி அடிச்சொற்

கள் யாவையும் நிரைப்படுத்தி நோக்குமிடத்து, அவை, தம் முன் உருவமும் பொருளும் ஒத்த நான்கு தொகுதிகளாக வகுக்கப்படும். இந்நான்கும் முறையே அ, உ, இ, எ எனும் சுட்டுயிர்களை முதல்தலையாகவும், பெரும்பான்மை, ஒவ்வொரு மெய்யை (சுற்றுயிர் ஒன்றோடு சேர்த்தியோ சேராமலோ) வியஞ்சனமாகவும் கொண்டனவாம். வியஞ்சனம் எனும் பெயர் வடமொழியில் “விளக்குவது” எனும் பொருளுள்ளது. யாம் சுண்டு அதனைச் சொல்லுருப்படுத்தும் உறுப்பு எனும் பொருளில் வழங்குகின்றனம். உதாகரணம்: (1) “அடு”. இதில் “அ” என்னும் சுட்டோடு உ என்னும் சுற்றுயிர் சேர்ந்த உகர வியஞ்சனம் பொருந்தி, கிட்டவைத்தல் எனும் பொருளுள்ள சொல்லாயிற்று. இரு வியஞ்சனங்கள் ஒட்டி ஆக்கப் பெற்ற அடிச்சொற்களும் உள. உதாகரணம் “அன்-ணு”, இதில் ணகர வியஞ்சனத்தோடு உகரமுடந்த வேறொரு வியஞ்சனமும் பொருந்திற்று. பிறறைநூன்றெழுந்த இலக்கண நூல்களில் அ, உ, இ எனும் இம் மூன்றுமே சுட்டெனப்பட்டனும், எகரமும் முதற்கண் சுட்டுப்பொருள் கொண்டதான் பின் விஞ் வர்த்தம் பொருந்திற்றென அறிக.

ஒர் சுட்டுயிரும், பெரும்பான்மை அச்சுட்டுயிரோடு உயிரூர்ந்த, அன்றேல் ஊராத மெய்யும், சிறுபான்மை இரட்டித்த மெய்யும் கொண்டனவே அடிச்சொற்களாம். இனி இவை எவ்வாறு ஆக்கப்பட்டன என ஆராய்வாம்.

சுட்டுதேலே பெயரீடு

சொற்கள் எல்லாம் பெயரே என்பது ஒருதலை. இங்கு நாம் வியாகரணத்தில் ஒதப்படும் பெயர்ச்சொல்லையன்று; பொருள், வினை, குணம் ஆகிய எதற்கும் நாமமாய் நிற்பதையே பெயர் என்கின்றோம். குரங்கு, ஆல், கல் என்பன பொருளின் பெயர். எடு, பற, கிட என்பன வினையின் பெயர். தண், நள், பெரும் என்பன குணத்தின் பெயர். இவ்வாறு எவ்வெச் சொல்லை எடுத்து நோக்கினும் அவ்வது ஒவ்வொன்றின் பெயரே ஆமாறு காண்க. ஒரோர் பொருள்; வினை, குணங்கட்குப் பெயர் இடும் முகத்தாலேயே சொற்கள்

எழுந்தன. இனி ஒரு பொருட்குப் பெயரிடுவது எனின் அது யாது? அப்பொருளைப் பிறவற்றினின்றும் பிரித்து உணரவைத்தலேயாம். குரங்கு, ஆல், கல் இம்மூன்றும் பொருள்; மூன்றையும் வேறுபடுத்து இது குரங்கு, இது ஆல், இது கல் என உணரவைப்பதே அவ்வப் பெயர் எழுந்த நோக்கமாம். வேறு படுத்து உணராதல்தான் அறிவுமாம். வேறு படுத்தல் எனினும் பிரித்துச் சுட்டுதல் எனினும் இரண்டும் ஒன்றேயென உய்த்துணர்க. பெயர் எனுஞ் சொல்லையும் பிரித்தலினின்று எழுந்தது எங்ஙனம்? பிரி > பேர் > பெயர் என்பது அதன் வரலாறும். பிரித்ததே பெயர். இவ்வரலாறு மேல் விளக்கப்பெறுவது. அன்னணமே அறிவு எனுஞ் சொல்லின் பிறப்பும் இப் பிரித்துச் சுட்டுதலை நயம்பெறக் காட்டும். வெட்டுதல் எனும் பொருளுள்ள அறு எனுஞ் சொல்தான் அறவு எனவும் அறிவு எனவுந் திரிந்து கிற்கும். இரண்டும் அறுத்தது, பிரித்தது எனும் பொருளையே தருவன. பிரித்துக் கண்டது அறிவு. பிரித்துக் காணாதவிடத்து அறிவின் மையாகிய மயக்கமே விரவும் என்றபடி.

ஆயின் குரங்கு, ஆல், கல் என்பன, தாம் வழிச்சொற்கள் ஆதலால், ஒவ்வொரு பொருளை மிகத் துளக்கமாய்ச் சுட்டும் பெயரிடுகளாகின்றன. அடிச் சொற்கள் எல்லாம் அவ்வாறல்ல. அவை ஆதியில் பெரும்பான்மை மங்குளமாகவே பொருளாதிகளைச் சுட்டிப் பின் படிக்கிரமமாய் உருத்திரிந்து அதிக துளக்கமடைந்தன என்பது மேல்வருவனவற்றால் வெளிப்படும். உண்மையில் முதற்கண் சொற்களாய் வாய்த்தன முறையே “அண்மையில்” “சேய்மையில்” “கீழே” “மேலே” எனும் நால்வகை இடவேறுபாட்டை மட்டும் சுட்டிக் காட்டிய அ, உ, இ, எ எனும் பேச்சொலிகளாம். இவ்வண்மை சுட்டொலிகளையே முன்னிலையாக்கொண்ட நால்வகைக் கூட்டத் தமிழ்ச் சொற்பரப்பினால் ஊக்கிக்கக் கிடக்கின்றது. தமிழ் அகராதியின்கண்ணுள்ள உயிர் வருக்க முதனிலைச் சொற்களெல்லாம் அ, உ, இ, எ எனும் நாலுயிர்களையும் தலையெனக்கொண்ட அடிசுளினின்று தான் பிறந்தனவெனவும், அவ்வகராதியின் ஏனை மெய்வருக்க முதனிலைச் சொற்களும் அவற்றினின்றே பிறந்

தனவெனவும் “தமிழ்ச் சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சி” எனும் நூலிற் கண்டறியலாம். ஆதி மானுடர் கைப்பயிலாற் பொருளாதிகளைக் காட்டித் தம் உள்ளக் கிடக்கைகளை ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவித்து உளார் என்பதூஉம், கைப் பாஷையே வாய்ப்பாஷைக்கு முன் வழங்கிற்று என்பதூஉம், மொழி நூலாளர் சில்லோரது அபிமதம். இது முழுதும் பொருத்தமற்றதன்று. வாய்ச் சொல்லாலான பாஷைகள் நன்றாய் வளர்க்கப்பட்டிருக்கும் என்காலத்திலும் சொல்லுறுதியின் பொருட்டுப் பிரசங்கிகள் ஆதியோர் சைகைகளையும் நற்பயனோடு ஆங்காங்கு எடுத்தாண்டு வருகின்றமையால், ஆதியில் சைகைகள் மிகப் பயின்றனவாகலாம் என்பது உறுதி. ஆயினும் இயல்பில் ஆற்றிவுள்ளவனாகிய மானுடன், நெறிப்படுத்திய தன் குரலாலேயும் பொருளாதிகளைச் சுட்டும் ஆற்றல் தனக்கு உண்டு என்பதை எவ்வே உணர்ந்து, அக்குரலொலியை இயன்றவரை கையாண்டிருப்பான் எனத் துணிதற்குப் போதிய ஏதுக்கள் காணப்படுகின்றன. முதற்கண் எடுத்து வழங்கிய பேச்சொலிகளே நான்கு சுட்டுமாம் என்பது முன்னர் தெரிக்கப்பட்டது.

நான்கு சுட்டுமாகிய ஆதிப் பேச்சொலிகள் அண்மை, சேய்மை, கிழுறல், மேலுறல் எனும் இட வேறுபாட்டைமட்டும் தெரிக்க வாய்த்தன. ஆயின் பொருளாதிகளின் பெயரீட்டுக்கும் இதற்கும் எத்தனைத் தூரம்! சுட்டுக்கள் தனி நின்றவிடத்துத் துளக்கமாய் எதனையும் பிரித்துக் காட்டும் வன்மை அவற்றிற்கின்று. ஆகலினன்றே அச்சுட்டுக்களோடு வியஞ்சனங்கள் (விளக்குகின்றவைகள்) எனப்படும் பெய்களைச் சேர்த்தி இவ்வுபாயத்தால் வரையறுத்த எண்ணங்களை விளக்கும் ஆதிச் சொற்கள் ஆக்கப்பட்டன என்க.

உண்மையில் நான்காய் நின்ற சுட்டுக்களோடு ஆக்கப்பெற்ற அடிச்சொற்களின் வரலாற்றினையும் அகர உகரங்கள் ஆதித் தமிழ்ச் சொல்லமைப்பில் முறையே அண்மையையும் சேய்மையையும் (உட்பட்டு மறையுந் தன்மை சேய்மையுள் அடங்கும்) குறிக்கின்ற பான்மையையும் முன் சுட்டிய எமது “தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு” நூலினுட் கண்டு தெளிக.

சோல்லெல்லாம் இடச்சார்புபற்றிப் பிறந்தனவே

ஒலிக்குறிப்பு மாத்திரையான கறகற, சரசர ஆதிக் ஒரு சில சொற்களை ஒழித்து, ஒழிந்த எனைத் தமிழ்ச்சொற்கள் அனைத்தும் அண்மை, சேய்மை, கீழுறல், மேலுறல் எனும் இடச்சம்பந்தம்பற்றியே பிறந்தனவாதலை “தமிழ்ச்சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சி” நூலிற் கண்டுணர்க. ஈண்டு முன் எடுத் தோதிய குரங்கு, ஆல், கல் எனும் மூன்று பொருட் பெய ரீடுகளையும் உதாசரணமாகத் தந்து அப்பாற் செல்லுவாம். வானரத்துக்குக் குரங்குப் பெயர் வந்தமை எவ்வாறு? அப் பெயர் இடச்சார்புபற்றி எழுந்ததென்றல் ஒக்குமா? ஒக்கும் ஒக்கும். எங்ஙனமெனில் குரங்கு எனுஞ் சொல் கொடு-கு எனுஞ் சொல்லின் மரூஉ என்றும், கொடு-குதலை குடங்-குதல், குரங்-குதல் என்றும் வழிச்சொல்லாக்கக் கட்டளைகளை விளக்குமிடத்துக் காட்டுகும். இக்கொடு-கு என்பது குட-கு எனும் சொல்லின் மரூஉ. குடகுச் சொற்கு உற்பத்தி குழை என்பது. குழைதல் உலைதலினின்றும் தோன்றுவது. உலை தல் உள் விழுந்து விழுந்து வருதலாம். வளைதலும் அது. அங்ஙனமே உள் எனும் சொல்லே >குழை-தல் >குடங்-குதல் >குரங்-குதல் என நின்று, வளைந்து குடங்கிய மேனி யையுடைய மிருகத்தைக் குறிக்கும். உள் என்பதோ உகாச் சுட்டால் பிறந்த சேய்மைப் பொருளின் திரிபாகிய மறைந்த விடத்தின் பெயராம். உள்ளிடம் என்னும் இடச் சம்பந்தம் வளைதற் பொருளையும், அப்பால் குடங்குதற் பொருளையும் அதன்மேல் குடங்கித் திரிதலைப் புறப்பாடான இயல்பாக் கொண்ட வானரத்தையும் சுட்டுதல் காண்க.

இவ்வாறே வட விருட்சத்தினுக்கு ஆல் எனும் பெயரீடு அக-லு எனும் இடம்பற்றிய பெயரால் உண்டாயிற்று. அண் மையின் நீங்கிப் புறத்தே பரத்தல் அகலுதலாம். மிகப் பரத் தலைப் புறப்பாடான குணமாக்கொண்ட மரம் ஆல் எனப் பட்டது.

கல் எனும் உருவம் அள் (அடு) என்பதினின்றும் எழுந்த வழிச்சொல். “அள்” நெருங்கியிருத்தலையும் அக்குணத்தின் திரிபேயாகிய இறுக்கத்தையும் சுட்டுவதோர் தலைச்சொல். ‘அள்’ தான் கல் எனும் உருவந் தாங்கி மிக இறுகிக் கடினமாயிருத்தலைத் தன் சிறப்பியல்பாகக் கொண்ட அகமத்துக்குப் பெயராயிற்று.

